

Vadedilen Mesih'in (a.s.)
Eserlerinden Seçmeler

Derleyen ve Türkçe'ye Çeviren

Raşit Paktürk

Ekim, 2008

ISLAM INTERNATIONAL PUBLICATIONS LIMITED

Vadedilen Mesih'in (a.s.) Eserlerinden Seçmeler

A Collection From The Writings Of The Promised Messiah

By :

Hadhrat Mirza Ghulam Ahmad of Qadian
Founder of The Ahmadiyya Muslim Community,
The Promised Messiah and Mahdi

Turkish Translation

©Islam International Publications Limited

First published in Turkey, 2008

Published by:

©Islam International Publications Limited "Islamabad"
Sheephatch Lane Tilford, Surrey GU 10 2 AQ United Kingdom

Printed (in Turkey) by:

Baskı: Vesta Ofset Tel: 0212 445 7252
Mahmutbey Mh. Deve Kaldırım Cd. Gelincik Sk. No:6/4 Bağcılar
İstanbul, Türkiye

Translated from Urdu into Turkish by:

Raşit Paktürk

All Rights Reserved

ISBN: 1 85372 993 0

İÇİNDEKİLER

Önsöz	5
İçerikle ilgili önemli bir açıklama.....	10
İlâhî Bir Cemaatin Kuruluşu ve Biat Edenlere Nasihatler	11
Kibir Nedir?	35
Allah Dostlarına Verilen Bereketeye Nail Olmanın Yolu	36
Sadece Kötülüğün Terk Edilmesi Yeterli Değildir	37
Gelişinin Sebebi Nedir?	41
İman Kaç Çeşittir?	41
Bî'at, Tövbe Ve Günah Arasındaki İlişki	41
Tövbe Gerçeği	43
"Seni affettim şimdi istediğini yap" Hadisinin Anlamı.....	43
Günahım Çok Diye Duadan Vazgeçmemeli	44
Tövbe Niye Bî'atın Bir Parçasıdır?	44
Bî'at Ne Zaman Faydalı Olur?.....	44
Teheccüd (Gece Namazı) İçin Telkin	45
İslâm Hiçbir Din Kurucusunu Kötülemez	46
Allah'ın (C.C.) Azametini Her An Hatırlayın	47
Takva İle İlgili Nasihat.....	48
Takva Sahibinin Belirtileri.....	50
Peygamber Efendimize (s.a.v.) Verilen Ruhânî Rızk	51
İnsanın Her Fiili Ne Zaman Allah'ın (C.C.) İsteği Doğrultusunda Olur?...	52
Kim Müttakiye Gelirse O da Kurtarılacaktır	53
Takva Sahibine Bu Dünyadayken Doğru Rüyalarla Müjde Verilir.....	53
İbtıla Gereklidir	54
İnsan İçin İki Cennet	55
Peygamber Efendimizin Ahlâkı.....	55
Müttakiye Ahiret Hayatı Bu Dünyadayken Gösterilir	57
İlmin Üç Derecesi	58
Ahiret İçin Hazırlık Bu Dünyadayken Yapılmalı	59
Amellerinizi Gizli Tutun	62
Gerçek Müttaki Bir Çeşit Gizlilik İster.....	62
Riyakârlık Ve Hilm'in Savaşı.....	63
İki Mübarek Grup	63
Sebat	64
İlerlemenin İki Yolu	67
Gaybe İnanma	68
İkamet-i Salât (Namazı Ayakta Tutmak).....	70

İnfak (Allah'ın Verdiğinden Harcamak)	72
Kur'ân-ı Kerim İnsan Yaradılışına Uygun Olarak Onun Adım Adım İlerlemesini Sağlar	73
Takva Önemsenmeyen Bir Şey Değildir	74
İnsanın Yaradılışındaki Duygu Ve Yeteneklerin Hepsini Eşit Derecede Besleyen Din Gerçek Dindir.....	75
26 Aralık 1906 Yıllık Toplantısındaki Hitap	76
“La İlahê İllallah”ın Anlamı	76
Namaz Gerçeği	80
Bu Devrin Sufileri	82
Sadece Dille Biat Yetmez.....	84
İnsanlara Örnek Olmak	87
Tesbih Çekmek Ve Tesbih Etmek Arasındaki Fark.....	91
Namaz İçinde Ana Dilinde Dua Etmek.....	94
Tevhidi Yaymanın Yolu	98
Faizle Borçlanmak	101
Muhaliflere Nasihat Ve Cemaatin Geleceği.....	104
Kendisine Kâfir Diyenler	104
Muhaliflere Karşı Bazen Sert Davranmanın Sebebi.....	106
Muhaliflere Nasihat Ve Cemaatin Geleceği	110
Fatiha Suresinde Gelecekle İlgili Gizli Olan Bir Haber	113
Hıristiyanlığa Karşı Zafer Elde Etmenin Tek Yolu	115
“Dilimi Desteklemek İçin Başka Bir Dil Konuşmaktadır”	116
“Ben Okla Değil Delille Savaşırım”	121
Şüphesiz Kur'ân Dini Benim Dinimdir.....	125
Söylediklerimi Ciddiye Al.....	126
Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.).....	131
Keşke Uçma Gücüne Sahip Olabilseydim	137
İslâm'da Cihad	144
Kraliçe'yi İslâmiyet'e Davet.....	150
Birden Fazla Evlilik	151
Bibliyografya	165
Diğer Eserler:.....	167

Önsöz

Bu devir insanlığı özellikle barış ve sevgi arayışındadır. Kur'ân-ı Kerim ve hadisten az çok haberi olan herkes için bu devir önceden tablosu çizilmiş bir devirdir. Bu devirde genel olarak dünyadan barışın yok olacağı önceden verilmiş haberlerdendir. Özellikle Hıristiyan milletlerin dünyaya hükmedeceği ve Müslümanların ise güçsüz kalarak umutsuzluğa düşecekleri, devrin belirgin bir özelliği olarak bildirilmiştir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bu ibret verici tabloyu çizerken diğer taraftan Müslümanların bu durumdan nasıl kurtulacaklarının da müjdesini veriyordu. İslâmiyet'in sadece isminin kalacağı ve Kur'ân'ın ise uygulamadan kalkacağı bir zamanda Vadedilen Mesih zuhur edecekti. İslâm ümmetinin O'na tabi olması hâlinde bu tablo kesin olarak değişecekti. Karanlıktan sonra tekrar aydınlık dönem başlayacaktı. Fesat ve fitnenin zuhurundan sonra barış ve adalet hüküm sürecek, hatta keçi ve kurt aynı yerden su içecekti. Hz. Âdem'den (a.s.) bu yana, Kur'ân-ı Kerim'de bildirilen Allah'ın (c.c.) değişmez kanununa göre, gönderilen İlâhî elçiye tabi olmayanlar müjdelere nail olacakları yerde, ondan yüz çevirdikleri için daha ziyade sıkıntılara düşürülürler. Bugünkü Müslümanların durumunun gerçek sebebi işte budur.

Vadedilen Mesih (a.s.) hayattayken, Allah tarafından gönderildiğini duyunca, ziyaretine nail olmak için Kadiyan'a giden Türklerin de olduğu Cemaatin kaynaklarından bilinmektedir. O'na ilk iman eden üçyüzonuç Ahmedî Müslüman arasında Hz. Seyyid Mehmet Efendi isimli bir Türk de bulunmaktadır¹. Kadiyan'a giden Türklerden bazılarının onun sohbetinde bulunup feyiz aldıklarını da cemaat kaynaklarından öğrenmekteyiz². Hindistan'da bulunan zamanın Osmanlı elçisinin de Kadiyan'a gidip Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani'yi ziyaret

¹ Encam-i Athem;(1897) Ruhani Hazain, s.328, c.11, 2.bs., London, 1984

² Malfuzat; s.112-113, c.9, 2.bs., London, 1984.

ettiği ve Vadedilen Mesih'in Osmanlı Saltanatı hakkında ona nasihatte bulunarak uyardığı da bilinmektedir³. Ayrıca Osmanlı âlimlerinden İzmirli İsmail Hakkı Efendinin Vadedilen Mesih tarafından kurulan Müslüman Ahmediye Cemaati'nden kitabında övgüyle bahsetmesi O'nun sesine Türk milletinin de kulak verdiğinin delilidir⁴. Böyle de olması gerekirdi. Çünkü Vadedilen Mesih'in gözünde Türk milleti Allah'ın seçtiği en der milletlerdendir. O'nun bu konuyla ilgili ifadesi şöyledir: Bize göre (Kur'ân-ı Kerim'in buyurduğu gibi) “*Allah katında içinizden en saygı değer kişi Allah'tan en çok sakınan kimse-dir.*”⁵ Bundan ötürü Türk yahut başka bir milleti gereksiz yere övmek bize düşmez. Ama doğruyu ve gerçeği söylemekten de biz kendimizi alıkoyamayız: Türk milleti vasıtasıyla İslâm çok güç kazandı. “Türkler bir zaman kâfirdiler” deyip birisinin onlara dil uzatması doğru değildir. Aslında birisinin iki yüz sene önce ötekinin ise dört yüze sene önce kâfir olması bir şey değiştirmez. Acaba bugünlerde Seyyid (peygamber soyundan) olma iddiasında olanların ataları bir zaman kâfir değil miydiler? Onun için böyle itirazların ileri sürülmesi akıl kârı değildir. Hindistan'a Moğollar (Türkler) gelince burada kalıp camiler inşa ettiler. “İnsanlar padişahların dini üzerinde olurlar” diye bir atasözü vardır. İşte bunun etkisiyle İslâm yayılmaya başladı. Hâlâ Mekke ve Medine'nin korunmasını Allah Türklere bırakmıştır. İncelediğimizde şöyle anlaşılıyor: Dünyada Allah sadece iki milleti seçmiştir. Birincisi Türk, ikincisi Sâdât (peygamber soyundan gelenler) Türkler zahiri saltanatı hak ettiler ve dünyada zirveye ulaşmak onlara nasip oldu. Fakrın kaynağı ise Sâdât kabul edildi. Nitekim sufiler Sâdât'ı fakır ve manevi

³ Kitabü-l Beriye; (1898), Ruhani Hazain, s.320, c.13, 2.bs. 1984.

⁴ İzmirli İsmail Hakkı, Yeni İlm-i Kelâm; s. 109, Haz., Dr. Sabri Hizmetli, Ankara, Ümran Yayınları, 1981.

⁵ Hucurat Suresi, a. 13; Kur'an-ı Kerim, Çev. Dr. Abdulgaffar Han, London, 1990.

feyzin kaynağı olarak kabul ederler. Ben de keşiflerimde buna şahit oldum.⁶

Bunun dışında bazı Ahmedi Müslümanların Osmanlı Memleketine gidip onlarla birlikte hizmette buldukları kaynaklarımızdan anlaşılmaktadır. Mesela; Vadedilen Mesih hayattayken Seyyid Zeynü-l Abidin Veliyullah Şah Hazretleri ta çocuk denecek yaşta O'na biat etti ve daha sonra cemaat içinde çok önemli görevlerde bulundu. Kendisi, Birinci Dünya Savaşı başlamadan önce İstanbul, Şam ve Beyrut gibi yerlerde eğitim ve öğretim amacıyla bulunuyordu. Birinci Dünya Savaşı başlayınca Osmanlı ordusuna katılıp İngilizlere karşı savaştı. Ekim 1918'de İngiliz ordusu tarafından savaş suçlusu olarak yakalandı ve önce Kahire'ye, daha sonra da Lahor'a götürüldü.⁷

Ama birinci ve ikinci Dünya Savaşı gibi tarihi olayların doğurduğu sonuçlar Peygamber Efendimiz'in müjdelediği bu barış ve sevgi elçisinin mesajını tam manasıyla Türklere ulaştırmasını engelledi.

Bunun bir örneğini Vadedilen Mesih'in İkinci Halifesi'nin 27 Aralık 1925 tarihli Cemaat'in Yıllık Toplantısındaki konuşmasında görmekteyiz. Halife Hazretleri şöyle buyurmuştu: "Allah'ın (c.c.) bu Cemaatin tebliğini dünyaya nasıl yaydığını anlatmak için size bir olay daha anlatmak istiyorum. Geçen sene Türkiye'de Kürtler isyan ettiler. Önderleri Şeyh Sait isimli bir kişiydi. Söz konusu isyan o derece büyüktü ki, onu bastırmak için Türkler üçyüzbin kişilik bir orduyu göndermek zorunda kaldı. Bu ordunun başına komutan olarak İsmet Paşa gibi meşhur bir kimse getirildi. Şeyh Sait yakalanınca, verdiği ifadesinde şunları söyledi: "Eğer böyle bir olay gerçekleşmiş olsaydı hiçbir zaman isyana katılmazdım. Çünkü ben Hin-

---

⁶ Malfuzat; s. 580, c.1

⁷ Seyyid Zeyn-ül Abidin, Sahih Buhari ve Şerhi; s.4, c.1, Rabwah, Pakistan, Nazarat İshaat,

distan'a gidip Müslüman Ahmediye Cemaatine katılıp İslâmiyet'i yaymaya niyet etmiştim." O öldürüldüğü için isteğini gerçekleştiremedi. Ama bu olaydan, o zamanki Osmanlı coğrafyasında yaşayan ve lider olan birtakım insanların Ahmediyet'i kabul ettiklerini anlamaktayız. Şeyh Sait'in Türk hükümetine karşı ayaklanması üzücüdür. Çünkü eğer o tam manasıyla Müslüman Ahmediye Cemaati'nin öğretisinden haberdar olsaydı, hiçbir zaman devlete karşı isyan etmezdi."⁸ Keşke, Şeyh Sait'e tam manasıyla Hz. Mirza Gulam Ahmed'in (a.s.) öğretisi ulaşmış olsaydı. Böylece binlerce kişinin kanı dökülmezdi. İşte Ahmediye Cemaatinin öğretisi milyonlarca insanı etkileyip yüzyıllık tarihinde dünyadan bu tür olayları yok etmek için yardımcı olmakta ve dünya barışına katkıda bulunmaktadır.

Bendeniz Türkiye'deyken terör olayları Türkiye dâhil olmak üzere dünyanın çeşitli yerlerinde bugün de olduğu gibi devam etmekteydi. Sevgi ve barış simgesi olan din de bu amaç için kullanılmaktaydı. İslâm dininin doğru anlaşılması ve dünya barışına da katkıda bulunması için Vadedilen Mesih'in (a.s.) kendi öz ifadelerini, kendimizden bir katkıda bulunmadan ve anlamına sadık kalarak Türkçeye aktarmaya çalıştım. İnşallah genel olarak Türk milletinin her ferdinin, özellikle Ahmediye Müslüman Cemaati'ne mensup olan Türk kardeşlerimizin İslâm dinine, devlet ve milletine gerçek manada faydalı olmalarını sağlamak umuduyla bu çalışmamızı yayınlıyoruz.

İslâmiyet'in ilk devrinde Allah'ın elçisine tabi olunca Allah dünyayı Türk milletine tabi kıлып uzun yıllar insanoğluna önderlik etmeyi onlara nasip etti. İnşallah bu seferde, İslâmiyet'i yeniden canlandırmak için Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) müjdelediği ve Allah'ın (c.c.) gönderdiği Vadedilen Mesih'e (a.s.) iman etmeyi Türk milletine nasip eder.

⁸ Başirü-d Din Mahmud Ahmad, Mirza, Minhacu-t Talibin, Anwaru-l ulum; s.170, c.9, İslâm International Publications Ltd. (..)

Son olarak, bu çeviriyi okuyup bundan faydalanacak olan herkesten ricam, benden ve kitabımın hazırlanmasında yardımcı olan eşim Şaziye Paktürk'ten hayırlı dualarını esirgememesidir.

Çeviren

İçerikle ilgili önemli bir açıklama

Kur'ân-ı Kerim'in çeşitli baskılarında bazı yayıncılar her surenin başında "Besmele" yer almasına rağmen, bunu surenin birinci âyeti olarak dikkate almamışlardır. Ancak bu kitapta alıntı yapılmış olan surelerin âyet numaraları "Besmele" birinci âyet kabul edilerek verilmektedir. Referans alınan Kur'ân-ı Kerim'de Tövbe Suresi hariç بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

"Bismillahirrahmanirrahim" her surenin birinci âyeti olarak kabul edilmiştir. İkincisi, bütün çeviri Vadedilen Mesih'in eserlerinden yapıldığı için, bu çalışmamızdaki dipnotlarda yazar olarak Hz. Mirza Gulam Ahmed'in ismi sık sık zikredilmeyip sadece hangi eserinden faydalanılmışsa o eserin ismi verilmiştir.

İlâhî Bir Cemaatin Kuruluşu ve Biat Edenlere Nasihatler

Burada genel olarak insanların hepsine, özellikle de Müslüman kardeşlerime bir mesaj daha iletmek istiyorum: Bana emredilmiştir ki, hakiki iman, imanî arınma ve Mevlâ sevgisinin yollarını öğrenebilmesi, ayrıca pislik dolu yaşantı, tembellik ve vefasız hayatı terk edebilmesi için, hakka talip olan herkesin bana biat etmesi gerekir. Nitekim bunun için bir dereceye kadar içinde gücü olan herkesin bana gelmesi zorunludur. Ben üzüntülerini çekip yüklerinin hafiflemesi için çaba sarf edeceğim. Onlar Rabbanî şartlara can-ı gönülden uydukları takdirde, Allah duam ve teveccühümde onlar için bereket koyacaktır. Allah'ın emri olan bu mesajı bugün size iletmiş bulunuyorum.⁹

Biat gerçeğine gelince, bilinmesi gereken şudur: Biat kelimesi “beyun”dan türemiştir. Bu kelime (beyun) iki kişinin karşılıklı rızasına dayanan alış veriş için kullanılır. Nitekim biatin amacı şudur: Biat eden kişi nefsinin gerekli olan her şeyiyle birlikte bir kılavuza satsın ki bunun karşılığında, irfan, necat ve Allah rızasının kazanılmasına yol açan, Hakk'ın marifetini ve kâmil bereketini elde edebilsin. Bundan açıkça anlaşılabilir: Biatın gayesi sadece tövbe değildir. Çünkü insanın kendisi de tövbe edebilir. Tersine biat ile hedeflenen şey gerçek tövbeye çeken marifet, bereket ve nişanlardır. Bundan dolayıdır ki, takvayı güçlendiren, marifeti ilerleten, Allah ile şeffaf ilişki kurduran, dünya ve ahiret cehenneminden kurtaran ayrıca bu dünya ve ahiretteki körlüğü şifa ile sonuçlandıran, ilim, meârif ve bereket elde etmek için, biat eden kişi nefsinin bir köle gibi rehberinin emrine teslim etmeli.¹⁰

⁹ Mecmua-yı İstiharat (1 Aralık 1888); s.188, c.1, London, 1984

¹⁰ Zaratü'l İmam;(1897), Ruhani Hazain, s.498, c.13, 2.bs., London, 1984.

Bu âciz 1 Aralık 1888 günü bir bildiri yayınlamıştır. Bu bildiride Hakk'a talip olan herkes biate davet edilmiştir. Biatın ayrıntılı şartları aşağıdadır:

1. Biat olan herkes bundan böyle mezara girinceye kadar şirkten¹¹ uzak duracağına dair içtenlikle söz verecektir.

2. Yalan, zina, harama bakmak, her çeşit sapıklık, günah, zulüm, hıyanet, fesat ve isyan yollarından korunup ihtirasları ne kadar kuvvetli olursa olsun bunlara yenilmeyecektir.

3. Allah'ın ve Peygamber'in (s.a.v.) emirlerine göre beş vakit namazı hiç aksatmadan eda edecek. Devamlı olarak elinden geldiğince teheccüd¹² namazı kılmaya çabalayacak. Her gün Resulüllah'a (s.a.v.) salât ve selam göndermeyi âdet edinecek. Kendi günahlarının bağışlanması için tövbe ve istiğfar¹³ etmeyi daimi olarak günlük alışkanlık haline getirecek. Gönül sevgisiyle Yüce Allah'ın (c.c.) ihsan ve nimetlerini hatırlayarak, her gün sürekli olarak O'na hamd ü sena edecek.

4. Genelde Allah'ın her yaratığına, özellikle de Müslümanlara, kendi ihtirasları uğruna ne diliyle, ne eliyle, ne de başka her hangi bir yolla câiz olmayan bir zarar vermeyecektir.

5. Hayatın bütün şartlarında; keder ve mutlulukta, sıkıntı ve refahta, nimette ve belâda Allah'a vefakâr kalacaktır. Şartları her ne olursa olsun kaza ve kadere rıza gösterecektir. O'nun yolunda her türlü zillete ve sıkıntıya katlanmaya hazır bulunacak. Her hangi bir sıkıntı, zorluk veya belâ ile karşılaştığı zaman O'ndan yüz çevirmeyecek, aksine ileriye doğru adım atacaktır.

6. İslâmî olmayan örf ve âdet ile şehvet ve heveslere uymaktan vazgeçecek. Kendini tamamen Kur'ân-ı Kerim'in hâ-

¹¹ Allah'a ortak koşma.

¹² İmsakten önce kılınan nafil namaz

¹³ Bağışlanmak için yalvarma.

kimiyyetine teslim edecektir. Allah'ın (c.c.) ve Peygamber'in (s.a.v.) buyruklarını hayatının her döneminde kendisine rehber edinecektir.

7. Kendini beğenme ve kibri tamamen bırakacak. Hayatını alçak gönüllülük, tevazu, neşe, yumuşak huyluluk ve uysallıkla geçirecektir.

8. İslâm dininin emirlerini, izzetini ve çıkarlarını, kendi hayatından, malından, şerefinden, çocuklarından ve diğer sevdiklerinin hepsinden daha üstün tutacaktır.

9. Allah rızası için O'nun bütün yaratıklarına dert ortağı olmakla kalmayıp elinden geldiğince, Allah tarafından kendisine bağışlanan kuvvet, yetenek ve nimetlerini insanlığın yararı için kullanacaktır.

10. Allah'ın (c.c.) bu âciz kulu ile kardeşlik ilişkisine girecek ve Allah rızası için iyi olan her işte bana itaat edeceğine söz verip ölünceye kadar sözüne sadık kalacaktır. Benimle kardeşlik bağında öylesine yüksek bir seviyeye varacaktır ki, benzeri dünyevî akrabalık, ilişki, bağ ve itaat durumlarının hiçbirinde bulunmayacaktır.

İşte biat etmek isteyenler tarafından bu şartların kabul edilmesi zorunludur. Bu iptilâ döneminde biat davetini kabul edip bu mübarek gruba katılanlar, cemaatimiz sayılacaklardır. Onlar samimi dostlarımızdır. İşte Allah onlar hakkında bana hitaben: “Ben kıyamet gününe kadar onları diğerlerinden üstün tutacağım. Bereket ve rahmet daimi olarak onlarla olacak.” Sonra O bana: “Sen Benim iznimle, gözlerimiz önünde bir gemi inşa et. Sana biat edenlerin elinin üzerinde Allah'ın eli olacaktır.” Sonra O şöyle buyurdu: “Bütün gücünüz ve yeteneklerinize Allah'ın huzurunda hazır durunuz. Rabbinizi yalnız bırakmayınız ki, O'nu yalnız bırakan, yalnız bırakılacaktır.

Allah'ın buyruğuna uygun olarak yayımlanan bu bildiri-
nin muhatabı herkeştir. Yukarıda bildirilen şartları taşıyan her-
kes, sünnete uygun istihare ettikten sonra, bu âcize biat için
gelmeye müsaadelidir. Allah yardımcıları olsun ve onlara ha-
yatlarında pak bir değişiklik nasip eyleyip; doğruluk, temizlik,
sevgi ve nurlu vicdana sahip olan ruh bağışlasın. Âmin!¹⁴

12 Ocak 1889 tarihli bildiride yayımlanan biat şartlarını
kasten bozan ve cüretkâr hareketlerinden vazgeçmeyen bu ce-
maatten ayrılmış sayılacaktır. Bu biat sadece takva şîâr insanla-
rı bir araya getirmek içindir ki, böylelikle takva ehlinin büyük
cemaati, dünyayı hayırlı tesiri altına alarak, aralarındaki ittifak-
la İslâmîyet için bereket, azamet ve hayırlı sonuçlara vesile
olsun. Onlar Allah'ın vahdaniyet kelimesi üzerinde birleştikle-
rinden, onun bereketiyle İslâmîyet'in pak ve kutsal hizmetle-
rinde çarçabuk kullanılabilsin! Ve onlar tembel, cimri, bencil
ve işe yaramaz Müslüman olmamakla beraber aralarındaki tef-
rika ve insafsızlıklarıyla İslâmîyet'i ağır zarara uğratan ve ken-
di fâsık tutumlarıyla onun güzel çehresini lekeleyen beceriksiz
kimseler gibi de olmasınlar. Bundan başka onlar İslâmîyet'in
ihtiyaçlarından habersiz, kardeşlerinin dertleriyle hiç ilgilen-
meyen ve insanoğlunun iyiliği için çoşarcasına koşmayan, gaf-
let içinde köşelere çekilmiş dervişler gibi olmasınlar. Tersine
bana biat edenler yoksulların sığınağı ve yetimlerin babasıymış
gibi insanoğlunun dertlerine ortak olmalı. Onlar İslâmîyet'in
ihtiyaçlarını karşılamak için bir âşık-ı zâr¹⁵ gibi kendilerini
feda etmeye hazır olmalı ve umumi bereketlerinin bütün dün-
yaya yayılması için ellerinden geldiğince çaba sarf etmeli. Öyle
ki, Allah sevgisi ve kul dertlerine ortak olma pınarı her gönül-
den fişkırıp, (suyu) bir tek yerde toplandıktan sonra, bir tek
derya hâlinde akmalı. Onların temiz yeteneklerinin ortaya çık-
ması için bu “Âciz”in duaları ve bu “Hiç”in teveccühünü bir

¹⁴ Mecmua-yı İstiharat; s.189-192, c.1,

¹⁵ İnleyen âşık

vesile kılmak için Allah-ü Teâlâ irade buyurmuştur. O, Kuddus Celil-üz Zat taliplerin bâtinî (iç) terbiyesiyle meşgul olayım ve kirlerinin temizlenmesi için gece gündüz uğraşayım diye bana bir coşku ihsan etmiştir ki, ben insanı nefsin ve şeytanın köleliğinden azat eden nuru onlar için isteyeyim. Öyle bir nur ki, bu nurun verildiği herkes Allah yollarını, içinden kaynaklanan doğal bir sevgi ile sevmeye başlar. Bundan başka, rabubiyet-i tamme ve ubudiyet-i halise'nin birleşme neticesi doğan Ruh'u'l Kudüs'ün onlara bağışlanması ve nefs-i emmare ve şeytanın ilişkisi sonucu doğan kötü ruhtan necat bulmaları için bana büyük bir istek ve heyecan bağışlanmıştır. Allah'ın yardımıyla ben bu konuda tembel olmayacağım ve sorumluluktan kaçmayacağım. Sıdk-ı kadem¹⁶ ile bu cemaate dâhil olan arkadaşlarımla ıslahı konusundan hiçbir zaman gafil olmayacağım ve ölüm pahasına dahi olsa onlar hayata kavuşturmak için gerekeni yapacağım. Onlar için Allah'tan, cereyan gibi hızlı bir şekilde bütün vücudu etkisi altına alan bir nevi ruhani güç niyaz edeceğim. Ben yakînen (kesinlikle) biliyorum ki, bana biat ettikten sonra sabır ile bekleyen için bunların hepsi gerçekleşecek. Çünkü Allah-ü Teâlâ kendi celalini ve kudretini göstermek ve daha sonra ilerletmek, yükseltmek ve çoğaltmak için bu cemaati ortaya çıkarmıştır. O, böylelikle Allah sevgisi, tövbe-yi nasuh¹⁷, temizlik, gerçek iyilik, barış, salihlik ve insanoğlunun dertlerine ortak olanları çoğaltmayı hedeflemiştir. Nitekim bu cemaat O'nun öz cemaati olacak. Allah (c.c.) bizzat kendisi, kendi ruhuyla onlara güç verecek. Pis yaşantılarından çıkarıp tertemiz kılacak ve onlara hayatlarında pak bir değişiklik bağışlanacak. Önceden vermiş olduğu haberler ve sözlere uygun olarak bu cemaati hayret verici şekilde çoğaltacak ve binlerce sâdıkın bu cemaate girmesini sağlayacak. Bizzat kendisi bunu sulayacak, büyütecek ve geliştirecek. Allah ü Teâlâ bu cemaati

¹⁶ Sebat gösterme, sözünü hiçbir şekilde bozmama

¹⁷ Tövbe ettiği günaha bir daha dönmek

öylesine çoğaltıp geliştirecek ki, kesreti ve bereketi gözlerde görülmemiş şaşkınlık ve hayret uyandıracak. Onlar yüksek yere yerleştirilmiş bir fener gibi dünyanın dört bucağını aydınlatacak ve İslâmî bereketler için bir örnek teşkil edecek. O, bu cemaat içinde kâmil manada bana tabi olanlara her nevi bereketi verecek ve bu açıdan onlar diğer bütün gruplara galip kılınacak. Allah indinde makbul olup kendilerine İlâhî destek verilen kimselerin varlığı kıyamete kadar aralarında devam edecek. Rabb-ı Celil'in kararı işte budur. O kadirdir, dilediğini yapar. Her çeşit güç ve kudretin sahibi O'dur. Evvelde ve âhirde, zâhirde ve bâtında hamd O'nundur. Biz ona teslim olduk. Dünya ve ahirette Mevlâ'mız O'dur. Ne güzeldir O Mevlâ ve ne güzeldir O yardım eden.¹⁸

Ey bana dost olanlar! Yani biat edip cemaatime dâhil olanlar! Hak Teâlâ'nın rızasına mazhar olacak güzel işler becermeyi Allah (c.c.), bize ve size nasip eylesin! Bugün az olduğunuzdan dolayı hakaret edici ve aşağılayıcı muameleye maruz bırakılmakta ve Allah'ın (c.c.) öteden beri süregeldiği sünnetine (kanununa) uygun olarak, iptilâ (sınanma) devrinden geçirilmektesiniz. Sendelenesiniz diye herkes çabalayacak. Her çeşit eziyet çektirilecek ve her türlü söze maruz bırakılacaksınız. Dili yahut eliyle size eziyet veren herkes, böylelikle İslâmiyet'e yardım ettiğini zannedecektir. Bunlardan başka, her türlü denemeden geçirilesiniz diye, bazı âsumânî¹⁹ iptilâlarla²⁰ da karşı karşıya kalacaksınız. Bundan dolayı peşinen biliniz ki, üstünlük ve zafer elde etmenin yolu, kuru mantığa sığınmak, alayı alayla karşılamak ve küfrü küfürle cevaplamaktan geçmez. Bu yola başvurduğunuz takdirde kalpleriniz sertleşir ve içiniz Allah'ın (c.c.) hoşlanmadığı ve nefret ettiği bom-

¹⁸ İzale-yi Evham;(1891), Ruhani Hazain, s.561–563, c.3, 2.bs. London, 1984 1891

¹⁹ Göksel, Allah tarafından olan

²⁰ İlâhî sınanma

boş laflarla dolar. Bunu yapmakla iki lâneti birden üzerlerine toplayanlardan olmayınız. Yani (iman ettiğinizden dolayı) insanların gözünde lânetli sayıldıktan başka (biat şartlarını yerine getirmemekle) Allah (c.c.) indinde de lânetli sayılmayın.

Yakînen biliniz ki, Allah'ın (c.c.) lâneti olmadığı müddetçe insanoğlunun lâneti bir hiçtir. Allah (c.c.) sizi yok etmek istemediği müddetçe hiç kimsenin gücü sizi yok etmeye yetmez. Ama O düşmanınız olduğu takdirde hiç kimse size sığınak olamaz. Allah'ın (c.c.) rızası nasıl kazanılır ve O'nun bizimle olması nasıl sağlanır? Bu soruya karşı Allah (c.c.) bana hep tek bir şeyden söz etti ve bunun ancak "Takva" ile mümkün olacağını söyledi. Ey aziz kardeşlerim! Bundan ötürü takva sahibi olasınız diye çabalayın! Biliniz ki, amel desteğinden yoksun olan laf ve ihlâs nimetinden mahrum olan amel abesle iştigaldir. İşte bu zararlardan sakınarak Allah'a (c.c.) doğru ilerlemenin adı takvadır. Nitekim takva yolunun inceliklerine uygun hareket ediniz. İlk olarak gönüllerinize tevazu, temizlik ve ihlâsı yerleştiriniz. Her iyilik ve kötülük tohumu öncelikle gönülde türediği için kalbiniz gerçek manada halîm²¹, selim²² ve miskîn²³ olmalı. Gönül şerri barındırmayınca, dilinden ve gözünden, kısacası vücudunun her parçasından şer uzaklaşır. Her nur veya karanlık ilk olarak insanın kalbinde peydahlanır ve gitgide vücudun her tarafını çembere alır. Bundan dolayı kalbinizi her saniye inceleyin ve "Pân"ı²⁴ çiğneyenin devamlı olarak onu ağzında hareket ettirdiği ve işe yaramaz parçalarını kesip tükürdüğü gibi, siz de içinizdeki gizli düşünce, âdet, duygu ve becerilerinizden yaramaz olanı kesip atmak niyetiyle, onları durmaksızın gözden geçirin. Sonra çöpe atılmaya değer olanların hepsini tereddütsüz kesip atınız ki, onlar kalbinizin

²¹ Yumuşak huylu

²² Allah'a teslim olmuş kalp

²³ Kibirden arınmış

²⁴ Doğu Hindistan'da yerlilerin çiğnediği fındığa benzer bir yemiş.

her köşesini kirletir ve sonunda sizin kesilip atılmanıza sebep olur.

Bundan başka, çabalarınızla yetinmeyip, Allah'tan (c.c.) kuvvet ve himmet dileyiniz ki, kalbinizdeki temiz irade, düşünce, duygu ve isteklerin hepsi, uzuvlarınız ve yeteneklerinizin her birinden zuhur edip tekâmüle ersin ve böylelikle iyilikleriniz zirveye ulaşsın. Biliniz ki, gönülde türeyip, sınırları içinde mahsur kalan bir iyilik, hiçbir mertebeye ulaştırmaz. Allah'ın (c.c.) azametini kalbinize yerleştirin ve O'nun celâlini her an gözler önünde bulundurun. Kur'ân-ı Kerim'in beş yüze yakın emri vardır. Her uzvunuza ve her becerinize, her durumunuza ve her halinize, kavrayabilme mertebelerinin tümüne ve insan ömrünün bütün dönemlerine, yaratılışın her mertebesine ve sülûkun her derecesine, ayrıca ferdî ve içtimâî mertebelerin hepsine uygun olarak, Kur'ân-ı Kerim sizi nuranî bir davete çağırmıştır. Siz şükran duygularıyla bu daveti kabul ediniz. Sizin için hazırlanılan yemeklerin hepsini yiyip onlardan yararlanın. Ben size dosdoğru söylüyorum ki, Kur'ân-ı Kerim'in emirlerinin birini dahi umursamayan, adalet gününde²⁵ yakalanıp sorguya çekilecektir. Necat²⁶ bulasınız diye "Din-ül acâiz"²⁷ seçiniz. Kur'ân-ı Kerim'in size yüklediği sorumluluğu tevazu ile üstleniniz ki, yaramaz helâk edilecek ve âsi cehennem düşürülecektir. Ama tevazu ile boyun eğen ölümden kurtulacaktır. Dünyada refaha kavuşmak şartıyla (niyetiyle) ibadet etmeyin ki bu düşüncenin sonu felaketten başka bir şey değildir. Tersine ibadet, üzerinize Yaraticının bir hakkıdır. İşte bu hakkı ödemek niyetle, O'na öylesine ibadet ediniz ki, ibadetiniz hayatınız, hayatınız ise ibadetiniz olsun. Bütün İyiliklerinizin yegâne gayesi, Mahbub-ı Hakiki²⁸ ve Muhsin-i Hakiki'yi²⁹

²⁵ Kıyamet günü

²⁶ Kurtuluş

²⁷ Tartışmaya girmeyip olduğu gibi Allah'ın emirlerini kabul etmek.

²⁸ Gerçek sevgili

razı etmek olmalı ki, bu niyetten daha eksik bir niyetle ibadet eden tökezlenme mahallindedir.

Allah (c.c.) paha biçilmez bir hazinedir. O'nu elde etmek için zorluklara katlanmaya hazırlanın. O, (insan hayatının en) büyük gayesidir. O'na erişebilmek için canlarınızı dahi feda ediniz. Ey bana aziz olanlar! Allah'ın emirlerini hakaret gözüyle görmeyiniz. Çağdaş felsefe zehri sizi etkilememeli. Çocuk imişsiniz gibi emirlerine itaat ediniz. Namaz kılınız. Namaz kılmanızı ısrarla istiyorum ki bütün saadetlerin anahtarı namazdır. Namaza durduğunuz zaman resmi bir vazifeyi yerine getiriyormuşsun gibi durma. Namaza durmadan önce zahirde (dışta) aldığınız gibi batında (içte) da bir abdest al ve böylelikle uzuvlarınızı Allah dışındakilerden tertemiz kıl. Bundan sonra bu her iki abdestle birlikte namaza durup bol bol dua et ki, namazda ağlayıp yalvarmayı âdet edinene merhamet edilecektir.

Doğruluğu seçiniz. Tekrar “doğruluğu seçiniz” diyorum. Çünkü O, gönüllerinizin içini görmektedir. Kul O'nu hiç kandırabilir mi? Bahane ve sahtekârlıklar, O'nun karşısında hiç işe yarar mı? Biliniz ki, ancak bahtsızlığın doruk noktasında olan kimse, fâsik amellerinde, Allah sanki yokmuş gibi ilerler. İşte böyle kimse umursanmaz ve çarçabuk helâk edilir.

Azizlerim! Bu dünyanın soyut mantığı şeytan, bomboş felsefesi ise İblis'tir. O iman nurunu ileri boyutta zedeler, şımartır, günaha cesaretlendirir ve hemen hemen ateistliğe yaklaştırır. Bundan ötürü kendinizi ondan koruyun. Fakir ve miskin bir gönül yaratınız. Ve bir bebeğin annesinin sözlerine tartışmasızca itaat ettiği gibi siz de, O'nun emirlerine itaat ediniz. Kur'ân öğretilerine kulak verip onlara uygun biçimleniniz ki o, sizi takvanın ileri mertebelerine yükseltmek istemekte. İncil “mahrem olmayanlara veya kadınlar gibi şehvet mahallinde olanlara şehvet gözüyle bakma” der. Ama Kur'ân-ı Kerim İn-

²⁹ Gerçek ihsan edici

cil'in dediğini demez. Tersine onun kâmil öğretisinin amacı şudur ki ister şehvet, ister şehvetsiz, hiçbir şekilde ihtiyaç duyulmadan mahrem olmayana bakma. Sana düşen gözünü kapatıp kendini tökezlenmekten korumaktır ki gönül temizliğin hiç eksilmesin. Bundan ötürü Mevla'nızın bu emrini hep hatırlınızda tutup göz zinasından kendinizi koruyun. Gazabı bir ân içinde helâk edebilen Zat'ın öfkesinden sakının. Kur'ân-ı Kerim mahrem olmayan kadınların zikrinden kulaklarınızın korunmasını da emretmektedir. Nitekim caiz olmayan her zikir-den kulaklarınızı koruyun.

Kanı akıtmayın şeklindeki bir nasihatte bulunmama gerek yoktur. Çünkü ileri derecedeki şerli kimse dışında hiç kimse başkasının kanını akıtmaz. Ama ben diyorum ki, haksızlıkta inatlaşıp doğruluğun kanını akıtmayın. Karşınızda çocuk dahi olsa onun söylediği doğruyu kabul edin. Haklılık ve doğruluk muhalifinizin tarafında dahi olsa görür görmez kuru mantığınıza terk edin. Doğruluk üzerinde sebat gösterin ve şahitlik ederken doğru olanı söyleyin. Kur'ân-ı Kerim: “*Put pisliğinden ve yalandan uzak durunuz*³⁰” buyurmaktadır. Çünkü yalan putun ta kendisidir. Biliniz ki, kıbleden yüzünüzün çevrilmesine vesile olan her şey, yolunuzda oturan bir puttur. Anne-babanız, kardeşleriniz ve dostlarınız aleyhinde dahi olsa, şahitlik ederken doğruyu söyleyiniz. Hiç kimsenin düşmanlığı adaletinize ve insafınıza engel olmamalı. Aranızdaki cimrilik, dargınlık, kin, haset, nefret, ilgisizlik ve vefasızlığı terk edip bir olun. Kur'ân-ı Kerim'in büyük emirleri sadece ikidir: Birincisi; tevhit, Allah sevgisi ve O'na itaat etmek. İkincisi; kardeşlerinizin ve insanoğlunun dertlerine ortak olmak!

Azizlerim! Bugünden sonra Allah'ın reddedeceği kimse hariç, bu cemaate dâhil olup isimleri bu kitabımda geçen kardeşlerinizi öz bir sevgi ile seviniz. Muhalif sözü veya fiili ile

³⁰ Hac Suresi; a.31

birisi bu cemaat dışına çıkmadıkça onu vücudunuzun bir parçası olarak kabul ediniz. Ama hayatını hilekârlık, düzenbazlık ve aldatmakla geçiren, sözünde durmayan, zulmeden, sertlik, zorbalık veya merhametsizlikle kardeşine eziyet çektiren, ayrıca biat ahbine ters düşen vesveseler ve hareketlerden vazgeçmeyen kendi kötü amellerinden dolayı cemaatimize dâhil değildir. Nitekim onu umursamayın.

İslâm tablosu bütün ince ayrıntılarıyla şahsınızda zuhur etmeli. Alınlarınıza eser-i sücud³¹ ve içinize Allah'ın büyüklüğünün kalıcı emareleri yerleşmeli. Kur'ân ve Hadis'e ters düşen aklı deliller dünya kadar çok olsa dahi onları kesinlikle kabul etmeyip aklın yakînen yanılığa düştüğünü anlayınız. Tevhid'e sınıksız sarılın ve namazı hiç aksatmadan eda ediniz. Gerçek Mevlâ'nızın bütün emirlerini her şeyden üstün tutarak İslâm dini için her türlü eziyete ve sıkıntıya katlanın. Ve itaat-kâr olarak can veriniz.³²

Herkese açık olsun ki, gönül iradesiyle ona tam uyulmadığı hâlde yalnız dil ile biat olmak bir şey değildir. Onun için, tâlimâtıma tam olarak uyan, hakkında Allah'ın (c.c.) vahyinde "İnnî uhâfizü külle men fiddâri"³³ vaadi bulunmaktadır. Nitekim öğretime tam olarak uyan herkes, evime girmiş olur. Burada yalnız toprak ve kerpiçten yapılmış evimde oturmakta olanlar evimdendir zannedilmesin. Bana tam olarak itaat edenler de manevî ve ruhanî evimin içinde bulunmaktadırlar. Bana itaat etmek ve arkamdan yürümek için şunlar gereklidir.

Onlar yakînen³⁴ inansınlar ki, kudret sahibi olan, insanları koruyup tutan ve her şeyi yaratan bir Allah'ları vardır. O, sıfatları bakımından ezelden ebede kadar var olmaktadır ve

³¹ Secdelerin belirtileri

³² İzale-yi Evham;(1891) Ruhani Hazain, s.546-552,c.3

³³ Ben senin evinin avlusunda bulunan herkesi koruyacağım demektir.

³⁴ Kesinlikle, şüpheye mahal vermeyecek şekilde.

hiçbir değişikliğe uğramaz. O, ne doğurmuş ne de doğrulmuştur. O, eziyet çekmek, çarmıha gerilmek ve ölmek gibi fiillerden arınmıştır. O, uzak olduğu kadar yakın, yakın olduğu kadar da uzaktır. Tek olduğu hâlde, O'nun tecellileri³⁵ hep ayrı ayrıdır. Bir insanda yeni bir değişiklik belirttiği zaman onun için O, yeni bir Allah oluverir ve ona karşı yeni bir tecelli ile davranır. Her insan kendi değişikliğine göre Allah'ı (c.c.) da değişmiş bulur. Aslında Allah hiç değişikliğe uğramaz. O, ezelden ebede değişmez ve tam kemal sahibidir, lâkin insanların değişiklikleri anında, bir insan iyiliğe doğru bir değişiklik gösterdiği zaman Allah da ona yeni bir tecelli ile görünür. İnsanda beliren her yeni bir gelişme karşısında Allah'ın kadirâne tecellisi de bir gelişme ile zuhur eder. O, harikulâde kudretini ancak harikulâde bir değişiklik belirttiği zaman gösterir. Harikalarla mucizelerin temel ilkesi işte budur. Bizim Cemaatimizin şartı işte bu Allah'tır (c.c.) O'na iman edin, kendi nefsiniz ve rahatınız ve bütün ilişkileriniz karşısında, O'na öncelik tanıyın. Fiilen O'nun yolunda cesaretle sadakat ve safâ gösterin. Dünya, O'nu kendi mallarından ve sevdiklerinden daha üstün tutmaz, lâkin siz O'nu her şeyden üstün tutun ki, gökte sizler O'nun cemaati addolunasınız.

Rahmet mucizeleri göstermek ezelden beri Allah'ın âdetidir. Bu âdetten payınızı almanız için Allah ile aranızda bir ayrılık bulunmamalıdır. Sizin rızanız O'nun rızası ve sizin istek ve arzularınız O'nun istek ve arzuları olmalıdır. Ümit veya ümitsizlik, başarı veya başarısızlık olsun her halükârda başlarınız tevazu ile önünde eğilmiş ve her zaman O'nun yolunda olmalıdır ki, O, istediğini yapsın. Eğer böyle yaparsanız, aranızda uzun bir müddetten beri çehresini gizlemiş olan Allah belirecektir. Aranızda buna göre hareket eden ve bu talimâtları kabul edip, O'nun hoşnutluğunu kazanmak isteyen, kaza ve

³⁵ Görünme, belirme, Allah kullarıyla olan muamele, Allah'a ermiş kulların kalbinde İlâhî sırların çözülmesi.

kaderine gücenmeyip boyun eğen var mıdır? Musibeti görünce adımınızı daha da ileriye atınız ki, bu (Allah'a doğru) ilerlemenize sebep olacaktır. Allah'ın vahdaniyetini³⁶ yeryüzüne var olan gücünüzle yaymaya çalışınız. Kullarına merhamet ediniz ve onlara diliniz, eliniz yahut başka bir yolla zulüm etmeyiniz. Allah'ın mahlûkatının iyiliği için çaba sarf ediniz. Mevkii itibarıyla sizden aşağıda olsa bile, hiç kimseye kibir göstermeyiniz. Size küfür etseler dahi, siz kesinlikle onlara küfür etmeyiniz. Tevazu sahibi ve alçak gönüllü, iyi niyetli ve mahlûkatı sevenlerden olunuz ki, kabul edilesiniz. Görünüşte nazik, fakat içten kurt olanlar çoktur. Yine görünüşte temiz fakat içte yılan gibi olanlar da çoktur. Böylece içiniz ve dışınız bir olmadığı müddetçe O'nun huzurunda kabul edilemezsiniz. Büyük olduğunuz hâlde küçüklere merhamet ediniz, onları hor görmeyiniz. Bildiğiniz hâlde bilmeyenlere nasihat ediniz, gösteriş yoluyla onları küçük düşürmeyiniz. Zengin olduğunuz hâlde kendinizi beğenerek fakirlere büyüklük taslayacağınıza, onlara hizmet ediniz. Helâk olma yollarından sakınınız. Hep Allah'tan sakınınız ve takvayı³⁷ benimseyiniz. Mahlûkata tapmayınız. Allah'a yöneliniz. Böylece dünya zevklerinden uzak durunuz. Yalnız O'nun olunuz ve yalnız O'nun için yaşayınız. O'nun hoşnutluğunu kazanmak için her türlü kötülük ve gûnahtan nefret ediniz, çünkü O kutsaldır. Her sabah sizin lehinize, gecenizi takva ile geçirdiniz diye şahitlik etmeli ve her akşam lehinize, gününüzü kalbinizde O'nun korkusuyla tamamladınız diye size tanıklık etmelidir.

Dünya lânetlerinden korkmayınız, çünkü onlar duman gibi, göz açıp kapayıncaya kadar dağılıverir ve gününüzü geceye çeviremezler. Bunun yerine siz, gökten inen üzerine düştüğü insanın her iki cihanda kökünü kazıyan Allah'ın lânetinden korkunuz. Siz iki yüzlülük ile kendinizi kurtaramazsınız,

³⁶ Tek oluşu

³⁷ Allah'ın emirleri ve yasaklarına riayet etmek

çünkü var olduğuna inandığımız yücelerin yücesi Allah, sizin içinizde olan ve biteni görür ve bilir. Öyleyse O'nu nasıl aldatabilirsiniz? Bundan dolayı dürüst, temiz, iyi niyetli ve öz olunuz. Eğer içinizde zerre kadar bir karanlık kalmışsa, bütün aydınlığınızı silecek ve eğer kalbinizin bir köşesinde kibir yahut iki yüzlülük veya kendi kendinizi beğenmek veyahut da tembellik varsa, Allah indinde siz kabul edilebilir bir şey değilsiniz. Yalnız birkaç şeyi alıp yaparak lâzım olanı yaptık diye kendi kendinizi aldatmayasınız; çünkü Allah, varlığınız üzerinden tam bir devrimin geçmesini ister ve O, sizlerden bir ölümü istemektedir. O'ndan sonra O, sizi tekrar diriltecektir. O'nun için sizler aranızda barışınız ve kardeşlerinizin kusurlarını bağışlayınız, çünkü kardeşi ile barışmak istemeyen hayırsız ve yaramazdır. O, ayrıcalık yarattığı için kesilip atılacaktır. Sizler her yönden nefsâniyetinizi bırakınız ve aranızdaki anlaşmazlığı gideriniz. Doğru olmanıza rağmen sanki hatalıymış gibi davranarak kendinizi küçük gösteriniz ki bağışlanasınız. Gurur ve kibrinizi arttıran ve sizi kaba gösteren her şeyi terkediniz, çünkü içeriye girmek için davet edildiğiniz kapı şişman bir kişinin girebileceği bir kapı değildir.

Allah'ın ağzından çıkmış olan, benim belirttiğim bu sözlerle inanmayan insan ne şanssız biridir. Eğer gökte Allah'ın sizlerden memnun kalmasını istiyorsanız, aynı anadan doğan iki kardeş gibi birleşiniz. Aranızda daha büyük olan, kardeşinin suçunu daha fazla bağışlayanınızdır. İnat edip bağışlamayan şanssızdır. Böyle birinin benimle hiçbir alâkası yoktur. Allah'ın lânetinden korkunuz, O Kuddüs³⁸ ve Gayur³⁹,dur. Kötülük işleyen Allah'a ulaşamaz. Kibirli olan O'na erişemez. Zalim O'na varamaz. Hain O'na erişemez. O'nun ismi için kıskanç olmayan O'nun yanında yer bulamaz. Dünya menfaatleri üzerine köpekler karıncalar yahut akbabalar gibi üşüşen ve

³⁸ Pak ve temiz.

³⁹ Gayret sahibi, kıskanç

dünyada sadece rahatlarını arayıp bulmuş olanlar, O'nun katında bir yakınlık elde edemezler. Her pak olmayan göz O'ndan uzaktır ve her temiz olmayan kalp O'ndan habersizdir. Onun için ağlayan gülecektir. Onun için bu dünya ile alâkasını kesen, O'nunla birleşecektir. Sizler tam gönül rızasıyla ve tam doğrulukla ve büyük bir gayretle Allah'ın dostları olunuz ki, O da dostunuz olsun. Sizler idareniz altında çalışanlara, eşlerinize ve fakir kardeşlerinize merhamet ediniz ki, gökte sizlere de merhamet edilsin. Siz gerçekten O'nun olunuz ki, O da sizin olsun. Dünya binbir çeşit belâ yeridir. Onun için siz Allah'a karşı tam bir doğrulukla davranınız ki, O bu belâları sizlerden uzak tutsun. Gökten emir gelmedikçe, yerde hiçbir âfet baş göstermez ve gökten merhamet inmedikçe, hiçbir âfet ortadan kalkmaz. Akıllılığınız, dallara değil köklere sarılmaktadır.

Ben sizlere tedbir ve ilaçları yasaklamıyorum; fakat onlara bel bağlayıp güvenmenizi yasak ediyorum. Sonunda ancak Allah'ın irade buyurduğu olacaktır. Dayanma gücünü kendinizde bulursanız bu tevekkül mertebesi diğer bütün mertebelerden daha üstündür. Sizin için gerekli bir emir şudur ki, Kur'ân-ı Kerim'i terk edilmiş bir şey gibi bırakmayınız, çünkü hayatınız ve yaşayabilmeniz buna bağlıdır. Kur'ân'a saygı gösterenler gökte saygı göreceklidir. Her bir hadise ve her bir söze mukabil Kur'ân'a üstünlük tanıyanlar gökte üstün tutulacaklardır. İnsanoğlu için şimdi yeryüzünde Kur'ân'dan başka hiçbir kitap yoktur ve bütün insanlık için şimdi yeryüzünde Hazret-i Muhammed'den (s.a.v.) başka hiçbir Resûl ve şefî yoktur. Onun için, siz bu şanlı ve celâl sahibi peygamberi tam içtenlikle ve kalben sevmeye çalışınız ve başkasına onun üzerine hiçbir şekilde üstünlük tanımayınız ki, gökte necat bulmuş sayılasınız. Unutmayınız ki, necat öldükten sonra belirecek olan bir şey değildir. Hakiki manada necat edilmiş kimdir? Allah'ın (c.c.) doğru olduğuna ve Hazret-i Muhammed'in (s.a.v.), O'nunla bütün mahlûkatı arasında ortak bir şefî olduğuna inanan biri necat bulmuştur. Gök altında Hazret-i Mu-

hammed'e (s.a.v.) eşit mertebede ne bir peygamber mevcuttur, ne de Kur'ân'a eşit derecede başka bir kitap bulunmaktadır. Yüce Allah, başka hiç birisinin daimi olarak yaşamasını istemedi, lâkin bu seçkin nebi daima ebediyete kadar yaşayacaktır.⁴⁰

Ey kendini benim cemaatimden sayan bütün insanlar! Sizler ancak takva yollarından yürüdüğünüz zaman gökte benim cemaatim sayılırsınız. Bu sebepten beş vakit namazını sanki Allah-ü Teâlâ'yı görüyormuş gibi korku ve kalp huzuruyla eda ediniz. Oruçlarınızı da Allah için doğrulukla tamamlayınız. Zekât verebilecek olan herkes zekât versin ve üzerine hac farz olan ve arada hiçbir engeli olmayan her şahıs hac farzasını eda etsin. İyiliği süsleyerek yapınız ve kötülüğü tiksinerak bırakınız. Şunu kesin biliniz ki, takvadan boş olan hiçbir amel (hareket ve iş) Allah'a (c.c.) erişemez. Her iyiliğin kökü takvadır. Eğer bir amelde bu kök zayi olmazsa, o amel de zayi olmaz. Sizden önceki müminlerin denendiği gibi, siz de türlü üzüntü ve musibetlerle sınanmalardan geçirileceksiniz. Onun için sakın sendelemeyiniz. Eğer gök ile kuvvetli alâkanız varsa, yer size hiçbir zarar veremez. Sizler ne zaman kendi kendinize zarar verirseniz, düşmanınız eliyle değil kendi ellerinizle vereceksiniz. Eğer yeryüzündeki bütün itibarınız kaybolup gitse bile, Allah (c.c.) size gökte hiç kaybolup gitmeyen ebedî bir hürmet gösterecektir. Bundan ötürü her ne olursa olsun O'nu terk etmeyiniz. Bu yolda kesinlikle eziyet edilecek ve birçok arzunuzdan mahrum edileceksiniz. Böyle durumlarda katiyen üzüntüye kapılmayınız. Çünkü Allah'ınız (c.c.), siz O'nun yolunda sebatlı mısınız, değil misiniz diye sizi sınamaktadır. Eğer gökteki meleklerin dahi sizi methetmelerini istiyorsanız, dayak yediğiniz hâlde memnun kalınız, küfür duyduğunuz hâlde şükür ediniz ve başarısızlıklarla karşılaştığınız halde alâkanızı kesmeyiniz. Sizler Allah'ın (c.c.) son cemaatisiniz. Onun için,

⁴⁰ Keşti-yi Nuh;(1902), Ruhani Hazain, s.10-14, c.19,2.bs. London, 1984.

kemâl ve güzellik bakımından en yüksek seviyeye varmış olan iyilikler gösteriniz. Aranızdan her kim tembellek ederse, o kirli ve pis bir şey gibi cemaatten çıkarılıp dışarı atılacak ve hasretle ölecektir, lâkin Allah'a hiçbir zarar vermeyecektir. Kulak verin, ben büyük bir mutlulukla size haber vereyim ki, sizin Allah'ınız (c.c.) gerçekten mevcuttur. Gerçi bütün yaratıklar O'nundur, ama O, kendisini seçeni seçmektedir. O, kendisine gidenin yanına gelir. Her kim O'na hürmet ederse, O da ona hürmet ihsan eder. Sizler kalplerinizi doğrulayıp dillerinizi, gözlerinizi, kulaklarınızı temizledikten sonra O'na geliniz. O, sizleri kabul edecektir.

İnanç bakımından Allah'ın (c.c.) sizlerden istediği şudur ki; Allah (c.c.) tektir ve Muhammed (s.a.v.) O'nun peygamberidir ve O, Hâtemü'l Enbiya'dır ve herkesten daha üstündür. Şimdi ondan sonra, bürûz⁴¹ olarak Muhammediyet çarşafı ve elbisesi giydirilenden başka hiçbir peygamber yoktur. Nasıl ki, bir hizmetçi efendisinden ayrı değilse, bir dal da kendi kökünden ayrı değildir.⁴²

Bütün bu sözlerden sonra bir kere daha tekrar ediyorum. Zannetmeyiniz ki, biz zahiren⁴³ biat olduk. Zahir anlamı itibarıyla "hiç" demektir. Allah (c.c.) sizin kalplerinizi görmektedir ve size ona göre davranacaktır. Bakınız, ben tebliğ⁴⁴ farzından şunu söyleyerek kutluyorum ki, günah bir zehirdir, onu yemeyiniz. Allah'ın (c.c.) emrine itaat etmemek çirkin bir ölümdür, ondan sakınınız. Dua ediniz ki, size kuvvet bahşedilsin. Dua ettiği an, Allah'ın (c.c.) vaat ettiği müstesnalar dışında, O'nun her şeye kadir olduğuna inanmayan benim cemaatimden değildir. Yalan ve dolandırıcılıktan vazgeçmeyen benim cemaatim-

⁴¹ Hz. Muhammed'in (sav) ruhani tesiriyle kendisinden nur, feyiz ve bereket alarak ümmetinde ortaya çıkan kişi.

⁴² Keşti-i Nuh; Ruhani Hazain, s.15–16,c.19

⁴³ Görünürde

⁴⁴ Allah'ın verdiği bilgileri insanlara iletme

den değildir. Dünya hırsına kapılmış olan ve âhirete gözünü bile açıp bakmayan benim cemaatimden değildir. Gerçekten dini, dünyadan daha üstün tutmayan benim cemaatimden değildir. Tam olarak her çeşit kötülük ve her türlü pis hareketten, yani içki içmek, kumar oynamak, harama bakmak, hıyanet etmek, rüşvet almak gibi caiz olmayan her işten tövbe etmeyen benim cemaatimden değildir. Beş vakit namaza bağlı kalmayan benim cemaatimden değildir. Daima dua etmekle meşgul olmayan ve alçak gönüllülikle Allah'ı (c.c.) hatırlamayan benim cemaatimden değildir. Üzerinde menfi etki bırakan kötü arkadaşını terk etmeyen benim cemaatimden değildir. Anne babasına saygı göstermeyen ve Kur'ân'a aykırı olmayan marûf⁴⁵ işlerde onlara itaat etmeyen ve onlara hiç aksatmadan hizmet etmeye önem vermeyen benim cemaatimden değildir. Zevcesi ve onun akrabalarıyla nezaket ve ihsan ile geçinmeyen benim cemaatimden değildir. Kendi komşusunu en küçük bir hayırdan bile mahrum bırakan benim cemaatimden değildir. Kendisine karşı suçlu olanın suçunu bağışlamak istemeyen ve kin tutan benim cemaatimden değildir. Her ne yolla olursa olsun, bana biat olan kişi bu taahhüdünü bozarsa, o benim cemaatimden değildir. Beni gerçekten Vadedilen Mesih ve Vadedilmiş Mehdi tanımayan benim cemaatimden değildir. Umur-ı Marûfe'de⁴⁶, bana itaat etmeye hazır olmayan benim cemaatimden değildir. Muhaliflerin meclislerine katılan ve onlarla işbirliği yapan, benim cemaatimden değildir. Her bir canî fâsık, içkici, katil, hırsız, kumarbaz, hain, rüşvetçi, gasp eden, zalim, yalancı, kalpazan ve onlarla arkadaşlık eden, kendi erkek ve kız kardeşlerine karşı yanlış suçlamalarda bulunup onları töhmet altında bırakan ve bu tür çirkin işlerden tövbe etmeyip kötü meclislerden de vazgeçmeyen, cemaatimden değildir. Bütün bunlar hep zehirdir. Bu zehirleri aldıktan sonra hiçbir şekilde

---

⁴⁵ Hayırlı işler, iyi işler.

⁴⁶ Hayırlı işler, iyi işler.

kurtulamazsınız. Karanlık ile aydınlık bir arada bulunamaz. Kapalı, ikiyüzlü ve sinsi huylu olan ve Allah'a (c.c.) karşı açık ve dosdoğru olmayan, kalbi temiz olanların bulduğu bereketi kesinlikle bulamaz. Kalplerini temizleyenler ve her türlü kötülükten arındıranlar ve Allah (c.c.) ile bağlılık anlaşması yapanlar ne şanslı insanlardır. Çünkü onlar hiçbir şekilde helâk edilmeyeceklerdir. Allah'ın (c.c.) onları küçük düşürmesi mümkün değildir; çünkü onlar Allah'a, Allah da onlara aittir. Onlar her belâ anında kurtarılacaklardır. Onlara zarar vermek isteyen düşmanları ne ahmaktır; çünkü onlar Allah'ın (c.c.) kucağındadırlar ve Allah da onlardan yanadır. Allah'a (c.c.) kim iman etmiştir? Yalnızca böyle olanlar. Kalbinde Allah (c.c.) korkusu olmayan, günahkâr, içi kötülük dolu, nefsi de yaramaz olan bir kimseyi helâk etmek isteyen de kesinlikle ahmaktır, çünkü o kendiliğinden helâk olacaktır. Gök ile yer yaratıldığından bu yana, Allah'ın iyileri helâk edip ortadan kaldırdığına rastlanmamıştır. Aksine O, böyle olanlar için hep mucizeler göstermiştir ve bu devirde de gösterecektir.

O Allah (c.c.) çok vefalı Allah'tır ve vefakârlar için O'nun olağanüstü işleri zuhur eder. Dünya onları parçalayıp yutmak, her düşman da onlara dişlerini geçirmek ister. Fakat onların dostu (Allah) onları her tehlikeden kurtarır ve her alanda zafere ulaştırır. Bu Allah'tan ayrılmayan kimse ne şanslıdır. Biz O'na iman ettik. Biz O'nu tanıdık. Üzerime vahiy indiren, benim için kuvvetli mucizeler gösteren, bu çağda beni Vadedilen Mesih olarak gönderen Allah, bütün dünyanın Rabbidir. Ne gökte, ne de yerde O'ndan başka Tanrı yoktur. O'na iman etmeyen saadetten mahrum kalmış ve sefaletle yakalanmıştır. Biz Allah'ımızın güneş gibi parlak vahyini aldık. Biz gördük ki, dünyanın Rabbi O'dur. O'ndan başka tanrı yoktur. Bizim bulduğumuz Allah, ne kadar kudretli ve kuvvet vericidir. Bizim gördüğümüz yüce zat ne kadar üstün kudretlere sahiptir. Doğrusu şudur ki, O'nun için kitabı ve vaadine aykırı olanından başka imkânsız bir şey yoktur. Sizler dua ettiğiniz zaman,

kendi hayallerine göre üzerinde Allah'ın kitabının mührü bulunmayan bir kudret kanunu uydurmuş olan cahil natüralistler gibi dua etmeyin. Çünkü onlar reddedilmişlerdir. Onların duaları hiçbir şekilde kabul edilmeyecektir. Onlar gözleri iyi görenler değil, kördürler. Onlar diri değil, ölüdürler. Allah'ın (c.c.) huzuruna kendi uydurdukları kanunları ileri sürüp, sonsuz kudretlerini sınırlandırmaya çalışırlar ve O'nu zayıf zannederler. Bu yüzden onlara karşı aynen kendi durumlarına göre davranılacaktır.

Lâkin duaya yöneldiğin zaman, Allah'ın her şeye kadir olduğuna inanman gerekir. O zaman senin duan kabul olacaktır ve sen Allah'ın kudretinin, bizim de gördüğümüz olağanüstü güzelliklerini göreceksin. Şahitliğimiz bir söylenti üzerine değil, gördüklerimizin temeli üzerine kurulmuştur. Allah'ı her şeye muktedir zannetmeyen birinin duası nasıl kabul edilebilir ve o, kudret kanununa aykırı zannettiği büyük zorluklar ortaya çıktığı zaman nasıl dua etmeye cesaret edebilir? Lâkin ey saadet sahibi insan! Sen böyle yapma. Senin Rabbin sayısız yıldızları bir direk olmadan astıran ve yerle göğü yoktan var edendir. Sen O'nun içinde âciz kalacağına inanarak hakkında kötü mü düşünüyorsun? Bunun yerine senin kötü düşünmen seni mahrum bırakacaktır. Bizim Rabbimizin sayısız güzelliği ve olağanüstü kudreti bulunmaktadır; lâkin onları ancak doğruluk ve içtenlikle O'na bağlı olanlar görür. Kudretine inanmayan ve O'na samimiyetle bağlı olmayan yabancılara Allah (c.c.) hayret edilecek ve şaşılacak güzelliklerini göstermez.

Her şeye gücü yeter bir Rabbi olduğunu şimdiye kadar bilmeyen insan gerçekten ne kadar şansızdır. Bizim cennetimiz ve üstün zevklerimiz Allah'ımızdadır. Çünkü biz O'nu gördük ve her çeşit güzelliği O'nda bulduk. Bu hazine hayat pahasına da olsa elde edilmeye, bu inci bütün varlığımız pahasına da olsa alınmaya değer. Ey bunlardan mahrum olanlar! Susuzluğunuzu giderecek olan bu pınara koşunuz. Bu pınar size hayat

verecek ve sizi kurtaracaktır. Ben ne yapayım ve bu müjdeyi nasıl zihninize yerleştireyim; insanlar duysunlar diye hangi davulla, işte Allah'ımız budur diye sokaklarda ilân edeyim. Ve hangi ilaçla insanları tedavi edeyim ki, duymak için kulakları açılsın?

Eğer siz Allah'ın olursanız, şunu kesin bilin ki, Allah da sizindir. Siz uyurken Allah-ü Teâlâ sizin için nöbette olacaktır. Siz düşmanınızdan gafil ve habersiz olsanız bile, Allah onu görecek ve onun plânlarını bozacaktır. Siz daha Allah'ınızın ne gibi kuvvet ve kudret sahibi olduğunu bilemezsiniz. Eğer bunu bilseydiniz, dünya için endişe ve keder duyduğunuz hiçbir gün üzerinize doğmazdı. Bir hazineye sahip olan insan bir kuruş kaybettiğinde ağlayıp gözyaşı dökerek kendini helâk eder mi? Öyleyse eğer bu hazineyi bilseydiniz ve bilseydiniz ki Allah'ınız muhtaç olduğunuz her anda işinize yarayacaktır; o zaman, neden dünya için böyle kendinizden geçeceksiniz? Allah çok sevimli ve değerli bir hazinedir, O'na gerçek değerini veriniz, çünkü O, olmadan sizler bir hiçsiniz ve maddî imkân ve tedbirleriniz dahi bir hiçtir. Tamamen maddiyata bağımlı olan başka milletleri taklit etmeyiniz. Toprağı yiyen yılanlar gibi onlar da aşağılık ve alçak maddî imkânlara bağlandılar. Akbaba ile köpeklerin leşleri yedikleri gibi onlar da pis murdarı dışlediler. Onlar insanlara taparak, domuz eti yiyerek ve içkiyi su gibi kullanarak, Allah'a çok uzak düştüler. Onlar maddî araç ve imkânlar üzerine haddinden fazla düştükleri ve Allah'tan kuvvet istemedikleri için helâk oldular. Bir güvercinin kafesinden uçup gitmesi gibi, ilâhî ruh da onların içinden uçup gitti. İçlerinde dünyaya tapmak gibi bir cüzzam mevcuttur. Bu hastalık onların bütün iç organlarını kemirmiştir. Onun için siz o cüzzam illetinden sakınınız. Ben size normal sınırlar çerçevesinde aşırılığa kaçmadan maddî araç ve imkânlara riâyet etmeyi yasaklamıyorum, fakat başka uluslar gibi sadece maddî imkân ve vasitalara köle olmanızı ve o maddî vasıta ve kaynakları temin eden Allah'ı unutmanızı yasaklıyorum.

Görmek için gözleriniz bulunsaydı, yalnız Allah'ın varlığını görür, bunun dışında hiçbir şeyin değerinin olmadığını idrak ederdimiz. O'nun izni olmadan sizler ne elinizi uzatabilir, ne de bükebiliridiniz. Ruhlen ölmüş bir kişi buna gülüp alay edecektir; fakat o kendini bu alaya teslim etmeden ölüp gitseydi bu kendisi için daha hayırlı olurdu.

Sakın! Sizler başka milletlerin dünya işlerinde önemli derecede başarıya ulaştıklarını görerek sakın onlar gibi olmayı istemeyin ve onların izinden yürümeyin. Dikkatle dinleyiniz ve anlamaya çalışınız ki onlar sizi, hepinizi kendisine çağıran Allah'a karşı kayıtsız ve yabancıldılar. Onların Tanrısı nedir? Yalnız âciz bir insandır. Bundan dolayı onlar gaflet içinde bırakıldılar. Ben size dünya işlerinde çalışıp çabalamanızı yasak etmiyorum; fakat bu dünyayı her şeyleri bilen o insanların yolundan yürümeyiniz. İster dünya olsun, ister din her işinizde daima Allah'tan yardım istemelisiniz. Bu yalvarış sadece kuru dudaklarınızla olmamalı, bunun yanında, her bereketin gökten indiğine dair gerçek, derin ve sağlam bir inancınız da bulunmalıdır.

Her zorluk anında onu çözümlmek için bir çare aramanızdan önce kapınızı kendi üzerinize kapatınız ve öncelikle Allah'a secde ederek, zorluklarınızı ortadan kaldırması için O'ndan yardım dileyiniz. İşte ancak o zaman siz gerçekten doğru insan olursunuz. O zaman Ruh-ul Kudüs⁴⁷ size yardım edecek ve gaipten sizin için bir yol açılacaktır. Kendi kendinize merhamet ediniz. Allah ile alâkalarını tamamen kesmiş ve külliyeten maddî sebeplere bağlanmış olan, hatta Allah'tan kuvvet dilemek üzere ağızlarından “İnşâallah” kelimesini dahi çıkarmayan insanlara tâbi olmayınız. Allah'ın bütün tedbirlerinizin merteği olduğunu idrak etmek üzere Allah gözlerinizi açsın. Eğer mertek düşerse, acaba kirişler çatıda durabilir mi?

---

⁴⁷ Cebrail.

Tabii ki değil. Bunların hepsi yerle bir olacaktır. Hatta belki de birçok kişi hayatını kaybedebilir.

Kezâ, sizin tedbirleriniz Allah'ın yardımı olmaksızın bir işe yaramaz. Eğer siz O'ndan yardım istemezseniz ve O'ndan kuvvet istemeyi âdet haline getirmezseniz, hiçbir başarı elde edemezsiniz ve sonunda büyük bir hasretle ölürsünüz. Peki, o zaman diğer milletlerin kâmil ve kudret sahibi olan Allah hakkında en küçük bir fikirleri olmamalarına rağmen, nasıl başarılı oldukları hususunda sizde bir merak uyanmasın. Bunun cevabı şudur: Allah'ı terk ettikleri için dünya ile imtihan edilmektedirler. Her kim O'nu terk edip dünya zevk ve eğlencelerine kapılarak dünya mallarına heves ederse, dünya kapıları ona açılır. Lâkin din bakımından o müflis ve çıplak biridir. Eninde sonunda dünya hayalleriyle ölür ve ebedî cehenneme atılır. Allah'ın insanları sınaması bazen böyledir. Bazen de böyle birisi dünyadan da yoksun bırakılarak imtihan edilir. Yalnız bu ikinci imtihan şekli ilk imtihan kadar tehlikeli değildir; çünkü birinci şekilde imtihan edilen daha fazla kibirli olup üstünlük kompleksine kapılmıştır. Her neyse, bu her iki topluluk "magdub-i aleyhim"^{48,} demektir. Gerçek mutluluğun kaynağı Allah'tır. Öyleyse bu insanlar o Hayy⁴⁹ ve Kayyûm⁵⁰ Allah'tan habersiz hatta ilgisiz ve O'na yüz çevirmekte oldukları hâlde gerçek mutluluğa nasıl ulaşabilir? Ne mutlu bu sırrı anlayana, bunu anlamayan ise helâk olmuş demektir.

Keza bu dünyanın filozoflarına da uymamanız ve onların öyle çok hürmete lâyık olduklarını düşünmemeniz gerekir. Bunlar hep cehaletin tezahürleridir. Gerçek ve doğru felsefe Allah'ın size kendi kitabında öğretmiş olduğudur. Bu dünya felsefesine kapılmış insanlar helâk oldular ve gerçek bilgiyi ve felsefeyi Allah'ın kitabında arayanlar ise başarıya ulaştılar.

⁴⁸ Gazaba uğratılmış

⁴⁹ Kendi zatında diri olup hayatın gerçek kaynağı

⁵⁰ Kendi zatında kaim olup her şeyin ayakta olmasının gerçek kaynağı

Neden bilgisizlik ve cehalet yollarına düşmektesiniz? Allah'a bilmediklerini mi öğreteceksiniz? Size yol göstereyim diye körlerin arkasından mı koşuyorsunuz? Ey cahiller! Kendisi kör olan size nasıl yol gösterebilir? Size vadedilen gerçek felsefe, Ruh-ul Kudüs'ten elde edilir. Sizler, yabancıların varamadıkları temiz bilgilere ancak Ruh-ul Kudüs yoluyla ulaşacaksınız. İçtenlikle isterseniz sonunda onu bulursunuz. O zaman, kalbe ferahlık ve hayat veren, insanı inancın zirvesine götüren bilginin bu bilgi olduğunu anlarsınız. Kendisi leş yiyen size temiz ve helâl yiyeceği nereden bulup getirsin? Her çeşit temiz hikmet yalnızca gökten gelir. Öyleyse siz dünya insanlarından ne beklersiniz? Hikmete vâris olanlar, yalnız ruhları göğe doğru yükselenlerdir. Kendileri teselli bulmamış olanlar size nasıl teselli verebilirler? Lâkin öncelikle kalp temizliği gerekir; önce doğruluk ve iç temizliğinin bulunması lâzımdır. Ondan sonra bunların hepsi size bağışlanacaktır.

Ey azizlerim! Ey sevgililerim! Ve ey gövdemin yemyeşil dalları! Yani Allah'ın rahmetinden ötürü bana biat etmiş olanlar! Hayatlarını, rahatlarını ve mallarını bu yolda feda etmekte olanlar! Her dediğimi bir saadet olarak kabul edeceğinizden ve elinizden geldiğince bu yolda malî fedakârlıkta bulunacağınızdan hiç şüphem yok. Ama bu hizmet için dilimle kesin bir şey üzerinize farz edemiyorum ki, hizmetleriniz ben dediğim için değil gönüllerinizden koptuğu için gerçekleşsin. Dostum kimdir? Ve bana aziz kimdir? Şüphesiz beni tanıyan kimse! Peki, kimdir beni tanıyan? Beni tanıyan; Allah tarafından gönderildiğime şüpheye yer bırakmayacak şekilde inanan ve Allah tarafından gönderilen kimselerin kabul edildiği gibi beni kabul eden kimsedir. Dünya beni kabul edemez çünkü ben dünyadan değilim. Ama fitratları öbür âlemden pay almış olan kimseler bugün beni kabul etmektedirler. Gelecekte de beni kabul edecek olan onlar olacaktır. Biliniz ki, beni terk eden beni göndereni terk etmekte ve bana aşılana, tarafından geldiğim Zat'a aşılana yaklaşıyor. Elimde bir fener var. Bana yaklaşan herkes

kesinlikle bu nurdan payına düşeni alacaktır. Ama vehim ve kötü düşüncelerinden ötürü uzaklara kaçan karanlıklara atılacaktır. Bu çağın korunmuş kale ve sağlam sığınağı benim. Bu kaleye giren, canını hırsızlar, haramiler ve vahşi hayvanlardan kurtaracaktır. Ama duvarlarımdan uzak durmak isteyen, her yerde ölümle yüzleşecek ve ölüsü dahi korunmayacaktır. Peki, bu kaleye giren kimdir? Şüphesiz bu kaleye giren; günahı terk edip, iyiliği seçen, eğriliği bırakıp doğrulukta ilerleyen, şeytanın köleliğinden vazgeçip, Allah'ın itaatkâr kulu olan kimsedir. İşte böyle kimse benim içimde ve ben onun içindeyim.⁵¹

Kibir Nedir?

Ben cemaatime kibirden sakınmalarını nasihat ediyorum. Çünkü kibir, Allah (c.c.) indinde pek çirkin bir şeydir. Siz, kibirin ne olduğunu bilemeyebilirsiniz. Bundan dolayı kibrin ne anlama geldiğini benim açıklamalarımdan anlamaya çalışın, çünkü ben Allah'ın (c.c.) ruhu (vahiy) ile konuşuyorum.

Akıl, ilim ve hünerde kardeşinden üstün olduğu için onu hakir gören kibirlidir. Çünkü böyle kimse akıl ve ilim kaynağı olarak Allah'ı (c.c.) kabul etmez ve kendini bir şey zanner. Acaba Allah (c.c.) onu delirtip kardeşini daha akıllı, bilgili ve hünerli yapmaya kadir değil midir? Aynen bunun gibi malı, mülkü, mevkii ve şanından dolayı kardeşini hakir gören de kibirlidir. Çünkü o mal ve mevkinin Allah (c.c.) tarafından kendisine verildiğini unutmuştur. O kördür. O, Allah'ın (c.c.) birden felaket indirip onu “esfel-üs safilin⁵²”e düşürüp, hakir gördüğü kardeşine daha çok mal mülk vermeye kadir olduğunu bilmez. Aynı şekilde beden sağlığı, güzelliği, çekiciliği ve gücüne güvenerek böbürlenene, alay ve istihza yoluyla kardeşine hakaret edici ad takıp, onun bedeni eksikliklerini dile getiren kimse de kibirlidir. O, vücudunu birden bire kardeşininkinden

⁵¹ Feth-i İslâm;(1891), Ruhani Hazain, s.34, c.3, 2.bs. London, 1984

⁵² Mahlûkatın en düşüğü

daha kötü bir hale getirebilecek olan Allah'tan (c.c.) habersizdir. Çünkü dilediğini gerçekleştiren Allah (c.c.), beden eksikliklerinden ötürü hakarete uğrayan kimseyi, sağlığa öylesine kavuşturur ki, vücut güzelliği ve sağlığı uzun bir müddet hiç eksilmez. Aynen böyle kendi gücüne güvenip dua etmekte tembel olan da kibirlidir. Çünkü O güç ve kudretin gerçek kaynağını tanımamakta ve kendini bir şey zannetmektedir.

Ey benim aziz cemaatim! Eğer Allah (c.c.) indinde herhangi bir açıdan kibirli sayılmak istemiyorsanız, o zaman söylediklerimin hepsini hafızalarınıza yerleştiriniz. Çünkü biriniz Allah (c.c.) indinde bir cihetten kibirli sayılabilir ve bundan haberi bile olmaz. Kardeşinin söylediği yanlış bir kelimeyi kibirle düzelten, onun sözünü tevazuyla dinlemeyip ondan yüz çeviren ve yanında oturmakta olan fakir kardeşinden hoşlanmayan herkes kibirlidir. Dua edenle alay edip dalga geçen, Allah'ın (c.c.) gönderdiği ve memur ettiği kişiye (yani Vadedilen Mesih'e) tam olarak içtenlikle itaat etmek istemeyen, onun sözlerine kulak asmayan ve onun yazdıklarını dikkatle okumayan kimse de kibirlidir. Bundan dolayı ev halkınızla birlikte necat bulasınız ve helâk olmayasınız diye kibrin bir zerresinin bile içinizde bulunmaması için çaba gösteriniz. Allah'a (c.c.) yönelin ve insanın bu dünyada birini ne kadar sevmesi mümkünse, o kadar çok Allah'ı (c.c.) sevin ve insanın bu dünyada birinden ne kadar korkması mümkünse, o kadar çok Rabbinizden korkun. Eğer Allah'ın (c.c.) size merhamet etmesini istiyorsanız o zaman, kalbi pak, niyeti dürüst, iradesi tertemiz, tevazu sahibi, miskin ve şersiz kimse olunuz.⁵³

Allah Dostlarına Verilen Bereketeye Nail Olmanın Yolu

İnsan Allah'a (c.c.) olan imanını fiilen ispat etmedikçe, Allah'ın (c.c.) yakın dostlarına verilen feyiz ve bereketi elde

⁵³ Nüzul-ül Mesih;(1909), Ruhani Hazain;s.402-403, c.18, 2.bs., London 1984

edemez. İmanen ve fiilen son derece yüksek makama ulaştıkları ve Allah'ı (c.c.) her şeyden üstün tuttıkları için onlara bu feyiz ve bereket verilir. Boş bir dille zikretmek veya tesbih çekmek İslâmiyet demek değildir. Allah'ın (c.c.) özel lütuf ve yardımına mazhar olunsun diye, insan gerçek bir çaba gösterip yüksek makama ulaşmalı. Şimdiye kadar geçen peygamberler ve evliyaların hepsi son derece pak ve temiz idiler. Onlar diğer insanlar gibi göstermelik bir oruç tutmak, zekât vermek, namazda rükuyla secde edip Fatiha'yı okumakla kalmayıp, varlıkları üzerinden öylesine bir ölüm geçirmişlerdi ki gözlerinde dünya bir ölü, varlık olarak da yalnızca Allah (c.c.) kalmıştı. Dertlerin çaresi ve hakiki Rab olarak sadece O'na inanırlardı. Gerçek bağları sadece O'nunla idi. Her an aşkıyla sarhoş idiler. Bu makama ulaşmış olanlara yardımda bulunup onlara gaybî bir destek sağlamak ve her yolda onlara zafer kazandırmak öteden beri Allah'ın (c.c.) değişmez kanunudur.

Eğer insan bir haramiyi veya hırsızın içtenlikle severse ve hırsızda sevildiğini bilirse en azından kendisini seven kimsenin evini soymaz. Düşünmeye değer! Eğer sevgimizden dolayı hırsız ve haramilerden bile bu kadar iltifat alabiliyorsak, o zaman Allah'tan (c.c.) lütuf inmez mi acaba?⁵⁴

Sadece Kötülüğün Terk Edilmesi Yeterli Değildir

Sadece kötülüğü terk etmek bir şey değildir. Bununla beraber insan iyilik de yapmalı. Adamın biri arkadaşının evine davetli olarak gitmiş. Ev sahibi misafirini en iyi şekilde ağırlamış. Misafir yemek yedikten sonra ev sahibine, beni ağırladığınız için size zahmet oldu. Ama ben de size büyük bir iyilikte bulundum, demiş. Ev sahibi misafirine, efendim size minnettarım buyurun, demiş. Bunun üzerine misafir, sen evinde yokken ben burada yalnızdım, isteseydim evini ateşe verip sana binlerce रुपيلik zarar verirdim. Evin ve eşyan kül olurdu, demiş.

⁵⁴ Malfuzat; s. 38-39, c.10

Dikkat ederseniz bu kişi kötülüğü terk etmekle gurur duyuyor. Ama bu hikâyeden sadece kötülüğün terk edilmesinde bir güzelliğin bulunmadığı ve bunun gurur duyulabilecek birşey olmadığı herkesçe anlaşılabilir.⁵⁵

Ben tekrar esas konuya dönüp, insanın kötülüğü bırakması yetmez diyorum. Çünkü bunu hayvanlar bile becerebilmektedir. İnsanın erebilmesi için kötülüğü terk edip her bakımdan mükemmel olan iyilikleri yapması gerekir. O şerri terkedince Allah (c.c.) ona şerbet-i kafurîyi içirir yani günaha teşvik edici duyguları azalır.

Kıscası anlatmak istediğim, sadece günahı kaçınmak bir marifet değildir. Cemaatimiz bununla yetinmemeli. O günahı kaçınmak ve iyilik yapmak, her ikisini de elde edebilmek için çaba sarf etmeli ve duaya sarılmalı. Cemaatimiz Allah'ı (c.c.) saf ve kandırılacak birisi sanmasın. Rezil kimse (kendince) iyilik ve dürüstlük adı altında Allah'ı (c.c.) kandırmak istiyor Hâlbuki Allah (c.c.) onu daha da rezil edecektir.⁵⁶

Kötülüğü terk ettim diye şırmamayınız. Her türlü riya ve eksiklikten arınmış iyilikler yapılmadıkça insan Allah'a (c.c.) erişemez. Ateşin odunu yaktığı gibi riya da iyiliği yok eder. Size doğruyu söyleyeyim, iyilikte bulunup onu gizli tutmak isteyen üstün bir merd-i Huda yoktur. Allah (c.c.) ile içtenlikle barışanı O, şereflendirir. Allah (c.c.) için gizlice yaptığınız bir iş hep gizli kalacak diye düşünmeyiniz. Riyadan üstün iyiliğin düşmanı yoktur. Riyakâr bir kalp riyadan payını almadıkça huzur bulamaz. Ama riya iyiliklerinizi yok eder ve elinizde hiç bir şey kalmaz. Ne mutlu riyadan sakınana ve her işi Allah (c.c.) rızası için yapana. Riyakârın tuhaf bir hali vardır. Allah (c.c.) için harcamaya gelince tutumlu ama riya söz konusu

⁵⁵ Malfuzat; s.4, c.5

⁵⁶ Malfuzat; s.660, c.4

olunca cömert kesilir, bir yerine yüz verir. Bu yüzden bu hastalıktan korunmanız için dua ediniz.⁵⁷

Hindu, Hıristiyan ve başka milletlerden bazı kimseler bile bir takım günahları işlemezler. Mesela, yalan söylemez, kimsenin malını yemez ve borcuna sadık kalıp onu geri öderler. Ayrıca toplumla da iyi geçinirler. Ama Allah (c.c.): “Sizden razı olmam için bu kadarla yetinmeyin” buyuruyor. Günahtan kaçınıp iyilikte bulunmadan kurtuluş yoktur. Ben kötülük yapmam diye böbürlenmiş kimse, cahilin ta kendisidir. İslâm insanı buraya getirip bırakmaz. O günahı tamamıyla bıraktırmak ve ihlâs dolu iyiliği yaptırmak ister. Bu ikisi olmadıkça kurtuluş imkânsızdır.⁵⁸

Görünürde kendilerini günahtan koruyan ve bu iddiada bulunan birçok kimse vardır. Ama bunların hali dış tarafı parlak olup içi iltihap dolu olan çibana benzer. Bu çiban bütün vücuttan daha çok parlamakta, içi ise iltihap ve pislikle doludur. (Günahtan kurtulma iddiası tek başına yetmez.) Bu iddiayla birlikte bunun doğruluğunu ispatlayan belirtilerin de olması gerekir. Aydınlık ve sıcaklık güneşin çıkışının delilidir. Belirtileri yokken ta gece vaktinde “güneş çıkmıştır” diye iddia eden kimseye kim inanır? Tabii ki hiç kimse! “Allah’a (c.c.) iman ettik” diye iddiada bulunup belirtilerinden yoksun olan kimsenin hali de aynen böyledir. Çünkü o bunun belirtilerinden yani günahın her çeşidinden külli nefret, gerçek arılık, takva, kalbî taharet, Allah’ın (c.c.) feyiz, bereket ve desteğinden yoksundur. İnsan Allah (c.c.) rızasına aykırı olan her işten vazgeçmeli. O ateş yutmayı günah işlemekten daha kolay görmeli. Allah’tan (c.c.) başka hiçbir dünyevî makam ve ululuk gözünü korkutmamalı. Tersine Allah’ın (c.c.) izni olmadan başkasının gücünün kimseye kâr sağlamaya veya zarar vermeye yetmeyeceğine

⁵⁷ Malfuzat; s.665–667, c.4

⁵⁸ Malfuzat; s.657, c.4

inanıp onları ölü bir böcek gibi görmeli. Onun her hareketi ve hareketsizliği Allah (c.c.) rızasına tabi olmalı. İnsan benliğinden kurtulup kendisini Allah içinde yok etmeli.⁵⁹

Tövbe ve istiğfarı hokus pokus gibi okumayın. Tersine bunların mana ve mefhumunu göz önünde tutarak gerçekten susamış, istekli bir kimse gibi Allah'a (c.c.) yalvarınız. Tövbe de "şu günahı işledim artık ona yaklaşmam" diye Allah'a (c.c.) verilen gizli bir söz vardır. Allah (c.c.) örtücü olduğu için insanların günahlarını örter. Onun örtücü olmasından dolayı birçok kimse iyi insanlar arasında sayılmaktadır. Eğer O örtücü olmasaydı, o zaman insanın içinde gizlenmiş bütün pislikler ortaya çıkardı.⁶⁰

Gerçek şudur ki, Allah'ın (c.c.) büyüklüğünü yüreğinde taşıyan tevazu sahibi olmaya mecburdur. O, Allah'ın (c.c.) ganî oluşundan daima korkar. Çünkü Allah (c.c.) nükte navaz olduğu gibi nüktegirdir de. Eğer bir harekete kızarsa o zaman her şey bir saniyede berbat olur. Bu yüzden söylediklerimi dikkate alınız. Bunları hafızanızda saklayınız ve buna göre hareket ediniz.⁶¹

Aslında her şey muvahebe-yi ilâhîyedir.⁶² İktisap⁶³ ile bunun bir ilgisi yoktur. Nitekim teveccüh ve rikkat O'nun huzurundan nazil olur. O, birini başarıya ve felaha ulaştırmak istediğinde onun kalbine teveccüh ve rikkat⁶⁴ nasip eder.⁶⁵

⁵⁹ Malfuzat; s.594-595, c.5

⁶⁰ Malfuzat; s.608, c.5

⁶¹ Malfuzat; s.612, c.5

⁶² Allah'ın bağıışı

⁶³ İnsanın kendi çabası

⁶⁴ Kalbin Allah karşısında yumuşaması

⁶⁵ Malfuzat; s.215, c.1

Gelişinin Sebebi Nedir?

1897, Mevlevi Abdul Kerim Sayalkoti (r.a.) hatıra defterinde şöyle yazmıştır: “Bir kişi Calandır şehrinde: “Siz niye gönderildiniz?” diye sorunca, Mehdi (a.s.): “İnsanoğlu kuvveti-yakînde ilerlesin diye gönderildim” cevabını verdi.”

İman Kaç Çeşittir?

Aynı kişi, Munşi Muhammed Arure (r.a.) Calandır şehrindeyken Vadedilen Mesih'e (a.s.): “İmanın kaç çeşidi vardır?” diye sorunca O da: “İman kaba ve ince olmak üzere iki çeşittir. Dinü'l-acâ'iz kaba imandır, benim arkamdan yürümek ise ince imandır.” buyurdu.

1895: Mufti Muhammed Sadık (r.a.): “Ben 1895 senesinde Vadedilen Mesih'in (a.s.) ziyaretine her gittiğimde, onun pâk sözlerini, bir kâğıt parçasına yazarak daima Lahor'a götürüp Ahmedi Müslümanlara okurdum. O zamanki hatıralarımdan birkaçını sunuyorum. O günlerde hatıralarımı yazarken tarih atmıyordum. Bu sebepten dolayı bunları tarih zikretmeden sizlere sunacağım.

Bi'at, Tövbe Ve Günah Arasındaki İlişki

Bi'atta ne tür bir fayda olduğunu ve niye buna ihtiyaç duyulduğunu bilmemiz gerekir. Çünkü bir şeyin faydası bilinmediği müddetçe değeri de anlaşılamaz. Örneğin her evde para bulunduğu gibi bir parça odun da bulunur. Para kendi içinde (bir kuruş, bin lira, yüz bin lira gibi) değişik değerlere sahiptir. Tabii ki, hiçbir evde, yüz bin lirayı korumak için alınan tedbir, bir kuruş için alınmaz. Aynı şekilde bir parça odun için de bir tedbir alınmaz, değersiz olduğu için bir tarafa atılır. Anlatmak istediğim değerli şeyler için alınan olağanüstü güvenlik tedbirleri değersiz şeyler için uygulanmaz. (Dolayısıyla, bi'atın içinde neyin ne kadar önem taşıdığına bilinmesi gerekmektedir.)

Aynen bunun gibi bi'atta en değerli şey tövbedir. Tövbe “rücû” yani geri dönmek anlamını taşır. İnsan günahlarla sınıksı bir ilişki kurup onu yurt edinmiştir. Tövbe bu yurttan göç etmek demektir. Rücû ise, pak ve temiz yaşantı demektir. Herkesin bildiği gibi vatani terk etmek, ondan vazgeçmek çok ağır bir iştir. Bu, binlerce zorlukla karşılaşmak demektir. İnsan evini terkedince bile birçok zorlukla karşı karşıya kalır. Ama yurdunu terketmesi, bütün arkadaşlarını, evini, komşusunu, yurdun sokak ve caddelerini ve çarşısını terk edip yeni bir memlekete yerleşmesi demektir. Bu, yıllardır yaşadığı memleketini, sanki orada hiç yaşamamış gibi unutup kendisine yepyeni bir vatan edinmesi demektir. İşte, tövbe budur.

Günahın dostuyla takvanın dostu ayrıdır. Sufiler bu değişikliğe “ölüm” derler. Gerçek tövbe eden büyük zahmetlere katlanmak zorundadır. Ama Allah (c.c.) Rahim ve Kerim'dir. O, böyle bir kişiyi mükâfatlandırmadan öldürmez. “Allah (c.c.) tövbe edenleri sever” âyet-i kerimesinde Yüce Allah (c.c.) şunu anlatmak istemektedir ki, tövbe edince insan çaresiz bir fakirin durumuna düşer. Bu yüzden Allah (c.c.) onu sever ve iyi kimselerden sayar.

Öbür dinler Allah'ı (c.c.) Rahîm ve Kerîm kabul etmezler. Hıristiyanlık Allah'ı (c.c.) zalim kabul edip oğlunu Rahîm kabul etmektedir. Baba, hiç günahı affetmeyecek kadar zalim; ama oğul canına kıyıp günahlarını affettirecek kadar rahim imiş. Baba oğul arasında yaratılış ve huy itibariyle bu kadar büyük bir farkı kabul etmek doğrusu akılsızlık ve deliliktir. Çünkü baba oğul arasında ahlâk ve huy açısından daima bir benzerlik bulunur. (Ama burada hiçbir benzerlik yoktur.) Allah (c.c.) eğer Rahim olmasaydı insanoğlu bir an bile rahat soluk alamazdı. O, insanoğlu ve ameller daha ortada yokken, onun için faydalı olan binlerce şey yarattı. Durum böyle iken O'nun tövbemizi ve amellerimizi kabul etmeyeceği nasıl düşünülebilir?

Tövbe Gerçeği

Günahın gerçeği Hıristiyanların düşündüğü gibi Allah'ın (c.c.) önce günahı yaratıp binlerce sene sonra da onu nasıl affedeceğinin çaresini aramaya kalkması gibi değildir. Günah ve tövbe arasındaki ilişki, sineğin iki kanadına benzer. Birisi zehirli olup öbürü onun panzehiridir. Aynen böyle her insanın iki kanadı vardır. Birincisi günah kanadı, ikincisi ise pişmanlık ve tövbe kanadıdır. Allah'ın (c.c.) kanunu böyledir. Bakınız, bir insan kölesini döver, sonra pişman olur. Anlaşılan bu iki kanadı birlikte hareket etmektedir. Allah (c.c.) hem zehri hem panzehiri yaratmıştır. Bu zehir niye yaratıldı? diye sorarsanız, cevaben; “Bu zehir öldürüldüğünde şifa vermektedir” derim. Eğer günah olmasaydı kibir zehri insanı helâk ederdi. Tövbe ise bunu telafi etmektedir. Günah insanı kibir ve ucub (kendini beğenmek) afetinden korumaktadır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) masum olmasına rağmen bir günde yetmiş kere istiğfar ederdi. Buna göre bizim durumumuz ne olmalı? Ancak günaha razı olmuş kimse tövbe etmez. Ama günahın günah olduğunun farkında olan kimse bir gün mutlaka tövbe edecektir.

“Seni affettim şimdi istediğini yap” Hadisinin Anlamı

Bir Hadis-i şerife göre “İnsan durmaksızın içtenlikle Allah'a (c.c.) yalvarınca Allah (c.c.) ona: “Ben seni affettim şimdi istediğini yap” der. Bu hadisin anlamı şudur: Allah (c.c.) onun kalbini değiştirdi. Nitekim o günden nefret etmeye başladı. Bir koyun yemini yerken hiç kimse ona özenmez. Aynen böyle gerçekten Allah'ın (c.c.) affına nail olmuş kimse de günden nefret eder. Bakınız bir Müslüman domuz etinden nefret eder. Hâlbuki binlerce günahı, haram olmasına rağmen, işler. Bunda da bir hikmet vardır. Domuza karşı olan bu nefretimiz günahlarımız için de bir nefret teşkil etmelidir. Yani, günahlarımızdan da aynen bu şekilde nefret etmeliyiz.

Günahım Çok Diye Duadan Vazgeçmemeli

Günah işleyen kimse günahlarının çokluğundan dolayı (ümidini yitirip) duadan vazgeçmemelidir. Çünkü dua bir panzehirdir. Duaya devam ettiği takdirde bir gün o da günahtan nefret edecektir. Günahını çok görüp: “Duam kabul olmaz” diye dua etmeyen kimse eninde sonunda peygamberleri ve onların tesirlerini de inkâr edecektir.

Tövbe Niye Bi’atın Bir Parçasıdır?

Yukarıda beyan edilen tövbe gerçeğidir. Ama tövbe niye bi’atın bir parçasıdır? Aslında insan gaflet içindedir. Allah’ın (c.c.) eliyle değişen kimsenin eline el verip bi’at eden kimse, tıpkı bir ağacın aşılındıktan sonra değiştiği gibi değişir. Bu aşılardan dolayı bi’at eden kimseye, Allah’ın (c.c.) eliyle değişen kişiye verilen, İlâhî feyiz ve nur verilir. Ama bunun tek şartı bu ilişki de samimi olup sadakat ve vefa örneği olmasıdır. Bi’at eden kuru bir dal gibi olmayıp benim vücudumun bir parçası olmalıdır. Bu ilişki ne kadar sağlam olursa o kadar bi’at edenin lehine olacaktır.

Bi’at Ne Zaman Faydalı Olur?

Kuru kuruya ağızdan veya dilden edilen bi’atın hiçbir faydası yoktur. Böyle bir bi’attan pay almak zordur. Bu bereketten pay alınabilmesi için, kendi nefsinin terk edip sevgi ve ihlâsla mürşidin (Vadedilen Mesih’in) olunması gerekir.

Münafıklar Peygamber Efendimiz’le (s.a.v.) sağlam bir bağ kurmadıkları için zahirde bi’at etmelerine rağmen imansız kaldılar. Nitekim zahiri (görünürde) “La İlahe İllallah” demek işlerine yaramadı. Bu nedenle bu ilişkinin her geçen gün artırılması şarttır. Eğer talip (Allah’ın (c.c.) yolunda ilerlemek isteyen) bu ilişkiyi artırmak için çabalamıyorsa, o zaman onun şikâyeti ve üzüntüsü yersizdir.

Sevgi ve ihlâs bağıını sağlamlaştırıp elinden geldiğince itikat açısından mürşidin rengiyle renklenmeli. İnsanî nefis: “Daha çok yaşayacaksın” demektedir. Bu bir kandırmacadır. Ömrün hiçbir itibarı yoktur. Nitekim bir an evvel doğruluğa ve ibadete yönelip, sabahtan akşama kadar kendinizi sorguya çekmelisiniz.

Teheccüd (Gece Namazı) İçin Telkin

Eğer her soluğumuz dünyevi işlerle uğraşmaktan ibaret ise, o zaman âhîret için ne topladık. Bu yüzden özellikle teheccüd namazına kalk ve seve seve bu namazı kıl. Günlük namazlar iş vs. sebeplerden dolayı doğru dürüst kılınamamaktadır. Rızkını veren Allah'tır. Sizler namazlarınızı vaktinde kılınız. Öğle ile ikindi, ara sıra cem (iki namazı bir arada kılmak) edilebilir. Allah (c.c.) insanların zaafını göz önünde tutarak buna müsaade etmiştir. Ama bu ruhsat üç namazın birleştirilmesi için kullanılamaz.

İnsan iş hayatında bile yöneticilerin çeşitli eziyetlerine katlanmak zorunda kalır, ama ne mutlu Allah (c.c.) için zahmete katlanana. Doğruluk ve dürüstlük uğruna dünyevi zarara razı olmak peygamberlerin sünnetidir. Bu yolda dünyevi zarara razı olan kimse eninde sonunda insanları cezbeder (kendine çeker). Ayrıca Allah (c.c.) böyle bir kimseye borçlu kalmayıp, onu hakkıyla mükâfatlandırır.

İnsan için gerekli olan, iki yüzlülüğten vazgeçmektir. Mesela bir Hindu (dünyevi açıdan ne kadar büyük olursa olsun): Ram (Hinduların tanrısı) ve Rahim (Allah c.c.) birdir” dediğinde onu kerhen de olsa desteklememelidir. Allah (c.c.) insanları görgülü davranmaktan menetmemekle beraber onların bu uğurda yalan söylemelerine de karşıdır. Bu gibi durumlarda nezaket sınırları aşılmadan karşıdaki insana münasip bir lisanla doğru anlatılmalıdır. Beyhude kavgaya yol açan sözler söylemek hikmetli bir davranış değildir. Bizim dinimizde hiçbir şey

ahlâka aykırı değildir. Ama doğruyu gizlememek şarttır. Çünkü kâfirin (küfür dolu) sözünün karşısında başını sallayan insan da kâfir olur. Nitekim insan yalnızca Yüce Allah'a (c.c.) değer vermelidir. İslâm öteden beri mazlum olagelmıştır. Bu iki kardeş arasındaki küçüklük büyüklük davasına benzer. Büyük olan dünyaya kardeşinden önce geldiği için, kendinde, ona haksızlık yapma ya da hükmetme hakkı taşıdığını düşünür. Hâlbuki ikisi de eşit hakka sahiptirler. Aynen böyle İslâmiyet de haksızlığa maruz kalmıştır. İslâmiyet bütün dinlerin sonuncusu olup diğer dinleri hatalarından haberdar etmiştir. Ama cahilin daima kendisinin iyiliğini isteyene düşman kesilmesi gibi, bütün dinler de İslâmiyet'e düşman kesildi. Çünkü onlar kendilerini azametli sayıp beğenmişlerdi. Bir millet nüfus ve mal çokluğu, ayrıca kıdemli olması yüzünden kibirli olur. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) yoksul olup az ve yeni bir gruba sahipti. Bu yüzden başlangıçta muhalifleri iman etmediler. Öteden beri hak (doğruluk) daima mazlum olmuştur.

İslâm Hiçbir Din Kurucusunu Kötülemez

İslâm öylesine pak bir dindir ki, hiçbir dinin kurucusunu kötülemez. Ama öbür dinler hemen küfür söylemeye kalkışırlar. Örneğin Hıristiyanlara bakın; Peygamber Efendimize (s.a.v.) ne kadar küfretmektedirler. Hâlbuki eğer Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bugün hayatta olsaydı, bunlar O'nun dünyevi haşmetinden dolayı O'na bir tek kelime bile söylemeye cesaret edemezlerdi. Tersine O'na ellerinden geldiğince saygı göstereceklerdi. Bugün bile Afgan kralı ile Osmanlı Padişahı Peygamberimizin (s.a.v.) naçiz hizmetçisi olduğu hâlde bunlar, onlara son derece saygılıdırlar. Ama Peygamber Efendimizin (s.a.v.) adı söylenir söylenmez bu Hıristiyanlar binlerce küfür savururlar. Bütün dinler İslâmiyet'e minnet borçludur. Çünkü o, eski dinleri ve Peygamberlerini akladı. Ama İslâmiyet'in kendisi haksızlığa uğradı. İslâmiyet'in ortaya koyduğu "La İlahe İllallah" hiçbir din de yoktur.

(1896) Vadedilen Mesih ve Mehdi (a.s.) ; “Mesihin gelişi için “nüzul” kelimesi Hadislerde kullanılmıştır. Nüzul ve Rücu kelimelerinin sözlük anlamı farklıdır. Geri dönmek için nüzul değil, rücu kelimesi kullanılır. Ama İsa (a.s.) için hiçbir yerde rücu kelimesi kullanılmamıştır. İsa için kullanılan nüzul kelimesine gelince; onun anlamı gökten inmek değildir. Çünkü Arapçada “nezil” misafire denilir” buyurdu.

(1897) Vadedilen Mesih (a.s.): “Ben kesinlikle kendime mevlevi (hoca) demem. Ayrıca hiç kimsenin bana mevlevi demesine de razı değilim. Biri benim için bu kelimeyi kullanınca sanki bana küfredilmiş gibi üzülürüm” buyurdu.

Vadedilen Mesih (a.s.): Halk size eziyet çektirmek için her yola başvuracaktır. Ama sizler tahriklerine alet olup, nefsinizin hiddetinden dolayı onları rencide edecek söz kullanmayınız. Allah (c.c.) böyle kimseleri sevmez. Allah (c.c.) cemaatimizin insanoğlu için bir örnek ve sembol olmasını istiyor” buyurdu.

Vadedilen Mesih (a.s.): “Bu Allah’ın (c.c.) işidir. Bunda zerre kadar bir payımız yoktur. Allah’ın (c.c.) işine ise kimse engel olamaz. Halk bana küfredince nefsim onlara karşı hiç tepki göstermiyor.

Zenginlerde de bir çeşit kibir vardır. Ama bugünkü hocaların kibri onlarınkinden kat kat fazladır. Kibirleri bir duvar gibi onlara engel olmaktadır. Ben ise bu duvarı yıkmak istiyorum. Bu duvar yıkıldıktan sonra onlar tevazuuyla bana doğru geleceklerdir” buyurdu.

Allah’ın (C.C.) Azametini Her An Hatırlayın

Allah’ın (c.c.) azametini ve yüceliğini her an hatırlayıp korkun. Unutmayınız ki her insan Allah’ın (c.c.) bir kuludur. Bu yüzden onlara zulmetmeyin. Aceleci davranmayın. Hiç kimseyi hor görmeyin. Cemaat içinde eğer bir kişi kirlenirse o

cemaatin hepsini kirletir. Eğer nefsiniz çok öfkeleniyorsa o zaman kendinizi iyice sorguya çekin ve bu hiddetin kaynağını araştırın. Unutulmamalı ki bu makam çok hassas ve naziktir” buyurdu⁶⁶.

Takva İle İlgili Nasihat

25 Aralık 1897; Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin (a.s.) yıllık toplantısında verdiği birinci hitap:

Cemaatimin iyiliği için takva hakkında nasihatte bulunmak gereğini hissettim. Çünkü her akıllı başında olan, Allah'ın (c.c.) takvadan başka, hiçbir şeye razı olmayacağını bilmektedir. Allah:

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

“İyi bil ki, Allah (c.c.) daima takva yolunu tutmuş, ihsan edenlerden (iyi işler yapanlardan) yanadır”⁶⁷ buyurmaktadır. Bizim cemaatimizin özellikle takvayı kucaklamaya ihtiyacı vardır. Çünkü onlar Allah (c.c.) tarafından görevlendirilen bir İlâhî elçi'nin eline el verip bi'at etmişlerdir. Bu İlâhî elçi şirk, haset, kin vs. gibi hastalıklara yakalanmış insanoğlunu kurtarmaya geldi. Bir insan, hastalığı ister küçük olsun ister büyük, eğer onun tedavisi için zahmete katlanmazsa hiç iyileşemez. Yüzümüzdeki ufacık bir leke bile: “Bu leke büyüdükçe bütün yüzümüzü kaplayabilir” diye bizi endişelendirir.

Aynen buna benzer, ufacık bir günah lekesi, insan kalbinde peydahlanır. Ama bu küçük leke, tembellik gösterildiği zaman büyüdükçe büyür ve bir gün kalbimizi karartır. Bu küçük günah aslında, bir gün büyüüp yüzümüzü kaplayacak olan ufacık bir lekeye benzer.

⁶⁶ Malfuzat; s.1-9, c.1,

⁶⁷ Nahl Suresi; a.129

Allah (c.c.) Rahim ve Kerim olduğu gibi Kahhar (kahredici) ve Müntekim'dir (intikam alıcı) de. O, laf kumkuması çok olup fiilen uyusuk olan bir toplumu cezalandırır. Böyle bir toplumu cezalandırmak için üzerlerine kâfirleri musallat eder. Tarih bilen biri, Müslümanların katliamının birkaç kere kâfirler tarafından gerçekleştirildiğini çok iyi bilir. Örneğin Cengiz Han ve Hülagu Han'ın yaptığı gibi. Hâlbuki Allah (c.c.), Müslümanlara yardım sözü vermişti. Buna rağmen Müslüman yenik düşmüştü. Bunun sebebi de: "Dillerinin La İlahe İllallah" deyip gönüllülerinin dünya sevgisiyle dolu olmasıydı.

Allah (c.c.) korkusu, bir insanın sözüyle fiiliyatının birbiriyle uyum içinde olmasından anlaşılır. Eğer onun dışı ile içi bir değilse o zaman bir gün Allah'ın (c.c.) gazabına yakalanacağından emin olmalıdır. Sözü her ne kadar pak, tertemiz ve güzel olursa olsun, pis ve kirlenmiş bir kalp, Allah (c.c.) huzurunda değersiz bir şey olup O'nun gazabının ineceği yerdir.

Sizler, meyve veren ağaç olabilesiniz diye tohum ektirmek için bana geldiniz. Bu yüzden herkes kendini sorguya çekip iç ve dış durumunu iyice gözden geçirmelidir. Eğer sizin de iç ve dış durumunuz birbirini tutmuyorsa o zaman bilmelisiniz ki sonunuz hayırlı değildir. Allah (c.c.) ganidir. Bu yüzden kalbi boş, lafi çok kimseyi umursamaz bile.

Bedir savaşında Allah (c.c.) Müslümanların galip geleceğini önceden bildirmişti. Ama buna rağmen Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ağlaya sızlaya Allah'a (c.c.), zafere ulaştırması için yalvarmaktaydı. Hz. Ebu Bekir (r.a.). "Ey Allah'ın (c.c.) Resulü! Allah (c.c.) bizim galip geleceğimizi önceden haber verdi. Durum böyle iken sen niye bu kadar ağlayarak dua ediyorsun? deyince, Peygamber Efendimiz (s.a.v.): "O Ganidir" buyurdu. Yani O'nun verdiği söz bizim bilmediğimiz bazı gizli şartlara bağlı olabilir."

Takva Sahibinin Belirtileri

Daima takvada ne kadar ilerlediğimizi gözlemeliyiz. Bunun ölçüsü Kur'ân-ı Kerim'dir. Takva sahibinin belirtilerinden bir tanesi de, bizzat Allah'ın (c.c.) onun işlerine kefil olup, dünyadaki mekruh işlerinden onu uzaklaştırmasıdır. Gerçekten takva sahibi olan kimse bir bela veya sıkıntıyla karşılaştığında Allah (c.c.) onu o sıkıntıdan kurtarır. Nitekim Allah(c.c.):

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا

“Allah'tan (c.c.) sakınan kimseye Allah (c.c.) mutlaka bir yol açar. Kendisine, onun hiç ummadığı bir yerden rızık verir”⁶⁸ buyurmaktadır. Bu muttakinin bir alametidir ki Allah (c.c.) onu zor duruma düşmekten kurtarır. Mesela bir satıcı: “Yalan söylemezsem satış yapamam” diye düşünür. Bu yüzden durmadan yalan söyler. Ama bu özür hiçte doğru değildir. Çünkü bizzat Allah (c.c.), takva sahibini, böyle bir duruma düşmekten korur ve onu yalan söylemekten kurtarır. Allah'ı (c.c.) hiçe sayan kimseyi, Allah (c.c.) da hiçe sayar. O Allah'ı (c.c.) terk ettiği için Allah (c.c.) da onu terk eder. Ama unutmayın ki, Rahmanın reddettiği, şeytan'ın olur. Allah'ı (c.c.) güçsüz zannetmeyin. O çok güçlüdür. Siz O'na tevekkül ettiğiniz takdirde O, kesinlikle size yardım edecektir. Kur'ân-ı Kerim: “Allah'a (c.c.) tevekkül eden (güvenen) kimseye Allah (c.c.) yeter” buyurmaktadır. Bu âyetlerin ilk muhatabı ashâbı kiram idiler. Onlar din ehli olup bütün üzüntüleri ve çabaları din içindi. Dünyevi işlerini Allah'a (c.c.) havale etmişlerdi. Bu sebepten dolayı Allah (c.c.), Kendisinin onlarla olduğunu, onlara müjdeledi. Özetle; takvanın bereketlerinden bir tanesi, Allah'ın (c.c.) takva sahibi kimseyi, dini işlere engel olan mekruh durumlardan kurtarmasıdır. Ayrıca Allah (c.c.) takva sahibini

⁶⁸ Talak Suresi; a.3

rızıklandırır. Ben ise burada sadece marifet rızıkından söz edeceğim.

Peygamber Efendimize (s.a.v.) Verilen Ruhanî Rızık

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ümmi (okuma yazması olmayan) olmasına rağmen bütün dünyaya meydan okudu. Meydan okuduğu insanlar arasında Kitap Ehli ve filozoflar dâhil olmak üzere her cinsten bilgin vardı. Ama O, bunların hepsinin hatalarını ortaya koydu. Bu kendisine bahşedilen ve benzeri bulunmayan ruhani rızktan dolayı gerçekleşti.

Takva sahibi hakkında başka bir âyet-i kerimede “Allah’ın (c.c.) dostu sadece takva sahibi kimsedir” denmiştir. Az bir zahmete katlanmanın sonucu Allah’ın (c.c.) dostu olmak, ne büyük bir nimet! Bugünlerde eğer iktidar sahiplerinden biri veya herhangi bir yetkili, birine: “Sen benim dostumsun” derse veya ona herhangi bir şekilde biraz ikram ve iltifatta bulunursa, onun havası hemen değişir ve böbürlenir. Ama bir düşünün, buna göre Allah’ın (c.c.): “Sen Benim dostumsun, evliyamsın” dediği kimsenin rütbesi ne kadar yüce olur. Bir kudsî hadiste Allah (c.c.) Peygamber Efendimize: “Kullarımın benimle böyle bir yakınlık mertebesine ulaşabilmeleri ancak nafîle ibadetlerle gerçekleşir” buyurmuştur. İnsanın iyilikleri iki çeşittir. Birincisi farz, öbürü nafîledir. Farz, yani insana farz kılınan, örnek verecek olursak, borcun ödenmesi, iyiliğin karşılığının iyilikle verilmesi. Bu farzlar dışında iyiliklerle ilgili bazı nafîleler vardır. Yani bir kimseye hak ettiğinden fazla iyilikte bulunmak! Bu nafîle ibadetler farzları tamamlayıcıdır. Bu hadise göre, evliya kimselerin dini farzları, nafîleleriyle kemale ulaşır. Mesela zekât dışında sadaka verirler. Allah (c.c.) böyle kullarının dostu olur. Aynı kutsî hadiste Allah (c.c.): “Bu nafîle ibadetlerle kulum bana o kadar yakınlaşır ki ben onun eli, ayağı hatta dili olurum. O da bu dil ile konuşur” buyurmaktadır.

İnsanın Her Fiili Ne Zaman Allah'ın (C.C.) İsteği Doğrultusunda Olur?

İnsan, nefsanî isteklerinden pak olup, İlâhî isteği doğrultusunda hareket etmeye başladığı zaman. Onun hiçbir ameli şeriate aykırı olmaz. Onun her fiili Allah'ın (c.c.) rızasına uygun olur. İnsan ne zaman ibtilâda başarısız olursa o zaman onun fiiliyatı, İlâhî iradesine uygun düşmez. Böyle bir kimse kendi duygularına uygun hareketler gösterir. Mesela kızınca mahkemeye düşecek bir davranışta bulunur. Eğer bu insan kendini Kur'ân-ı Kerim'e teslim etmiş olsaydı, o zaman Kitabullah ona fikir verecekti. Çünkü Kur'ân-ı Kerim:

وَلَا رَطْبٌ وَلَا يَابِسٌ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ

“İster yaş ister kuru olsun herşey bu kitapta mevcuttur”⁶⁹ beyanında bulunmaktadır. Bu yüzden eğer insan Allah'ın (c.c.) kitabına danışmak isterse Kur'ân ona kesinlikle fikir verecektir. Ama kendi duygularına tabi olan kimse kesinlikle zarara katlanmak zorundadır. Evliya, Allah (c.c.) ile konuşup, danışıp hareket eder. Sanki o, Allah'a (c.c.) cezbolmuştur. Bir kimse Allah'a (c.c.) ne kadar az cezbolup, O'nun sevgisinde ne kadar az yok olmuşsa, o kadar Allah'tan (c.c.) uzaktır. Ama onun Allah (c.c.) sevgisi ve cezboluşu tam Allah'ın (c.c.) istediği dereceye ulaşmışsa, o zaman onun imanının haddi hesabı yoktur. Bir hadise göre böyle bir kimse hakkında Allah (c.c.): “Kim benim evliyama düşman kesilirse, Ben ona savaş açarım” buyurmaktadır. Bakınız takva sahibinin şanı ne kadar yüce ve attığı adım ne kadar yüksek bir yere varmıştır! Eğer bir kimse'nin Allah'a (c.c.) olan yakınlık derecesi bu mertebeye ulaşmışsa, Allah'ın (c.c.) ona ne kadar yardımcı olacağını bir düşünün.

⁶⁹ En'âm Suresi; a. 60

Kim Müttakiye Gelirse O da Kurtarılacaktır

İnsanoğlu bir sürü musibet ve derde yakalanırken takva sahibi bunlardan korunmaktadır. Hatta ona gelenler bile bu dertlerden kurtarılır. Dert ve musibetlerin haddi hesabı yoktur. İnsanın içi bile binbir türlü afetlerle doludur. Hastalıklara bir göz atınca, sadece onlar bile, binlerce derde sebep olmaya kâfidirler. Ama takva kalesinde olan, bunların hepsinden korunur. Bu kale dışındakiler, her tarafı vahşi hayvanlarla dolu bir ormanın içindedirler.

Takva Sahibine Bu Dünyadayken Doğru Rüyalarla Müjde Verilir

لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ

Takva sahibine Allah'ın (c.c.) verdiği başka bir söz: “*Takva sahibine bu dünyadayken doğru rüyalarla müjde verilir*⁷⁰”. Hatta bundan da öte onlar keşif⁷¹ sahibi olurlar. Daha da ilerleyince Allah (c.c.) ile konuşma şerefine nail olurlar. Onlar beşeriyet kılıfındayken melekleri görürler. Kur’ân-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَتَخَفُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ تُوعَدُونَ

“*Rabbimiz, Allah (c.c.) deyip kararlılıkla bu inanç üzere sebat gösterenlere melekler inerek, korkmayın, geçmiş bir hatanızdan ötürü hiç üzülmeyin. Size vadedilen cennete nail olduğunuzdan dolayı sevinin, derler.*⁷²” Aslında gerçek inanç

⁷⁰ Yunus Suresi; a.65

⁷¹ Gizli bir şeyin Allah tarafından birisine uyanırken gösterilmesi

⁷² Fussilet Suresi; a.31

sahibi kimse diliyle ettiği vaadini, ibtilâ (sınanma) vaktinde fiilen yerine getirir.

İbtilâ⁷³ Gereklidir

Bir insanın kemal derecesini ortaya çıkarmak için ibtilâ gereklidir. Kur'ân-ı Kerim:

أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

“İnsanlar yalnız “inandık” demelerini yeterli sayıp hiç sınanmadan bırakılacaklarını mı zannediyorlar?”⁷⁴ buyurmaktadır.

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَتَخَفُوا وَلَا تَخْزَنُوا وَابْشُرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ

Allah(c.c.): “Rabbimiz, Allah (c.c.) deyip, kararlılıkla bu inanç üzerinde sebat gösterenlere melekler inerek, korkmayın, geçmiş bir hatanızdan ötürü hiç üzülmeyin. Size vaat edilen cennete nail olduğunuzdan dolayı sevinin, derler”⁷⁵ buyurmaktadır. Bu âyeti tefsir edenler, sadece can çekişme esnasında meleklerin ineceğini söylemektedirler. Onlar bu konuda hatalıdır. Bu âyetin asıl anlamı şudur: Allah (c.c.)’ tan uzaklaştıran, her türlü necaset ve pislikten kalplerini koruyup, tertemiz tutanlarla, melekler arasında bir yakınlık bağı kurulur ve onlar meleklerle konuşma şerefine nail olurlar. Başka bir yerde takva sahibinin şanı şu kelimelerle anlatılır:

⁷³ İnsanın iyiliğini, kötülüğünü ve kemal derecesini meydana çıkaran İlâhî sınanma

⁷⁴ Ankebut Suresi; a.3

⁷⁵ Fussilet Suresi; a.31

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

“Dinleyin! Allah’ın (c.c.) gerçek dostlarına ne bir korku musallat olur, ne de kaygılanırlar.”⁷⁶

Allah’ın (c.c.) kefil olduğu kimseye hiçbir dert yaklaşmaz. Hiçbir muhalifi ona zarar veremez. Bunun tek şartı, Allah’ın (c.c.) dostu olmaktır. Kur’ân-ı Kerim’e göre melekler indiği zaman onlara: *“Siz vaat edilen cennetten dolayı sevinin”⁷⁷* derler.

İnsan İçin İki Cennet

Kur’ân-ı Kerim’den anlaşılan, insan için iki cennet vardır. Dünyada bile iktidar sahiplerinin dostları dünyevi açıdan cennetteymiş gibi yaşarlar. Bu yüzden neden Allah’ın dostu için cennet kapısı açılmasın. Allah (c.c.), Kendisini seven kimseyi yakıcı bir hayata hiç teslim eder mi? Şüphesiz dünya dert ve musibet yeridir. Dünyadar kimseye yarım saatlik bir üzüntüyü çekmek bile zor gelirken, Allah’ın (c.c.) dostlarının hayatının hemen hemen hepsi (dünya gözüyle bakıldığında) dertlerle doludur. Buna rağmen dünya saltanatının tümü onlara verilse, tuttıkları yoldan vazgeçmeleri istendiği zaman, hiç kimseye kulak asmazlar. Dağlar kadar musibetle karşı karşıya kaldıkları hâlde bile zerre kadar geriye adım atmazlar. Hiç düşündünüz mü neden acaba? Çünkü tattıkları lezzeti kimse hayal bile edemez.

Peygamber Efendimizin Ahlâkı

Hadi-yi Kâmil (Peygamber Efendimiz) her iki durumdan geçti. Bir zaman Taif’te taş yağmuruna tutuldu. Büyük bir topluluk ona, en acı şekilde eziyet çektirdi. Ama onun sebat ve

⁷⁶ Yunus Suresi; a.63

⁷⁷ Fussilet Suresi; a.31

azminde hiçbir gerileme olmadı. Bunun üzerine kâfirler bir araya gelip ona birçok vaatte bulundular. O'na saltanat teklif ettiler. Her türlü rahatlığı sağlayıp bütün ihtiyaçlarını karşılamaya söz verdiler. Hatta kızların en güzelini ona vermek istediklerini bildirdiler. Bunun için tek şartları putlarını eleştirmemesiydi. Ama Peygamber Efendimiz Taif'te gösterdiği sebatı burada da gösterdi. Saltanat sürmek yerine taş yağmuruna tutulmayı tercih etti. Bakınız eğer bu işte özel bir lezzet ve haz olmasaydı, o kadar cazip bir teklifi reddeder miydi?

Bizim Peygamberimizden başka hiçbir peygambere, nübüvvet (peygamberlik) işini bırakmak karşılığında bir vaatte bulunulmadı. Dünya tarihinde bir tek bizim peygamberimize nübüvvet işini bırakmak karşılığında saltanat vaat edildi. Bu yüzden bu şerefe nail olan sadece bizim peygamberimizdir. Ayrıca her iki çeşit insan için kâmil ahlâk örneği teşkil etsin diye, sadece bizim Peygamberimize eziyet ve zafer döneminin her ikisi birden nasip edilmiştir. Takva sahibinin ahlâkı, her iki dönem için kâmil bir örnek teşkil etsin diye, Allah (c.c.) onun her iki lezzeti de tatmasını ister. Birincisi rahat ve dünyevi nimetler şeklindeki lezzet, ikincisi ise sıkıntı ve zorluklarla karşılaşmasının lezzetidir. Çünkü insanoğlunun ahlâkının gerçek yüzü, geçirdiği sıkıntılı ve güç günlerindeki davranışlarından belli olur. Nitekim bizim peygamberimize her iki dönem de nasip olmuştur. Bu sebeple, Hz. Resulü Allah'ın ahlâkı gibi, açık ve net olarak anlaşılacak, başka hiçbir din ve milletin peygamberine nasip olmamıştır. Mesela bir Hıristiyan, İsa'nın meziyetlerine örnek olarak sadece dövülmesi karşısındaki sabrını gösterebilir. Ama o Mesih'in bir zamanlar iktidar sahibi olduğunu göstermez⁷⁸. Şüphesiz diğer peygamberlerin hepsi de Hak peygamberidirler. Ama bununla birlikte onlar her ahlâk çeşidi için örnek teşkil etmezler. Kur'ân-ı Kerim onları tasdik ettiği için

⁷⁸ Nitekim güçlü ve iktidar sahibi olan bir insan için İsa (a.s.) hiçbir ahlak örneği teşkil etmez. (Çeviren.)

biz de onların peygamberliğini kabul ederiz. Yoksa İncil'in bu peygamberler hakkında bahsettiği ahlâk, bir peygambere yakışacak ahlâk değildir. Aynı şekilde eğer Hadi-yi kâmil (Peygamber Efendimiz) de, Mekke'deki onüç senelik döneminde ölmüş olsaydı, o zaman onun da (Mekke döneminde savunduğu) birçok yüce ahlâki Hz. İsa'ninki gibi, ispatlanmamış olacaktı. Ama Mekke'nin fethi kendisine nasip edildiği zaman, suçlular, kendisinin huzuruna çıkınca, onun gerçekten merhametli ve affedici olduğu açıkça ortaya çıktı. Ayrıca bu vesileyle, onun işinin, zorbalıkla hiçbir ilgisi bulunmadığı da ispatlanmış oldu. Bu örnekte olduğu gibi, onun ahlâkının diğer yönleri de güçlü delillerle aydınlığa kavuşmuştur.

Son nefesten önce meleklerin inemeyeceği fikrini Kur'ân-ı Kerim reddetmektedir. Nitekim Kur'ân-ı Kerim'e göre inen melekler: "Biz hem bu dünyada hem de ahirette dostunuzuz" derler. O hâlde eğer melekler yalnızca can çekişme esnasında iniyor ise o zaman "Bu dünyada da dostunuzuz" ifadesinin anlamı nedir?

Müttakiye Ahiret Hayatı Bu Dünyadayken Gösterilir

Allah'ın (c.c.) dostlarına bu dünyada meleklerin görünmesi İlâhî bir nimettir. Ölümden sonraki hayat imanîdir. Ancak takva sahibine o hayatı, bu dünyadayken gösterilir. Onlar hayattayken Allah'ı (c.c.) görürler. Onunla konuşurlar. Bu yüzden eğer bir kimse bu makama ulaşamamışsa, onun ölümü ve bu dünyadan göçü çok korkunç olur. Bir evliyanın şöyle bir sözü vardır: "Eğer bir kimseye hayattayken bir tek doğru rüya bile nasip olmadıysa o zaman onun sonu çok tehlikelidir" Kur'ân-ı Kerim bunu takva sahibinin alameti olarak zikretmektedir. İyi dinleyiniz! Mümin kimsenin özelliği işte budur. Herkim bu alametten yoksunsa, o takvadan da yoksundur. Nitekim bu alametin şahsımızda da gerçekleşmesi için hepimiz Allah'a (c.c.) yalvarmalıyız ki, O, bize de Kendisi ile konuşma şerefini,

rüya ve keşf feyzini nasip etsin. Takva sahibine sayılamayacak kadar bereket verilir. Mesela Kur'ân-ı Kerim'in ta başında Fatiha Suresinde Allah (c.c.) müminlere şu duayı etmeyi emretmektedir.

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

“Bizi doğru yola ilet, nimet verdiğin kimselerin yoluna, (sonraları) gazabına uğramamış ve doğru yoldan sapmamış olanların yoluna (ilet).”⁷⁹ Allah (c.c.) bize bu duayı öğretti. O, bunu bize öğretmekle, bizim yüce makamlara erişmemizi, hayvanlar gibi yaşamamamızı istemektedir. Rabbimiz, Şiiler gibi oniki imamdan sonra velâyetin sona erdiğine inanmamızı değil, bütün perdelerimizin kalkmasını istemektedir. Bu duadan anlaşılan odur ki, Allah (c.c.) takva sahibi olup, İlâhî iradesine uygun hareket eden kimselere, geçmiş ümmetlerin peygamberlerine ve seçkin kimselere verilen nimetleri vermeye karardır. Ayrıca, bundan başka insanoğluna birçok kuvve (güç, nitelik, kabiliyet) verilmiştir. Bu kuvvelerin gelişip ilerlemeleri gerekmektedir. Ama bir keçiye verilen kuvveler gelişip hiçbir ilerleme kaydedemez. Çünkü keçi keçidir, insan değildir. Âli himmet (yüksek irade gücüne sahip olan) bir insan, peygamberlerin yaşantısını öğrendikten sonra onlara verilen nimetlere sadece iman etmekle yetinmez, bu nimetlerin ilm-ül yakîn, ayn-ül yakîn ve hakk-ül yakîn derecesine ulaşmak ister.

İlmin Üç Derecesi

İlmin üç derecesi vardır. İlm-ül yakîn, ayn-ül yakîn ve hakk-ül yakîn. İlm-ül yakîn, yani bir yerde duman görüp orada ateşin bulunduğu hakkında bilgi sahibi olmak. Ayn-ül yakîn

⁷⁹ Fatiha Suresi; a.6-7

yani kendi gözüyle ateşi görmek. En üst derece Hakk-ül yakîndir yani ateşe elini sokup onun yakıcılığından dolayı ateşin ateş olduğunu bilmek. Bu üç dereceden hiçbirine sahip olamayan kimse, ne şanssızdır! Bu âyete göre üzerinde Allah'ın (c.c.) lütfu bulunmayan, körü körüne, taklide yakalanmıştır. Allah (c.c.) Kur'ân-ı Kerim'in bir yerinde:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ

“Bize kavuşmak için çaba harcayanları, yollarımıza elbette eriştireceğiz”⁸⁰ diye söz vermektedir. Öbür tarafta Fatıha suresinde “Bizi doğru yola ilet” diye dua öğretmektedir. Bu yüzden insan bunu göz önünde tutarak namazda ağlaya sızlaya dua etmeli. Ayrıca Allah'ın (c.c.) nimetine nail olan kimselerden olabilmesi için ve öbür dünyaya kör gitmemek için istekli davranmalı. Allah: “Bu dünyada kör olan ahirette de kör olacaktı”⁸¹ buyurmaktadır.

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ

Ahret İçin Hazırlık Bu Dünyadayken Yapılmalı

Bu âyeti kerimenin anlamı şudur: Ölümünden sonraki hayatı görebilmemiz için bu dünyadan giderken gözlerimizi de yanımızda götürmeliyiz. Öbür dünyayı hissedebilmemiz için, hislerimizi bu dünyadayken hazırlamalıyız. Ayrıca Allah'ın (c.c.) verdiği sözün gerçekleşeceğinden emin olmalıyız. Burada Allah'ın (c.c.) körden kastettiği ruhani maarif ve lezzetten yoksun olan kimsedir. Birimiz, Müslüman bir evde doğduğu için kendisine Müslüman, diğeri ise Hıristiyan bir evde doğduğu için kendisine Hıristiyan diyor. Allah'a (c.c.), Kur'ân'a ve Peygamberine saygılı olmamalarının asıl sebebi işte budur.

⁸⁰ Ankebut Suresi; a.70

⁸¹ İsrâ Suresi; a.73

Onun din sevgisi bile itiraz mahallindedir. Çünkü o Allah (c.c.) ve Peygamberine saygısızlık edenlerle arkadaşlık eder. Hâlbuki seven kimse sevgilisinin aleyhinde bir tek kelime bile duymak istemez. Bunların hepsinin gerçek sebebi ruhani gözden yoksun olmasıdır. Kısacası Allah (c.c.): “Eğer sen almaya hazırsan ben de vermeye hazırım” buyurmaktadır. Bu yüzden bunun için dua etmek hidâyetin kabulü için bir hazırlıktır. Fatiha suresinin bu duasından hemen sonra Bakara suresinin ta başlangıcında “Kur’ân takva sahibi için hidâyettir” denmiştir. Yani Allah (c.c.) hazırlığını yaptı ve Kur’ân-ı Kerim takva sahibini kemale ulaştıracağına dair söz verdi. Bu âyetin anlamı şudur: Her sakınan, nasihate kulak veren ve tarafsız olarak Allah’ın (c.c.) sözünü dinlemeye hazır olan bu kitaptan faydalanabilir. Kibir ve ucub (kendini beğenme) ikisi de hidâyete ulaşmak için bir engeldir. Bu engeller ortadan kalkınca, karanlık evin pencereleri açılır ve güneş ışığı içeriye girer.

ذٰلِكَ الْكِتٰبُ لَا رَيْبَ فِيْهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِيْنَ

Allah (c.c.): “*Bu kitap takva sahipleri için hidâyettir*”⁸² buyurmaktadır. Aslında “ittika” kelimesi “İftial” isimli bابتandır. Bu bab, tekellüf⁸³ için kullanılır. Allah (c.c.) burada şunu anlatmak istiyor; hidâyete kavuşmak için başlangıçta tekellüften ibaret olan takva⁸⁴ gereklidir. Kur’ân-ı Kerim ise bu tekellüften ibaret olan takvayı korumak için bir önderdir. Bundan anlaşılıyor ki Allah’ın emirlerine uymak için insanın kendisini zorlaması lazımdır. Yukarıda zikredilen makamdan geçtikten sonra Salik⁸⁵ abd-ı salih⁸⁶ mertebesine ulaşır. Bu merte-

⁸² Bakara Suresi; a. 3

⁸³ İçten gelmemesine rağmen kendini zorlayarak bir iş yapmak

⁸⁴ İçten gelmediği hâlde kendini zorlayarak ve nefisle savaşıarak Allah’ın emirlerine uymak

⁸⁵ Allah sevgisinde ilerlemek için çaba halinde olan kul.

⁸⁶ Salih kul.

bede tekellüfe gerek kalmadan, insan Allah'ın (c.c.) emirlerine içinden geldiği için uyar. Bu mertebede iyilik insanın yaratılışymış gibi olur. Burada nefsanî duygulara karşı verdiği savaş bitmiştir. Salik artık barış içindedir ve tehlikelerden uzak, korunmuş bir makama ulaşmıştır. Peygamber Efendimiz bu makamı kastederek: “Her insanın bir şeytanı vardır. Ama benim şeytanım Müslüman oldu” buyurdu. Bu yüzdendir ki takva sahibi şeytanla savaş halindedir. Ama o abd-ı salih makamına ulaşınca her türlü savaş bitmiş olur. Takva sahibinin makamı sanki bir savaş cephesidir. Allah (c.c.) ona yardımcı olunca o zafere ulaşır. Bir tek riya hastalığından kurtulmak için bile takva sahibi gece gündüz nefsiyle savaşmaktadır. Bu hastalık sin-sice ilerler. Bazen insan düşünmeden veya istemediği hâlde bile kalbinde riyaya yer verir. Mesela birinin çatalı çalınır. O da takva sahibine çatalını görüp görmediğini veya nerede olduğunu bilip bilmediğini sorar. Şimdi şeytan takva sahibine: “Bu kişinin sana bu şekilde soru sorması aslında bir nevi saygısızlıktır” der ve onu kışkırtmaya çalışır. Böyle bir durumda takva sahibi kendi nefsiyle savaşmak zorundadır. Eğer bu takva sahibinin dindarlıkla bir ilgisi varsa o zaman kızmasına hiç gerek olmadığına karar verecektir. İnsan dindarlığını ne kadar başkalarından gizli tutarsa o kadar iyidir. Takva sahibinin durumu yolculuk esnasında birkaç hırsızla karşılaşan bir mücevhercinin durumuna benzer. Hırsızlar aralarında onu soyup soymamak hususunda tartışırlar. Bazıları onun zengin bazıları ise yoksul olduğunu söyler. Şimdi söyleyin; mücevherci kendisinin yoksul olduğunu söyleyenleri mi yoksa zengin olduğunu söyleyenleri mi beğenecektir? Tabi ki fakir olduğunu söyleyenler hoşuna gidecektir.⁸⁷

⁸⁷ Aynen böyle takva sahibi de bir yolculuk içindedir. Yol boyunca sayısız hırsızla karşılaşmaktadır. Eğer o bu makamdayken kendi mücevherlerini gösterirse, o zaman malı mülkü çalınıp götürülecektir. Ama hazinesini gizli tuttuğu takdirde her türlü zarardan korunmuş olacaktır.(Çeviren)

Amellerinizi Gizli Tutun

Bu dünya bir ibtilâ yeridir. Burada en iyi kimse kendisini riyakârlıktan koruyan kimsedir. Gerçekten Allah (c.c.) rızası için O'nun emirlerine uyanlar amellerini gizli tutarlar. Böyle kimseler gerçek takva sahibidirler.

Tezkire-tül Evliya'da bir yerde şöyle yazılıdır: “Evliyanın biri kendisinin yardıma muhtaç olduğunu bir topluma bildirmiş. Bunun üzerine Allah'ın (c.c.) bir kulu gizlice, ona bir miktar para yardımında bulunmuş. Evliya parayı aldıktan sonra, yardım edenin yokluğunda onun cömertliğinden bu topluma övgüyle söz etmiş. Yardım sever bu övgü sözlerini duyunca çok üzülmüş. “Bu dünyada övüldükten sonra ahiret sevabından mahrum kalabilirim” düşüncesiyle geri dönmüş ve kalabalık oradayken evliyaya: “Size vermiş olduğum para aslında benim değil annemindir ve o parasını size vermek istemiyor” demiş. Evliya parasını geri vermiş. Kalabalık: “Bu adam yalancı ve sahtekârdır. Parasını geri almak için bahane uyduruyor” demeye başlamış. Geceleyin evliya evine dönünce, yardım sever de ona gitmiş ve: “Siz beni herkesin önünde övdünüz. Ben de ahiret sevabından artık mahrum kaldım düşüncesiyle bahane ileri sürerek sizden paramı geri aldım. Buyurun bu para artık sizindir. Ama hiç kimseye bundan söz etmeyin” demiş. Bu manzarayla karşılaşan evliya ona: “Artık, halk kıyamet gününe kadar seni lânetleyecektir. Çünkü dün olanlardan herkesin haberi var. Ama bugün olanlardan hiç kimsenin haberi yok” deyip ağlamış.

Gerçek Muttaki Bir Çeşit Gizlilik İster

Takva sahibi nefs-i emmare ile savaşıp hayallerini gizli tutar. Ama Allah (c.c.) ne düşündüğünü daima ortaya çıkarır. Tıpkı kötü kimsenin kötülüğünü gizlemek istediği gibi takva sahibi de yaptıklarını gizlemek ister. Tekrar söyleyeyim ki gerçek takva sahibi bir çeşit gizlilik ister. Takva mertebeleri çok-

tur ve takva “tekellüf”ü⁸⁸ ister. Ayrıca yukarıda riyakârlık ile ilgili beyan ettiğim örnekte olduğu gibi takva sahibi savaş halindedir. Ama salihlik mertebesine ulaşan için artık savaş sona ermiştir ve barış dönemi başlamıştır.

Riyakârlık Ve Hilm'in Savaşı

Bazen riyakârlık ve hilm aralarında savaşır. İnsan bazen kızar ve bu kızgınlık Kur'ân'a ters düşer. Mesela, küfür dinleyince nefsi hiddetleniyor. Takva ise Kur'ân'ın: “Saçma sapan şeylerin yanından geçerken (ona asla katılmayıp) pek ağırbaşlı olarak geçerler” buyruğuna uygun olarak, öfkelenmekten meneder. Aynen bunun gibi takva sahibi acelecilikle veya sabırsızlıkla savaşmak zorunda kalır. Takva yolunda takva sahibi o kadar zorluklarla karşılaşır ki hedefine zar zor ulaşır. Bu yüzden insan sabırsızlık gösterir. Ama bakınız bir yerde elli metreye kadar toprak kazdıktan sonra, su çıkarılıyorsa, biri onu iki-üç metre kazdıktan sonra, buradan su çıkmaz diye kazmaktan vazgeçerse, ne olur? Tabii ki su'î zan ettiği için hiçbir şey elde edemez. Tıpkı bunun gibi takvanın şartı Allah'ın (c.c.) verdiği bütün emirleri tam bir sabır ve sebatla yerine getirmektir.

İki Mübarek Grup

Sulûk yolunda iki grup mübarektir. Bunlardan biri “din-ül acâiz”⁸⁹’i tercih edenler. Onlar şeriatın kaba emirlerine tabi olurlar. Şeriat emirlerini olduğu gibi uygulayıp kurtuluş sahibi olurlar. İkincisi ise himmetlerini daha da yüksek tutup hiç yılmadan şeriatın ince emirlerine uyan ve eninde sonunda hedeflerine varan kimselerin gurubudur. Ama adımını “din-ül acâiz”den ileriye atıp sulûk yolunu tamamlayamayan kimse ne

⁸⁸ İçten gelmediği hâlde kendini zorlayarak Allah'ın emirlerine uymak

⁸⁹ Allah'ın bu veya şu emrindeki hikmet neymiş tartışmalarına girmeden onu olduğu gibi uygulamak.

şanssızdır. Bunlar eninde sonunda ateist olurlar. Çünkü bazıları: “Biz namazlarımızı kıldık, çileler çektik, ama hiçbir yarar görmedik” derler. Mesela, Mansur Mesih isimli kişi de: “Şeyhlere gidip çileler çekmeme rağmen hiçbir faydasını göremeyince ben İslâm dinini terk edip Hıristiyan oldum” şeklindeki beyanatta bulunmuştur.

Sebat

Acele eden ve sabırsızlanan şeytanın kucağına düşer. Bu yüzden takva sahibi sabırsızlık ve acelecilikle de savaşmak zorundadır. Bustan isimli kitabında bir âbiden⁹⁰ şöyle söz edilmiştir: “Âbid her ibadet ettiğinde ona: “Sen Allah (c.c.) indinde reddedilmiş birisin” diye ses gelir. Bir gün onun müritlerinden biri de ona gelen sesi işitip mürşidine: “Artık hakkında karar verilmiştir. Bundan ötürü daha çok yalvarmanın bir anlamı yok” der. Müridin bu sözlerini duyunca âbid çok ağlar ve müridine: “Ben O’nu bırakıp nereye gideyim. O’nun dergâhında lanetli olarak kalmaya dahi razıyım. Hiç değilse O bana lanetli diye hitap ediyor” der. Bu tartışmaları daha sona ermemişti ki, mürşide: “Sen indimde makbul⁹¹ sun” şeklinde bir ses gelir. Dikkat edin! Bu onun gösterdiği sabır ve sebatın sonucuydu. Ulu Allah:

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَهُمْ سُبُلَنَا

“Bize kavuşmak isteyen mücahitleri, yollarımıza elbette eriştireceğiz”⁹² buyurmaktadır. Bunun anlamı şudur: Mücahit, Allah (c.c.) yolunda peygamberle işbirliği yapıp birlikte çaba göstermek zorundadır. Bir iki saat sonra kaçmak mücahide

⁹⁰ İbâdet eden, evliya.

⁹¹ Kabul edilmiş.

⁹² Ankebut Suresi; a.70

yakışmaz. Ona yakışan her an can vermeye hazır olmaktır. Ayrıca Kur'ân-ı Kerim:

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَفَامُوا تَنْزِيلُ عَلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ

“Bizim Rabbimiz Allah'tır (c.c.) deyip bu inanç üzerine sebatla duranlara melekler iner”⁹³ buyurmaktadır. Bunun anlamı da şudur: Allah (c.c.) bizim Rabbimizdir dedikten sonra bu inanç uğruna hiçbir ibtilâ, sınav ve depremden korkmayıp sebatla ilerleyenler bir gün mutlaka hedeflerine ulaşacaklardır. Ayrıca bunun doğal ve tabii bir sonucu olarak böyle bir mücahitte Allah'ın (c.c.) tıpkı peygamberleriyle konuştuğu gibi konuşmasıdır. Sayısız insan hiç çaba sarf etmeden bir tek üflemeyle arşa yükselmek ve vasıl⁹⁴ kimselerden olmak ister. Böyle kimseler Allah'ın kanunlarıyla alay etmektedirler. Onlar peygamberlerin hayatlarını incelesinler. Bu veya şu evliyaya gider gitmez, yüzlerce insan veli olmuştur şeklindeki iddialar tamamen gerçek dışıdır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim:

أَحْسِبَ النَّاسَ أَنْ يُزَكُّوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

“İnsanlar yalnız “inandık” demelerini yeterli sayıp hiç sınanmadan bırakılacaklarını mı zannediyorlar?”⁹⁵ buyurmaktadır. Bundan dolayı insan sınanmalar ve ibtilâlardan geçmeden evliya olamaz. Bir toplantı da Bayezid Hazretleri vaaz veriyormuş. Şehzadelerinden (şeyhin çocuklarından) birisi de oradaymış. Bayezid'e karşı kin besleyen bu şehzadenin ataları nesilden nesile hep tarikat şeyhi olmuştu. Aslında eski hanedan tembelliğe yakalanıp Allah'ı unuttuğunda, yenilerini seçmek

⁹³ Fussilet Suresi; a.31

⁹⁴ Ermiş kimse

⁹⁵ Ankebut Suresi; a.3

öteden beri “sünnet-üllah⁹⁶”dır. Tıpkı İsrail oğullarını bırakıp İsmail oğullarını seçtiği gibi! Nitekim Kur’ân-ı Kerim:

وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ

“Biz bu günleri insanlar arasında nöbetleşe döndürüp dolaştırırız”⁹⁷ buyurmaktadır Kısacası bu şeyh içinden: “Bayezid alelâde ailenin ferdidir. Bu nereden keramet sahibi olmuş ki millet bizi terk edip ona koşuyor” diye düşünürken, Allah (c.c.) düşündüklerinden Bayezid Hazretleri’ni haberdar eder. Bunun üzerine Bayezid Hazretleri (şehzadenin bu makama neden ulaşamadığını ve kendisinin bu makama nasıl vardığını anlatmak için) şöyle bir hikâye anlatır: “Evlerden birinde gece vakti fener yanıyormuş. Fener için kullanılan yağın içine su da karışmış. Su ve yağ arasında şöyle bir tartışma başlamış: Su yağa “Sen pis ve kirlî bir şeysin. Buna rağmen üstüme çıkıyorsun. Ben ise tertemiz bir şeyim ve temizlik için kullanılırım. Buna rağmen niye ben senin altında ama sen benim üstümde-sin?” demiş. Bunun üzerine yağ suya şöyle cevap vermiş: “Bir zamanlar ben toprağa ekildim. Toprağa öylesine gizlendim ki (vücudumu yok edip) toprak oldum. Sonra Allah’ın (c.c.) iradesiyle büyüdüm. Ama daha tam büyümeden biçildim. Sayısız zorluklardan geçtikten sonra temizlendim. Yağ olabilmem için değirmende ezildim. En son yağ olduğumda da, ateşe verildim. Ama sen çektiklerimden hiçbirini çekmedin. Benim senden üstün çıkmamın sebebi budur işte.

Yukarıdaki masaldan Allah ehlinin bir sürü sıkıntı ve zorluklardan geçtikten sonra mertebelere ulaşmaları anlatılmaktadır. Şu veya bu kişi bir evliyaya gider gitmez hiçbir çaba sarf etmeden ve hiçbir zorlukla karşılaşmadan siddîklik vb. mertebelere ulaşmış, şeklindeki iddialar hiçbir gerçeğe dayan-

⁹⁶ Allah’ın kanunu

⁹⁷ Al-i İmran Suresi; a.141

mayan boş bir laftır. Allah'ın (c.c.) sizden razı olması için Kur'ân-ı Kerim'e bir göz atınız. O üzerinize peygamberlere inen ibtilâlar inmeden sizin bir yere varamayacağınızı anlatmaktadır. Onlar, bıkkınlık verecek kadar nice sıkıntılar ve zorluklara uğramışlardı. Kur'ân-ı Kerim'in ifadesine göre sıkıntıları o kadar şaşırtıcıydı ki

حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ

“Nihâyet (o zamanın) peygamberi ve beraberindeki müminler Allah'ın (c.c.) yardımı ne zaman gelecektir”⁹⁸ demişlerdi. Nitekim Allah'ın (c.c.) kulları daima sıkıntılardan geçtikten sonra Allah (c.c.) indinde kabul edildi.

İlerlemenin İki Yolu

Süfilere göre ilerlemenin iki yolu vardır. Birincisi sülûk olup ikincisi de cezb'dir. Sülûk bir insanın kendi rızası ve iradesiyle Allah (c.c.) ve Resulünün emirlerine uymasındır

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

Kur'ân-ı Kerim bu konuyu şöyle açıklar:“Sen de ki; Allah'ı (c.c.) seviyorsanız bana uyun, (o zaman) Allah (c.c.) da sizi sevecek.”⁹⁹ Şimdi Peygamber Efendimizin çektiği sıkıntının benzeri dünyada yoktur. O bir gün bile rahat edemedi. Gerçekten ona uymak isteyen, bütün gücünü harcaıyıp, büyük bir çabayla, onun her sözüne ve fiiline uymaya çalışacaktır. Çünkü her cihetten ona uyan tam manasıyla arkasından yürüyendir. Allah (c.c.) tembel kimseyi sevmez. O Allah'ın (c.c.) gazabına uğrar. Allah (c.c.) Peygamber Efendimize uymamızı istemektedir. Nitekim salık öncelikle Resulullah'ın hayatını incelemeli

⁹⁸ Bakara Suresi; a.215

⁹⁹ Al-i İmran Suresi; a.32

ve onu uygulamalı. Sülûk işte bu demektir. Bu yol sayısız sıkıntı ve zorlukla doludur. Bunların hepsine katlandıktan sonra insan salik makamına ulaşır. Cezb ehli sâliklerden daha üstündür. Allah (c.c.) onları sülûk¹⁰⁰ derecesinde bırakmayıp üzerlerine bizzat Kendisi sayısız sıkıntılar ve zorluklar indirir. Böylece Allah (c.c.) onları kendisine çeker. Bütün peygamberler meczup idiler. İnsani ruh, sıkıntı ve zorluklara karşı savaşınca parlar. Tıpkı demir veya cam gibi ki bunlarda parlayan bir madde gizlidir. Ama buna rağmen bu niteliklerin ortaya çıkmaları için tavlınmaları gerekir. Söz konusu tavlama işinden sonra her ikisi de o kadar parlar ki yüzünü görmek isteyen bunlarda yüzünü görür. Aynı şekilde Allah yolunda gösterilen çabalar da gönlümüzü parlatır. Gönlümüzün, yüzümüzü görebilecek kadar parlaması gerekir. Yüzün gözükmesi nedir? Bu Allah'ın (c.c.) ahlâkıyla ahlâklanmaktır. Sâlikin kalbi bir aynadır. Sıkıntılarla zorluklar onun kalbini o kadar parlatırlar ki Peygamber Efendimizin ahlâkı onun şahsında zuhur eder. Bir salik bu dereceye, sayısız çabalar ve arınma sürecinden geçip (ruhunda) hiçbir bulanıklık ve kir kalmadıktan sonra ulaşır. Her mümin belli bir dereceye kadar bu temizliğe muhtaçtır. Bir ayna halini almadığı müddetçe mümin kurtulmuş değildir. Sülûk yolunda ilerleyen kişi bu parlatma işine kendi çabası ve mücadelesi sonucunu ulaşır. Ama cezbe ehlini Allah (c.c.) bizzat kendisi sayısız ibtilâ ve sıkıntılara düşürüp onun kalbini ve ruhunu parlatarak ayna derecesine ulaştırır. Ama salik ve meczup her ikisinin sonu aynıdır. Kısacası takva sahibi iki çeşittir: Birincisi Sülûk ehli olup ikincisi de cezbe ehlidir.

Gaybe İnanma

Yukarıda da belirttiğim gibi takva tekellüf ister. Bu yüzden Allah (c.c.) Kur'ân hakkında:

---

¹⁰⁰ İnsanın kendi irade ve rızasıyla Allah'ın emirlerine uymak

هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ

“*Bu kitap takva sahiplerine yol göstericidir. Onlar, gaybe inanırlar.*”¹⁰¹ buyurmaktadır. Şimdi burada (istenen imanda) bir tekellüf vardır. Çünkü müşahede karşısında gaybe inanmak tekellüf ister. Bu yüzden takva sahibi derecesindeki bir kul tekellüf içindedir. Ama takva sahibi salihlik derecesine ulaşınca gayb onun için artık gayb kalmaz. Çünkü salihin içinden bir nehir akıp Allah’a (c.c.) kadar varır. Nitekim o Allah’ı ve sevgisini kendi gözüyle görür.

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمًى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمًى

Kur’ân-ı Kerim: “*Bu dünyada kör olan ahirette de kör olacaktır*”¹⁰² buyurmaktadır. Bundan apaçık anlaşılıyor ki, bu dünyadayken tam bir nur elde etmeyen biri Allah’ı (c.c.) görmeyecektir. Bundan ötürü takva sahibi ruhanî gözünün iyileşebilmesi için çeşit çeşit sürme hazırlamalıdır. Başlangıçta takva sahibi kördür. Ama gösterdiği çaba ve elde ettiği tezkiyelerle nura sahip olur. Nitekim gözü görmeye başladıktan sonra o salih oldu. Bu makama ulaştıktan sonra tekellüf sona erdi ve gayb onun için gayb kalmadı. Mesela cennet ve cehennem bir takva sahibi için “iman bil gayb” dandır. Ama Peygamber Efendimize bu dünyadayken bunların hepsi gösterildi. Bu âyeti kerimeden anlaşılın takva sahibinin kör olup tekellüf derdinde olmasıdır. Ama salihlik makamı emniyet ve barış makamıdır. Onun nefsi ise, nefs-i mütmainne makamına ulaşmıştır. Takva sahibi kör olduğu için her şey hakkında “iman bil gaybe” sahiptir. O bütün sadakatıyla yoluna devam etmektedir. Bu

¹⁰¹ Bakara Suresi; a.3-4

¹⁰² İsra Suresi; a.73

sadakattan dolayı bir gün o muradına erecektir. Allah: “*Muratlarına eren işte bunlardır*”¹⁰³ buyurmaktadır.

وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

İkamet-i Salât (Namazı Ayakta Tutmak)

وَيَتَّقُونَ الصَّلَاةَ

Takva sahipleri gaybe inanır dedikten hemen sonra Allah onlar için “*namazlarını ayakta tutmaya çalışırlar*”¹⁰⁴ buyurmaktadır. Bu âyeti kerimede “ikame” kelimesi kullanılmıştır. Bu kelime de takva sahibinin özelliği olan tekellüfü ima etmektedir. Aslında takva sahibi namaza durunca, sayısız vesvese aklına gelip namazını düşürmeye çalışır. Şimdi o, düşmüş bu namazı, ayağa kaldırmak zorundadır. “Allahü Ekber” deyip namaza başlar başlamaz vesveseler kalbine hücum edip huşuunu bozmaya çalışır. Aklına gelen çeşitli düşünceler onu bir yerden diğerine götürür. Böylece takva sahibi namazın zevkine ve lezzetine varabilmek için bir savaş verir. Namazı yine de düşer, ama o hiç yılmadan namazını ayağa kaldırmaya çalışır. Namazı ayakta tutmak için

105 اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

duasını üst üste tekrarlar ve Rabbine yalvarır. O Allah'tan namazını ayağa kaldıracak olan

106 الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

¹⁰³ Bakara Suresi; a.6

¹⁰⁴ Bakara Suresi; a.4

¹⁰⁵ Fatiha Suresi; a.5

¹⁰⁶ Fatiha Suresi; a.6

diler. Bu makamda takva sahibi (ayağa kalkıp yürümeye çalışmak isteyen) bebek gibidir. O Allah (c.c.) huzurunda bir bebek gibi ağlar sızlar ve Rabbine: “Ben gün geçtikçe yükseleceğim yerde alçalıyorum” diye yalvarır. Takva sahibinin namaz içinde nefesine karşı açtığı savaş işte bundan ibarettir. Bazı kişiler aceleci davranıp, namaz içinde rahatsız eden vesveselerden hemen kurtulmak isterler. Hâlbuki:

وَيُتِمُّونَ الصَّلَاةَ

âyeti kerimesinde Allah'ın (c.c.) kastettiği bu değildir. Abdül Kadir Geylani Hazretlerinin “Sevap mücadelede devam ettiği müddet içindir. Mücadelede sona erdiği zaman sevap sakit (yok) olur” şeklinde meşhur bir sözü vardır. Namaz, oruç vb. ibadetler vesveselerle mücadelede devam ettiği müddetçe ameldir ve bunun karşılığında sevap vardır. Ama takva sahibi bu makamdan ilerdeki (salihlik) makamına ulaştığı zaman bu ibadetler onun için artık bir amel değildir. Nitekim sevap da kalmaz. Bu dereceye ulaştıktan sonra namaz, Allah'ın (c.c.) salih kula vermiş olduğu ödüldür. Namaz onun gıdası haline gelmiştir. Onun varlığı yokluğu artık namazdır. Bu makam sanki bir cennettir. Bu mertebeye ulaşmış olan kurtulmuştur. Ama mücadeleye devam etmekte olan takva sahibi, nefsiyle güreş yapmaktadır. Bu da, Sülûk mertebesinden geçtikten sonra, insanın çilesinin sona ermiş olduğu demektir. Erkeklik gücünden mahrum olan biri, “ben harama bakmam” deyip hiçbir sevaba nail olmaz. Ama erkeklik gücüne sahip olan biri harama bakmadığı takdirde sevap kazanır. Aynen böyle insan bir sürü makam kat etmek zorundadır. Nefsiyle mücadele esnasında o zorlukların üstesinden gelir. Eninde sonunda nefsi onunla barışır ve bir nevi cennete kavuşur. Ama mücadelede esnasındaki sevap artık kalmayacaktır. Çünkü kârlı bir alışverişte bulunup ondan faydalanmaktadır. İnsan bir işi başlangıçta kendisini zorlayarak yapar, ama günün birinde söz konusu işten doğal

olarak lezzet almaya başlar. Yaptığı işten doğal olarak lezzet alan kişinin işinden vazgeçemeyeceği gibi, hiç kimse de söz konusu işten onu uzaklaştıramaz. Kısacası takva makamındayken tam olarak perdeler kalkmaz.

İnfak (Allah'ın Verdiğinden Harcamak)

107 وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

Bundan sonra âyeti kerimede “Onlar verdiklerimizden harcarlar” buyrulmuştur. Bu âyette takva sahibi için “mimmâ” kelimesi kullanılmıştır. Çünkü o bu makamdayken kördür. Bu yüzden Allah bu kelimeyi kullanmıştır. Bu yüzden Allah'ın (c.c.) verdiklerinden bir miktarını Allah (c.c.) yolunda da harcar. Ama gerçek şudur; eğer o sağlam bir göze sahip olsaydı o zaman zannettiği gibi kendisinin hiçbir şeyin sahibi olmayıp her şeyin sahibinin Allah (c.c.) olduğunu anlayacaktı. Ama bu takva makamına özgü hicaplardan biridir. Bu durumda ondan istenen Allah'ın (c.c.) verdiğinden bir miktar vermesidir. Peygamber Efendimiz son hastalığı esnasında Hz. Ayşe'ye (r.a.): “Evimizde ne var” diye soruyor. Hz. Ayşe, evde bir dinarın bulunduğunu söyleyince, Efendimiz “bir dinarın bile bizde bulunması şanıma yakışmaz” buyurdu. (Yani onun sadaka edilmesini istedi.) Peygamber Efendimiz takva makamından daha öte makamların sahibi olduğundan dolayı, onun için “mimme” şeklindeki kelime kullanılmadı. Çünkü bir miktarı evde saklayıp bir miktarı Allah (c.c.) yolunda harcamak köre yakışır. Ama takva makamı ve bu davranışın her ikisi, lazım-ı melzumdur¹⁰⁸. Allah (c.c.) yolunda bu kadar vermesi bile nefsiyle bir mücadeledir. Ama Peygamber Efendimiz hiçbir şeyi (evinde) saklamayıp hepsini Allah (c.c.) yolunda harcadı.

¹⁰⁷ Bakara Suresi; a.4

¹⁰⁸ Birbirinden asla ayrılmayan, birisi olunca diğersinin de olması şart olan

Bundan önce dinler arası konferansta “İslâmiyet’in Öğrettiği Esaslar” adı altında sunduğum tebliğimde, insanın üç manevî durumundan söz etmiştim. İnsan bu yolu kat ederken başlangıçtan sonuna kadar bu üç hâlden geçer. Kur’ân-ı Kerim, bu üç yol kat edilirken insana yardım etmek için geldiğinden dolayı ilk olarak takvayı ele aldı. Takva tekellüf dolu tehlikeli bir yoldur. Bu yolda hem senin hem nefsinin elinde kılıç vardır. Nefsini öldürdüğü takdirde kurtuluş bulacaksın ama öldürüldüğü takdirde “esfel-üs safilin¹⁰⁹”den olursun. Bu âyet-i kerimedede takva sahibi için “verdıklarımızın hepsini harcar” denmiştir. Çünkü takva sahibi bir peygamberde bulunan iman gücüne sahip değildir. Nitekim Allah’ın (c.c.) yolunda harcamanın tadına varıp, ilerde daha çok harcasın diye, bu yolun başında ondan sanki çok az vergi istenmektedir.

Bu âyet-i kerimeden Allah’ın (c.c.) rızktan kastettiği sadece mal olmayıp O’nun verdiği her nimettir. Mesela ilim, hikmet, tabiplik vs. Bunların hepsi rızka dâhildir. İnsan bunlardan Allah (c.c.) yolunda harcıyıp gün geçtikçe, ilerlemek zorundadır. Eğer Kur’ân-ı Kerim de İncil gibi “Senin sağ yanağına kim vurursa, ona ötekini de çevir¹¹⁰” deseydi veya “verdıklarımın hepsini harca¹¹¹” anlamına gelen bir ifade kullansaydı o zaman bu emirlere uyulması imkânsız olduğundan dolayı, Müslümanlar da Hıristiyanlar gibi sevaptan mahrum kalacaklardı.

Kur’ân-ı Kerim İnsan Yaradılışına Uygun Olarak Onun Adım Adım İlerlemesini Sağlar

Kur’ân-ı Kerim insan fitratına uygun bir şekilde onu adım adım ilerletmektedir. Ama İncil’e uymak isteyeninin duru-

¹⁰⁹ Cehennem dibi, mahlûkatın en aşağısı

¹¹⁰ Kitab-ı Mukaddes Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil: Matta; bab: 5), a.39, İstanbul, 1993

¹¹¹ Matta; bab 6, a.19–20

mu, okula başlar başlamaz, en zor okunan bir kitabı okumaya mecbur bırakılan çocuğun durumuna benzer. Allah (c.c.) hikmet sahibidir. O'nun hikmetinden beklenen de öğretinin adım adım tekâmüle ermesidir.

“Verdiklerimizden harcarlar” dendikten sonra âyet-i kerime: “Onlar sana indirilene de, senden önce indirilene de inanırlar ve ahireti yakîn ederler” buyurmaktadır. Takva sahibi bir hicap içinde olduğu için, bu âyette zikredilen imanı da tekellüften ibarettir. Takva sahibi hala irfan gözünden yoksun olmasına rağmen, takva yardımıyla şeytana meydan okuyarak, iman etmiştir. Bizim cemaatimizin durumu da şimdilik böyledir. Onlar takva yönünden iman ettiler ve cemaatimizin Allah'ın (c.c.) eliyle ne kadar büyüyeceğini bilmemektedirler. Nitekim onlar eninde sonunda bu imanın yararını göreceklerdir.

Yakîn kelimesine gelince; tek başına kullanıldığında yakînün en alt derecesi kastedilir. İlmin üç derecesi vardır. En alt derecesi ilm-el yakîndir. Takva sahibi ilm-el yakîn derecesindedir. O, takva mertebelerinden geçtikten sonra ayn-el yakîn ve hakk-el yakîn mertebesine ulaşır.

Takva Önemsenmeyen Bir Şey Değildir

Takvayı hafife almayın. Salikin iç ve dış güçlerine hâkim olmuş şeytana karşı takva yardımıyla savaşıılır. İnsan nefsi-i emmare derecesindeyken, bütün güçleri birer şeytandır. Söz konusu güçler ıslah olunmadığı takdirde insan onlara kul olur. İlim ve aklın kötüye kullanılması bir nevi şeytandır. Takva sahibinin işi ilim ve akıl dâhil olmak üzere bütün güç ve yeteneklerini dengelemesidir. Nitekim evlilik, intikam ve kızgınlığın her yeri ve şeklini yasaklayanlar da yanlışlık üzerindedirler. Allah'ın (c.c.) kanununa ters düşerek insanın fitrî güçlerine karşı gelmektedirler.

İnsanın Yaradılışındaki Duygu Ve Yeteneklerin Hep-sini Eşit Derecede Besleyen Din Gerçek Dindir

İnsana verilen güç ve yetenekleri kesip atan değil, onları besleyen ve eğiten din gerçek dindir. Cinsellik ve öfke vs. duygular Allah (c.c.) tarafından insan yaradılışına konmuştur. Şimdi rahip olmak veya dünyadan yüz çevirmek bu güçleri kesip atmak kul hakkına tecavüz ve bize bunları bağışlayan Allah'a (c.c.) itiraz etmek demektir. İncil'in bu şekildeki emirleri insanı sapıklığa düşürmektedir. Allah (c.c.) (Kur'ân-ı Kerim'de) itidalli (dengeli) olmayı emreder. O bu güçlerin boşa gitmesini istemez. Bundan dolayı:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ

“Allah (c.c.) şüphesiz adaletli olmayı ve iyilik etmeyi emreder.”¹¹² buyurmaktadır. İtidal veya adalet her kesin faydalanması gereken bir şeydir. İncil'in: “Bir kadına şehvetle bakan her adam zaten yüreğinde onunla zina etmiştir. Ve eğer sağ gözün sürçmene sebep oluyorsa, onu çıkar ve kendinden at”¹¹³ demesi de Allah'ın (c.c.) verdiği güçlerin kesilip atılmasını emrediyor. İncil kadını görmekten menetmiyor. Buna müsaade tanıyıp “ona zina gözüyle bakma” diyor. Hâlbuki duyguların hangi tarafının ağır bastığı erkeğin, kadına bakmasından sonra belli olur. Oysa göz gibi faydalı ve değerli vücut parçasını kesip atmak yerine, insanı kötü yola düşmekten korumak için Kur'ân-ı Kerim gibi: “Karşı cinse hiç bakma” demesi gerekirdi.¹¹⁴

¹¹² Nahl Suresi; a.91

¹¹³ Matta; bab 5, a.28-29

¹¹⁴ Malfuzat; s.10–34, c.1

26 Aralık 1906 Yıllık Toplantısındaki Hitap

Ben sık sık vurgulamışımıdır ki, bize Müslüman deniliyor ve biz “La İlahe İllallah”a iman ederiz diye sevinmeyin. Kur’ân-ı Kerim’i okuyan herkes, Allah’ın (c.c.) boş laflarla razı olmayacağını çok iyi bilir. Yahudilerin başından geçenler Kur’ân-ı Kerim’de mevcuttur. Onlar, öncelikle Allah’ın (c.c.) büyük lütuflarına mazhar oldular. Ama söyledikleri sadece lafta kalıp kalpleri hilekârlık, düzenbazlık, hıyanet ve kötü düşüncelerle dolunca Allah’ın (c.c.) bin bir çeşit azabına uğradılar. Onların bir kısmına Allah (c.c.) maymun ve domuz dedi. Hâlbuki onlarda Tevrat mevcuttu. Onlar Kitaba ve bütün peygamberlere iman ettiklerini savunmaktaydı. Buna rağmen Allah (c.c.) onları sevmedi. Çünkü kalpleri bomboş ama lafları çoktu.

Unutulmamalıdır ki birinizin: “Ben Allah’ın (c.c.) bir olup ortağı olmadığına ve Hz. Muhammed’in O’nun Resülü olduğuna iman ederim” demesi ve aynı şekilde diğer imanî meselelerini sadece dille kabul etmesi yeterli değildir. Çünkü kalbin kabul etmeyip sadece dilin ikrar ettiği söz boş laftan öte bir şey değildir. Bu bir gerçektir ki insanın kalbi iman etmedikçe necat (kurtuluş) elde etmesi imkânsızdır. Kalbî iman boş laflarla değil insanın hal ve hareketlerinden belli olur. Ben doğruyu söylüyorum: “İnsanın gerçek murada kavuşması için her şeyi terk edip Allah’a (c.c.) yönelmesi ve dini dünyadan üstün tutması gerekir.” İnsan beş vakit namaz kılmak ve diğer iyi işleri yapmakla etrafındakileri kandırabilir. Ama Allah’ı (c.c.) kandırması imkânsızdır. Bu nedenle amelleriniz ihlâs dolu olmalı. Bir tek bu yolla amellerinize takva ve güzellik bağışlanacaktır.

“La İlahe İllallah”ın Anlamı

“La İlahe İllallah”ın anlamını inceleyin! “La İlahe İllallah” diyerek insan diliyle, “Kendisinin Allah’tan (c.c.) başka

mabudunun olmadığını” ikrar eder ve kalben tasdik eyler. İlah; “mabud, mahbub ve gerçek maksut” anlamına gelen bir Arapça kelimedir. Müslümanlara öğretilen bu kelime, Kur’ân-ı Kerim’in özetidir. Büyük kitapların ezberlenmesi her insan için mümkün olmadığından dolayı hikmet sahibi olan Allah (c.c.), İslâmi öğretinin özünü unutmamalı diye bize küçücük bir kelime öğretmiştir. Bu kelimenin anlamı şudur; insan Allah’ı (c.c.) ön planda tutmadığı, O’nu mabud kabul etmediği ve O’nu maksut kılmadığı müddetçe” necat elde edemez.

Bir Hadis-i Şerifte “La İlahe İllallah” diyenin cennetlik olacağı beyan edilmiştir. Bu hadis yanlış anlaşılmıştır. Nitekim bir papağan gibi bu kelimenin ezberlenip sadece dil ile bunun sık sık tekrarlanmasının yeterli olacağı ve bu kadar ikrarla Cennete gireceği zannedilmektedir. Unutulmamalıdır ki, Allah’ın (c.c.) ilişki kurduğu laf değil gönüldür. Yani bu kelimenin anlamını gönüllerinde gerçekten barındıran ve Allah’ın (c.c.) azametini hakkıyla yüreklerinde taşıyan kimseler cennetliktir.

İnsan “La İlahe İllallah”a içtenlikle iman edince onun mahbubu Allah (c.c.) olur ve O’ndan başka sevgilisi kalmaz. Aynı şekilde sadece Allah (c.c.) onun mabudu olur ve O’ndan başka matlubu da kalmaz. Değil ahirette bu dünyadayken bu insan cennete girer. Allah’tan (c.c.) başka mahbubu ve maksudu kalmayınca hiçbir musibet ve güçlük insana rahatsızlık vermez. Abdal ve kutubların makamı işte budur. “Biz de bir tek Allah’a (c.c.) tapıyor ve hiçbir zaman putlara tapmıyoruz” deyip yanılığa düşmeyin! Aslında Puta tapmamak bir üstünlük olmayıp rütbelerin en aşağısıdır. Manevi hakikatlerden habersiz olan Hindu bile puta tapmaktan vazgeçiyor.

Aslında ilah sadece tapılan insana veya puta denmez. Putlar dışında insanın taptığı birçok ilah vardır. Nitekim Kur’ân-ı Kerim, insanın nefsanî istek ve arzularını da mabud (ilah) diye tanımlamaktadır. Nefsine uyan onun istek ve arzula-

rına tabi olup onun için ölesiye çaba sarf eden herkes putperest ve müşriktir. İşte “La İlahe İllallah” Allah’tan (c.c.) başka, ister enfüsi ister afakî olsun, bütün ilahları ortadan kaldırır. İnsan gönlünden bütün enfüsi ve afakî ilahları atıp, onu Allah (c.c.) için tertemiz tutmalı.

Putların bir kısmı elle tutulur ve gözle görülür. Diğerleri ise tutulmayacak ve görülmeyecek kadar çok incedir. Mesela Allah’ı (c.c.) bırakıp sebeplere bel bağlamak bir nevî ince puttur. Zahiri putlardan kurtulmak kolaydır. Gördüğüm kadarıyla yüz binlerce insan bunları terk etti. Hindistan’daki Müslümanlar Hindu dinini terk ettikten sonra İslâmiyet’i kabul edip putperestlikten vazgeçmedi mi? Ayrıca bazı Hindu mezhepler de putperestliğe muhaliftir. Putperestliğin mefhumu sadece bu kadarla sınırlı değildir. Ne yazık ki insan sadece gözle görülür ve elle tutulur puta tapmaktan vazgeçti. Ama içinde gizlediği binlerce ince put vardır. Onlardan kurtulması epey zordur. Nice filozof ve hakîm bunları içlerinden atamıyor. Allah’ın (c.c.) büyük lütfuyla meydana gelen bir çeşit mikroskop dışında hiçbir güçle bu bakterilerin görünmesi mümkün değildir. Onlar insanı nice zarara uğrattılar.

İnsanoğlu, nefsanî istek ve duygulardan ibaret olan bu putlardan dolayı, Allah (c.c.) ile kul hakkı çiğneme konusunda haddini aşar. İyi eğitim görmüş, âlim, fıkıh adamı, sufi ve din bilgini denilen nice kimse vardır ki, gece gündüz dini ilimler okumalarına rağmen içlerindeki putu tanımayıp ona tapmaktadırlar. Çünkü putların incelerinden kurtulabilmek cesur kimselerin işidir. Putun bu çeşidinin arkasından yürüyenlerde nifak hastalığı bulunur. Onlar birbirinin hakkını çiğnemekle kalmayıp bununla övünürler. Bugünkü Müslümanlar da haddinden fazla sebeplere düşkün olup ona bel bağlamakta ve Allah’ı (c.c.) hiçbir işe yaramayan birinin yerine koymakta. Onlara nasihat edilince, öfkelenip: “Biz Müslüman değil miyiz? Ve Kelimeyi Tevhidi okumuyor muyuz?” derler. Ne yazıktır ki

onlar Kelimenin sadece dille okunmasının yeterli olacağını sanıyorlar.

İnsan Kelime-i Tevhidin hakikatini yakalayınca ve fiilen hayatını ona göre düzenleyince maneviyatta büyük ilerlemeler kaydedip Allah'ın (c.c.) harikulâde ve şaşılacak kudretlerine (mucizelerine) mazhar olur. Ben alelade bir vaiz haysiyetiyle hikâye anlatmak için değil, Allah (c.c.) tarafından gönderilmiş biri olarak şahitlik görevimi yerine getirmek ve Allah'ın (c.c.) bana vermiş olduğu mesajı size iletmek için ayağa kalktım. Sizin bana kulak asıp asmayacağınız ve söylediklerimi uygulayıp uygulamayacağınızdan ben sorumlu tutulmayacağım. Bundan sorumlu olan sizlersiniz. Ben bana verilen vazifeyi yerine getirip getirmeyeceğimden sorumluyum. Ne kadar üzücüdür ki aranızdan bazı kimseler benim cemaatimden olup “La İlahe İllallah”ı ikrar etmelerine rağmen, gereklerini yerine getirmemektedir.

Kardeşinin hakkını çiğneyen, hainlik vs. kötülüklerden kurtulamayanın “La İlahe İllallah”a iman ettiğine inanmam çok güçtür. Çünkü Tevhid nimetini elde eder etmez insanın harikulâde değişikliğe uğraması bir gerçektir. Bu makama ulaşmış insan kin, haset, gösteriş vs. putlardan kurtulur. İnsan, kibir, kendini beğenme, gösteriş, kin tutma, düşmanlık, haset, bencillik, iki yüzlülük, sözünde durmamak vs. gibi putlardan kurtulmadığı müddetçe gerçekten tevhide inanan birisi olamaz ve söz konusu değişikliğe uğrayamaz. Bu putlardan kurtulmadığı müddetçe ona “La İlahe İllallah”a iman eden kimse denemez. Çünkü içinde bu kötülükleri taşıyan tevekkül sahibi değildir.

Nitekim sadece dille: “La İlahe İllallah”ı ikrar etmesi hiçbir işe yaramayacaktır. Böyle kimse “La İlahe İllallah”ı okumasına rağmen nefsine (hâkim olmayıp) hoşuna gitmeyen bir şey vuku bulur bulmaz öfkeli nefis ona hâkim olur ve onun mabudunun yerine geçer. Benim sık sık vurgulamak istediğim: Bu gizli putlardan kurtulmadan gerçek muvahhidin vardığı

makama varamayacağınızdır. Fareler yerin dibindeyken kara vebadan kurtulmamızın imkânsız olması gibi, veba mikrobunu taşıyan içinizdeki bu gizli fareler de yok edilmediği müddetçe imanınız tehlikededir. Bu fare sizi helâk edecektir. Bundan dolayı bana kulak verin ve söylediklerimi uygulamak için harekete geçin. Bugün bu toplantıya katılanlardan kimlerin gelecek seneye kadar öleceğini bilemiyorum.

Bu nedenle hasta olmama rağmen, ben Allah (c.c.) tarafından bana verilen vazifeyi yerine gitmek için, birkaç kelime söylemeyi uygun gördüm. Bütün söylediklerimin özü: Bir tek Allah (c.c.) mabudunuz, mahbubunuz ve maksudunuz olmalı. Ama içinizde bulunan her çeşit kötülükten kurtulmadan bu makama varamazsınız.

Namaz Gerçeği

Kelime-i Tevhid gerçeğini anladıktan sonra, biliniz ki, Kur'ân-ı Kerim'in sık sık üzerinde durduğu ikinci şey namazdır. Unutulmamalı ki, namazın önemini vurgulayan Kur'ân onun gerçeğinden habersiz olup namaz kılanları lânetlemektedir. Aslında namaz Allah'ın (c.c.) huzuruna çıkıp dilenmek demektir. Yani mümin her türlü kötülükten korunmak için namazda Allah'a (c.c.) yalvarır. İnsan (Allah'tan (c.c.) uzaklaştığı için) gerçekten dert ve sıkıntılar içindedir. O, Hakk'a yaklaşmak istemektedir. Bununla o, necatla sonuçlanan emniyet ve sükûnet elde etmek ister. Ama bu makam kurnazlık veya kişisel yetenekle elde edilemez. Bizzat Allah (c.c.), huzuruna çağırmadığı müddetçe insan bu makama adım bile atamaz. Allah'ın (c.c.) eliyle temizlenmeden o, kendi gücüyle temizlenemez. Çünkü boynuna binbir çeşit zincir bağlanmıştır. O bu zincirlerden kurtulmak istemesine rağmen onlardan kurtulamıyor. Nitekim sıkça rastlanan gerçek şudur: İnsan içine saplandığı günahtan büyük bir coşkuyla kurtulmak ister. Ama her yola başvurmasına rağmen ondan kurtulamaz. Nefs-i levvame

insanı azarlamasına rağmen o, yine aynı günaha yakalanır. Bu tecrübeden anlaşılır: İnsan kendi gücüyle değil ancak Allah'ın (c.c.) eliyle temiz olabilir. Tabii ki bunun için çabalaması gerekir.

Kısacası, içi günahlarla dolu olup Allah'ın (c.c.) nûru ve irfanından uzaklaşmış olan insanı temizlemek ve Hak Teâlâya yakınlaştırmamanın tek yolu namazdır. Namaz insanı kötülüklerden uzaklaştırır. İnsanın içindeki kötülükler, yok olur ve yerini tertemiz duygular alır. İşte bundan dolayı Kur'ân-ı Kerim:

إِنَّ الصَّلَاةَ تَهَيِّئُ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ

“Namaz kötülüklerden alıkoyar”¹¹⁵ buyurmaktadır. Namaz nedir? O günahlardan kurtulup Hakk'a vasil olabilmek için çekilenlerin, bütün dert ve ıstırabını sergileyen bir duadır. Salât; ateş içinde yanıp tutuşmak demektir. Hakk'a vasil olabilmek için çekilen mümin, namaz içinde, sevgilisinden uzak düşmüş, firak, ayrılık ve hicran ateşi içinde yanıp tutuşan bir aşığın yalvarması gibi, Allah'a (c.c.) (kavuşmak için) yalvarır. Bundan dolayı namaza salât denir. Nitekim iman sahibi, günahlarından kurtulmak, içinde kökleşmiş kötü duyguların silinip atılması ve yerine Hak Teâlâ'nın pak sevgisinin kökleşmesi için, namazda yana yakıla Allah'a (c.c.) yalvarır. Namazın isminin salât konmasındaki hikmet: Gerçek namazın, sadece bir dua ve boş kelimelerden ibaret olamayacağını anlatmaktır. Nitekim namaza salât denebilmesi için, namazlarımızda yanıp tutuşup dua etmemiz gerekir. Çünkü dua eden, ölesiye dua etmediği müddetçe, Allah (c.c.) duasını kabul etmez.

Dua etmek çok zordur. Dua ölümden geçmek demektir. Ama insan duanın nasıl ediliyor edilmeyeceğinden habersizdir.

¹¹⁵ Ankebut Suresi; a.44

Birçok kimse bana: “Biz şu veya bu işimizin olması için dua ettik, ama duanın etkisini görmedik” diye mektup yazar. Böylece onlar Allah (c.c.) hakkında kötü düşünerek, ümitsizliğe düşüp helâk olurlar. Onlar şartları yerine getirilmediği müddetçe duanın hiçbir işe yaramayacağını bilmezler. Kalbin eriyip, ruhun su gibi akıp Hazreti Ahdiyetin (Allah) eşliğine büyük bir sıkıntı ve ıstırap içinde düşmesi, duanın kabulünü mümkün kılan şartlardan biridir. Ayrıca duacının sabırlı olup acele etmemesi şarttır. Çünkü sabır ve sebatla duadan vazgeçmeyenin duası kabul olur. Namaz ise duaların en yücesidir. Ama ne yazık ki Müslümanlar onun değerini bilemedi. Onlara göre, âdet yerini bulsun diye, kıyam, rükû, secde vs.ye varmaları ve anlamını bilmeden papağan gibi ezberledikleri birkaç dua kelimelerini söylemeleri yeterli. Zaten, Müslüman gerçek namazdan habersizdir. Ama bizi daha ziyade üzüntüye boğan: Namazı ortadan kaldırıp yerine tesbih ve zikir kelimelerinin geçerli olduğunu savunan çeşitli tarikat ve grupların ortaya çıkmasıdır. Nevşâhî, Çiştî vs. birçok tarikat vardır. Onlar bu konudaki tutumlarıyla, İslâmiyet'in emirlerine içten içe saldırıyor ve Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) getirdiği şeriatın yerine yeni bir şeriat uyguluyorlar. Namaz gibi paha biçilmez bir nimet varken hiçbir bid'ata ihtiyacımız yok. Çünkü talb-i hakkı (hakkı arayan) Allah'a (c.c.) ulaştırın yol sadece namazdan geçer. Nitekim Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir sıkıntıya düşer düşmez namaza dururdu. Namazın Allah'a (c.c.) götürün tek yol olması kişisel tecrübelerimizdendir. Bizden önce gelmiş geçmiş bütün hak ehlinin tecrübesi de aynen böyledir.¹¹⁶

Bu Devrin Sufileri

Hayatının büyük kısmını sufilerin sohbetinde geçiren biri Vadedilen Mesih'e: “Allah (c.c.) sevgisi ve marifetini elde edebilmem için dualarınızı rica ederim” deyince Vadedilen

¹¹⁶ Malfuzat; s.101-110, c.9

Mesih (a.s.): “Öncelikle imanını düzeltmen gerekir. Allah’a (c.c.) varmak için sufilere göstermekte olduğu mücahide (çaba) Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) sünnetine aykırı olduğundan boş gidecek. Çünkü Allah (c.c.) Kur’ân-ı Kerim’de:

إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

“Allah (c.c.) sadece takva sahibi (Allah’tan korkan) kimselerin ibadetlerini kabul edecektir”¹¹⁷ buyurmaktadır. Allah (c.c.) korkusunu taşıyan, O’nun rızasına uygun hareket eder. O her şeyden önce O’nun memurunu kabul eder. Yahudiler müşrik olmayıp Allah’a (c.c.) iman ederler. Kibleleri Müslümanların ilk kiblesidir, ama Allah’ın (c.c.) peygamberine inanmadıkları için (amelleri) Allah (c.c.) huzurunda makbul değildir. Allah (c.c.) Yahudileri bütün âlemlerden üstün kılmıştı. Ama İlahî elçiye iman etmediklerinden dolayı, Allah (c.c.) onları lânetledi. Çünkü İlahî elçilere iman etmemek günahların en büyüğüdür.

İlahî elçileri reddetmenin, günahların en büyüğü olmasının sebebi şudur: Aslında günahın her çeşidi, Allah’ın (c.c.) emirlerine uymamaktan kaynaklanır. Allah’ın (c.c.) emirleri ise İlahî memurlar vasıtasıyla insana ulaşır. İlahî emirleri getirene iman etmeyen, sonuç itibarıyla Allah’ın (c.c.) hiçbir emrine iman etmemiş olur. İlahî elçi Allah (c.c.) rızasının nasıl kazanılacağını bildirir. Ama insan onu reddetmekle Allah’a (c.c.) götürülen yolların üzerini kapatır ve O’nun rızasını kazanmaktan mahrum kalır. Namaz kılmaları, oruç tutmaları ve Allah’a (c.c.) inanmalarına rağmen (Allah tarafından) Yahudilere maymun ve domuz denmesinin sebebi işte budur. Duasını rica eden kişi “Ben size iman ettim” deyince, Vadedilen Mesih (a.s.): “Unutmayınız ki Allah’a (c.c.) varmanın tek yolu gerçek tövbe ve istiğfardır. Allah (c.c.) Kur’ân-ı Kerim’de:

¹¹⁷ Maide Suresi; a. 28

وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا

“Bize kavuşmak için çaba harcayanları, yollarımıza elbette eriştireceğiz”¹¹⁸ buyurmaktadır. Nitekim elinden geldiğince O’na kavuşmak için çaba göster. Bir gün kesinlikle amacına ulaşacaksın. Allah (c.c.) kullarına karşı cimri değildir. Müslümanlar arasından birçok kutub, abdal ve gavs çıkmıştır. Onlara rahmet kapısını açık tutan Allah (c.c.), şimdi de rahmet kapılarını açık tutmaktadır. Ama O’nun rahmetinden pay alınabilmesi için kalb-i selim (temiz ve Allah’a teslim olmuş gönül) şarttır. Namazı süsleyerek kıl. Sabırla duaya devam et ve ondan vazgeçme! Maneviyatta ilerlemen için benim öğretime uyman gerekir. Ben de senin için dua edeceğim. Unutma ki, bizim yolumuz Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve ashabının yolunun aynısıdır. Bugünkü tarikatlar ve sufiler binbir çeşit bid’at icat etmişlerdir. İcat ettikleri çile, vird ve vazaiften nefret ederiz. Anlamının derinliğine dalarak Kur’ân’ı okumak, onun öğretisine uymak, namazı hakkıyla kılmak, Allah’a (c.c.) yönelerek bütün gücümüzle duaya sarılmak gerçek İslâm’dır. Unutma ki miraç mertebelerine ulaştıran sadece namazdır. Bizim varımız yoğunumuz namazdır.”¹¹⁹

Sadece Dille Biat Yetmez

26 Şubat 1908 tarihinde Vadedilen Mesih (a.s.) sabah yürüyüşü esnasında şöyle buyurdu: “Ne kadar ilginçtir ki, hocalar minbere çıkıp: Hicri 13’üncü asrın çok uğursuz olduğunu söyleyerek ağıt yakarlardı. Onlar Vadedilen Mesih ve Mehdinin Hicri 14’üncü asırda zuhur edeceğini, bundan dolayı bu asrın İlâhî rahmet ve bereketle dolu olacağını cemaatlerine anlattırlardı. (Büyük hadis âlimi) Sıddık Hasan Han (Hecec-ül Kirame

¹¹⁸ Ankebut Suresi; a.70

¹¹⁹ Malfuzat; s.106–107, c.10

isimli) kitabında evliyaların rivâyetlerini nakledip, onların Vadedilen Mesih'in 14'üncü asırda zuhur edeceği konusunda birleştiğini bildirmiştir. Ama verilen haberlere uygun olarak Mehdi zuhur edince tavırları birden değişiverdi. Bu değişikliğin sebebi neydi acaba? Her neyse! Aslında insan içini temizlemeye bakmalı. Çünkü sadece dille biat etmek hiçbir şey ifade etmez. Biate uygun çaba gösterilmediği müddetçe, biat lafta kalır ve (Allah huzurunda) onun geçerliliği yoktur. Nitekim Kur'ân-ı Kerim:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ۗ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ

“Ey iman edenler! Yapmadığınız birşeyi neden söylüyorsunuz? Yapmadığınız birşey için yaptık diye iddia etmeniz, Allah (c.c.) katında pek çirkin bir şeydir”¹²⁰ buyurmaktadır. “Sâbikûn” denilen cemaate katılma fırsatı henüz elinizden kaçmış değildir. Ama onlara katılmanız için her iyilikte en önde olmanız gerekir. Çünkü işe yarayacak olan amellerdir. Çene çalıp, boş söz söylemek kimseyi kurtarmaz. Allah'ın (c.c.) Resulü kendi öz kızına bile: “Seni kurtaracak ben değilim, amellerindir” buyurmuştur. Allah (c.c.) kimsenin akrabası değildir. O kimseye: “Atan kimdir?” diye sormayacak. O'nun huzurunda değer biçilecek şey amellerimizdir.

İnsanın saplandığı günah binbir çeşittir. Tembellik ve kibirden başka inceden inceye birçok günah vardır. Onların hepsinden kaçınmalı. Allah (c.c.) Kur'ân-ı Kerim'de nefsin üç kısmından yani emmare, levvame ve mütmainneden söz etmektedir. Nefs-i emmare her an insanı günaha teşvik ettiği için çok tehlikelidir. Nefs-i levvame ise günah işlediğinde insanı kınar. Ama vicdanın insanı kınaması yeterli değildir. İtminan ve te-

¹²⁰ Saf Suresi; a.3-4

selli verici sadece nefs-i mütmainnedir. Nefs-i mütmainnenin sahibi her an Allah (c.c.) ile beraberdir. Bu makama ulaşınca insan günah pislüğinden arındırılır. Bu makam günahı yok eder. Bu makama sahip olan Allah'ın (c.c.) vaat ettiklerine nail olur. Allah'ın (c.c.) bereket vaatleri bu insanlar hakkında gerçekleşir. Üzerlerine melekler iner. Gerçek arılık, temizlik ve iyilik sadece onlara nasip olur.

Gördüğümüz kadarıyla Hindularda hem: “Bu yalan dünya kimseye kalmaz” der hem de emanete hıyanet eder, eksik tartar, yalan söyler ve dünya malını ölesiye severler. Biliniz ki bu örnekte olduğu gibi sadece dil ile ikrar ve iman etmenin Allah (c.c.) huzurunda bir değeri yoktur.

Bu nedenle siz imanda öylesine ilerleyiniz ki, iradeniz Allah'ın (c.c.) iradesi, arzularınız O'nun arzuları, istekleriniz O'nun istekleri ve rızanız O'nun rızası olsun. Benliğiniz kalmasın, her şeyiniz O'nun yolunda feda olsun. Çünkü paklık, amel ve itikat açısından gönlün muhalefetten vazgeçip Allah'a (c.c.) teslim olmasıdır. Bir insanın istek ve arzuları Allah'ın (c.c.) istek ve arzuları olmadığı müddetçe Allah (c.c.) onun yardımına koşmaz.

Ben cemaatimizin sadece sayıca çoğalmasına sevinmem. Bugün cemaatimiz dört yüz binden fazladır. Ama sadece dil ile biat edip bununla yetinenler gerçek cemaatime dâhil değildirlere. Gerçek cemaatime dâhil olan biat hakikatini yakalayıp şartlarına uygun davrananlardır. Bu nedenle içinizde pak bir değişimin gerçekleşmesi ve günah pislüğünden arınmanız şarttır. Nefsanî istek ve arzulardan, ayrıca şeytanın pençesinden kurtulup Allah (c.c.) rızasında yok olmanız, Allah (c.c.) ve kul haklarını kalbî huzurla eda etmeniz şarttır. İslâmiyet ve onun yayılışı için çırpınmanız ve (buna engel olan) nefsanî istek ve arzuları yıkıp yok etmeniz gerekir. Allah (c.c.): “Hidâyet verdiğim kimseler dışında hepiniz dalalet üzerindesiniz, nur verdiğim kimseler dışında hepiniz körsünüz, ruhani şerbet içirdiğim kim-

seler dışında hepiniz ölüsünüz” buyurmaktadır. Allah'ın (c.c.) örtücülüğü kusurlarımızı örtmektedir. Eğer insanın içinde saklı olan, dünyanın gözü önüne serilseydi o zaman insanlar bir birine yaklaşırdı. Allah (c.c.) çok örtücüdür. O, insanın gizli ayıplarını kimseye bildirmez. Bu nedenle insan iyilikte ilerlemeli ve her saniyesini dua ile geçirmelidir.

Yakînen biliniz ki, Allah (c.c.) kimsenin akrabası değildir. Bu nedenle eğer cemaatım diğer insanlara göre apaçık üstünlüğe sahip değilse, o zaman Allah (c.c.) onları neden koruyup izzet sahibi kılsın ve muhaliflerini zillete düşürüp azap çektirsin? Nitekim Allah(c.c.):

إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ

“Allah (c.c.) sadece kendisinden korkan kimselerin amellerini kabul eder”¹²¹ buyurmaktadır. Allah'tan (c.c.) korkan kimdir? Tabii ki O'nun rızasına ters düşen her şeyden elini kolunu çeken kimse! Onlar nefis ve isteklerini ayaklarının altında ezerler. Dünya nimetleri ile Allah (c.c.) arasında tercih yapmak zorunda kaldıklarında Allah'ı (c.c.) tercih ederler. Böyle durumlarda onlar dünya nimetlerini hiçe sayarlar. İnsanın böyle bir sınavdan geçirilmesi şarttır. Çünkü gerçekten iman edip etmediği sınavdan sonra belli olur.

İnsanlara Örnek Olmak

İnsanların bazıları için nasihat, kulağın birinden girip diğerrinden çıkar. Onlar bu nasihatleri gönüllerine yerleştirmezler. Bol bol nasihat edilmesine rağmen hiç değişmezler. Onlar Allah'ın (c.c.) çok ganî olduğunu bilmelidirler. O, ızdırapla Kendisine sık sık yönelip dua etmeyen kimseyi umursamaz bile. İnsan bir sıkıntıya düştüğünde veya eşi, çocuğu hastalandığında gösterdiği ızdırabı dua içinde de göstermediği müddetçe duası

¹²¹ Maide Suresi; a.28

kabul olmaz. Çünkü ızdıraptan yoksun olan dua tesirsiz ve beyhude bir uğraştır. Allah (c.c.) duanın kabul edilmesi için, ızdırabı şart koşmuştur. Nitekim Kur'ân-ı Kerim:

أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَّرَّ إِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ

“(Yine söylesenize) ızdırap çekip Kendisine dua edenin duasına karşılık veren ve sıkıntısını gideren kimdir?”¹²² buyurmaktadır.

Cemaatimiz insanoğlu için bir örnek teşkil etmeli. Biatten sonra değişmeyip biatten önceki pis yaşantısını sürdüren, insanlar için kötü bir örnek teşkil eden, amel ve itikat açısından zayıf olan zalimdir. Çünkü o cemaatimizin adının kötüye çıkmasına sebep olur ve biz onun yüzünden itiraz oklarının hedefi oluruz. Kötü örnekten herkes nefret eder. Ama güzel örnek insanı cezbeder. Bazı kimseler bana: “Ben şimdilik cemaatinize dâhil değilim. Ama tanıdığım Ahmedilerin yaşantılarını görüp öğretinizin iyilik dolu olduğunu tahmin ediyorum” diye mektup yazarlar. Allah (c.c.):

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

“İyi bil ki, Allah (c.c.) daima takva sahibi olup iyi işler yapanlardan yanadır”¹²³ buyurmaktadır. Allah (c.c.) amellerinizi her gün değerlendirmektedir. Siz de her gün durumunuzu değerlendiriniz. Her gün, düne göre iyilikte ilerleyip ilerlemediğinizi inceleyin. Sizin bugününüz dününüzle eşit olmamalı. İyilik açısından dün ile bugünü eşit olanınız hüsrana uğramıştır. Allah'a (c.c.) gerçekten iman eden ve içtenlikle O'na bağlı olan hüsrana uğratılmaz. Tersine hüsrana uğramış yüzbinlerce insan onun yüzü suyu hürmetine kurtarılır.

¹²² Naml Suresi; a.63

¹²³ Nahl Suresi; a.129

Evliyanın biri gemiye biner. Bindiği gemi fırtınaya yakalanınca batma tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Ama sadece onun duasıyla gemi kurtarılır ve ona: “Senin yüzünden biz bu gemiyi kurtardık” diye bir ses gelir. Ama bu makam, lafı çok, gönlü boş kimseye nasip edilmez. Allah (c.c.) bize de: “Senin evinin avlusunda bulunan herkesi koruyacağım.”¹²⁴ diye söz vermiştir. Ama cemaatimizde gafil kadınlarla manevi durumları zayıf olan insanlar da vardır. Onlardan biri (birkaç kişinin öldüğü gibi) veba ile ölürse muhalifler itiraz edeceklerdir.

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمْنُ

Hâlbuki Allah (c.c.) “Ancak inanıp imanlarını zulüm ile karıştırmayanlar emniyet içindedirler.”¹²⁵ buyurmaktadır. Her neyse, biat edip amel de zayıf olan ve kötü örnek teşkil eden, insanların cemaate itiraz etmelerine vesile olur. Güzel ve iyi örnek teşkil edin. Melekler gibi tertemiz bir hayata sahip olmadığınız müddetçe, insanın temiz olma iddiasında bulunması abestir. Ve Kur’ân-ı Kerim meleklerin özelliğini:

وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

“Kendilerine ne emrolunursa onu (eksiksiz) yaparlar.”¹²⁶ diye tanımlamaktadır. Fena fillah mertebesine ulaşın, yani irade ve isteklerinizden vazgeçip Allah’ın (c.c.) irade ve isteklerine tabi olunuz. Böylece sizin yüzünüz suyu hürmetine eş, dost, akraba ve evladınıza İlâhî rahmet inecektir. Ayrıca bizim için de rahmete vesile olursunuz. Yaşantınız kesinlikle muhaliflerin itirazına sebep olmamalı. Allah:

¹²⁴ Keşti-yi Nuh; Ruhani Hazain; s.12, c.19

¹²⁵ En’âm Suresi; a.83

¹²⁶ Nahl Suresi; a.51

فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ إِذِنَ اللَّهُ

“Onlardan biri kendi canına çok zulmeden, kimi orta yolu tutan ve kimi de Allah’ın buyruğuyla hayır işlerinde başkalarının önüne geçen biri olarak ortaya çıktı.”¹²⁷ buyurmaktadır.

İlk iki makam (zalimün linefsihi ve müktesid) alelade makamlardandır. Siz sabikün bil hayrat makamına ulaşınız. Maneviyatta ilerlemek yerine bir makamda durmak hayra alamet değildir. Çünkü bir yerde durup akmayan su eninde sonunda kirlenir. Ona çamur bulaştığı için bulanır, kokmaya başlar ve tadı bozulur. Bir yerde durmayıp akan su daima hoş ve temiz, tadı ise güzel olur. Akan suyun dibinde çamur olsa bile ona zarar veremez. İnsanın hali de aynen böyledir. Bir makama ulaştıktan sonra durmamalıdır. Çünkü bu durum çok tehlikelidir. İyilikte her saniye adımını ileriye atmayan kimse Allah’ın (c.c.) desteğinden mahrumdur. O, eninde sonunda nursuz kalır, kalbi körelir ve bu durum onu irtidada (dinden dönmeye) kadar götürür.

Bir makamla yetinmeyip iyilikte adımı daima ileriye atan kimse Allah’ın (c.c.) desteğine nail olur. İşte böyle kimsenin sonu hayırlıdır. Bazı kimseler maneviyat meydanına adım attıklarında zevk ve şevk (haz duyup şiddetli istek) gösterirler. Onlara rikkat (yumuşaklık) da nasip olur. Ama biraz ilerledikten sonra dururlar. İşte onların sonu hayırlı değildir. Allah (c.c.) Kur’ân-ı Kerim’de bize şu duayı öğretmektedir:

وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي

yani “çoluk çocuğumun (manevi) durumlarını da düzelt”¹²⁸. Bundan dolayı sadece kendi manevi ilerlemeniz için

¹²⁷ Fatır Suresi; a.33

¹²⁸ Ahkaf Suresi; a.16

dua etmenizle yetinmeyip hanımınızın ve çocuklarınızın da bu yolda ilerlemeleri için dua ediniz. Çünkü insanın manevi fitnelere düşmesine çoğunlukla evladı ve özellikle da hanımı sebep olur. Unutmayınız ki Âdem'in (a.s.) başına ilk olarak ne geldiye hanımının yüzünden geldi. Bal'am Bin Baure'nin fitneye düşmesine de hanımı sebep olmuştu. Tevrat'tan anlaşıldığına göre, zamanın padişahının gösterdiği takılara tamah eden Balam Bin Baure'nin hanımı kocasını Musa peygamber aleyhine beddua etmek için kışkırttı. Kısacası genellikle eş ve evlat insanın manevi fitnelere düşmesine sebep olur. Bundan dolayı onları ıslah etmeniz için elinizden geldiğince uğraş verin ve onlar için bol bol dua edin.¹²⁹

Tesbih Çekmek Ve Tesbih Etmek Arasındaki Fark

Adamın biri Vadedilen Mesih ve Mehdi'ye (a.s.), eline tesbih alıp çekmenin doğru olup olmadığını sordu.¹³⁰ Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle buyurdu: “Bu şekilde tesbih çekmenin gerçek amacı tesbih tanelerini saymaktır. O, hedeflediği sayıyı tamamlamak ister. Şimdi o, zikretmek veya sayı saymak işinden ancak birisine kendini verebilir. Bu bir gerçektir ki, sayı tamamlamak peşinde olan gerçek tövbeden mahrum kalır. Allah (c.c.) aşkında yok olmuş peygamberler ve diğer kâmil kimseler ne tesbih tanelerini saymış ne de buna gerek duymuşlar. Hak Ehli her an Allah'ı (c.c.) zikrederler. Böyle bir soruyu sormak bir yana bunu düşlemek bile onlara göre beyhudedir. Sevgilisinin ismini sayarak anan bir âşık tanıyor musunuz? Allah'ı (c.c.) gerçekten seven ve kâmil teveccüh ile Allah'a (c.c.) (her an Allah ile meşgul olma) sahip olan kimsenin sayı düşünmesi imkânsızdır. Çünkü zikir onun ruhunun gıdasıdır. O Allah'ı (c.c.) zikrettikçe zevk ve lezzet alır ve bu yolda ilerle-

¹²⁹ Malfuzat; s.135–139, 10

¹³⁰ Tesbih çekmek ve tesbih etmenin bir birinden farklı olduğunu aklımızdan çıkarmamız gerekir. Tesbih eden sayıyı göz önünde bulundurmazken tesbih çeken sayıya önem verir.(Çeviren)

me kaydeder. Ama amacı sayının tamamlanması olunca, insan bunu zoraki iş imiş gibi tamamlayacaktır. (Ve hiçbir mertebe elde edemeyecektir.)

Adamın biri: “O zaman namazdan sonra otuz üç kere tesbih çekmenin hükmü nedir?” diye sorunca, Mehdi (a.s.): “Aslında Peygamber Efendimiz (s.a.v.) muhatabın mertebesine göre ona nasihat ederdi. Bu gerçeği göz ardı ettikleri için insanlar zorluklarla karşılaştılar. Nitekim onlar: “Bu iki hadis birbirine ters düşmektedir” derler. Hâlbuki sundukları iki hadis arasında hiçbir ihtilaf bulunmaz. Çünkü hadiste edilen nasihat değişik kişilerin değişik mertebelerini göz önünde bulundurarak yapılmıştır. Mesela, Peygamber Efendimiz’e (s.a.v.) bir kişi gelir ve O’na: “İyilik nedir?” der. Peygamber Efendimiz onun annesi ve babasına karşı saygılı olmadığını bilir ve ona cevaben: “Anne-babaya karşı saygılı olmak iyiliktir” buyurur. Şimdi hiç kimse bu hadisi örnek göstererek, diğer bütün iyilikleri terk edemez. Otuz üç kere tesbih çekme hadisinin hikmeti de işte budur. Kur’ân-ı Kerim:

وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

“*Felaha ulaşasınız diye Allah’ı (c.c.) çok çok anın.*”¹³¹ buyurmaktadır. Şimdi Allah’ın (c.c.) sadece otuz üç kere anılması kesinlikle çok çok anma anlamına gelmez. Unutmamanız gerekir ki, otuz üç kere tesbih çekmek meselesi de, muhatabın manevî mertebesini göz önünde bulundurarak söylenmiş bir sözdür. Yoksa Allah’ı (c.c.) zevk ve lezzetle zikredenin sayılarıyla işi ne? Çünkü o sevgilisini sayısızca anar.

Kadının biri bir erkeğe âşık olmuş. O, elinde tesbih olan bir dervişe rastlar ve ona: “Ne yapıyorsun?” diye sorar. Derviş ona: “Yârimi yâd ediyorum” der. Kadın ona: “Yâr sayarak yâd

¹³¹ Enfâl Suresi; a.46

edilir mi?” diye karşılık verir. Aslında kadının söylediği gerçeğin ta kendisidir. Gerçek şudur ki, zikrin içine konmuş zevk ve lezzete ulaşması için insanın çokça zikretmesi zorunludur. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) “otuz üç kere tesbih çek” buyurması, geçici olup muhatabın özel durumundan dolayı olabilir. Mesela zikir etmeyen birine: “Sen (hiç değilse) otuz üç kere tesbih çek” buyurmuş olabilir. Ama bugünlerde Müslümanlar ellerine tesbih alıp oturlar. Bu tamamıyla yanlıştır. Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) hayatını bilen herkes çok iyi biliyor ki, O, fenafillâh (Allah aşkı içinde yok olmuş) idi ve hiçbir zaman böyle şeylere özenmemişti. Kendisinin ulaştığı makam ve mertebeden dolayı insan şaşırır ve hayrete düşer. Ayşe (r.a.) şöyle anlatıyor: “Gecelerin birinde Peygamber Efendimiz (s.a.v.) benim evimde yattı. Gece bir an için uyukum kaçtığımda O'nu yatağında göremeyince başka bir hanımın evine gitmiş olabilir düşüncesiyle O'nu diğer hanımların evlerinde aradım ve bulamadım. Sonra O'nu kabristanda buldum. O beyaz bir çarşaf gibi yere kapanıp secdede şöyle diyordu: “Ey Allah (c.c.) benim ruhum ve gönlüm Sana secde ediyor.” Şimdi siz söyleyiniz: “Acaba bu mertebe otuz üç kere tesbih tanelerinin sayılmasıyla elde edilebilir mi?” Kesinlikle değil! İnsan Allah (c.c.) sevgisine yakalanınca, onun kalbi, denizin dalgalanıp, coştığı gibi zikir için coşar ve sayarak zikretmenin kâfirlik olduğunu kabul eder. Aslında ârifin içindeki sırrı ve Allah (c.c.) ile olan ilişkisi, tesbih tanelerinin sayılmasına izin vermez. Aslında insanın yapması gereken içini tertemiz tutması ve Allah (c.c.) ile şeffaf bir bağ kurmasıdır. Bunu becerdiği zaman, tesbih tanelerinin sayılmasının boş bir uğraş olduğunu kendi gözleriyle görecektir. Allah'ı (c.c.) bir an için bile unutmayıp insanın O'nu her saniye görmesi zikrin gerçek amacıdır. İnsan, ancak bu şekilde günden kurtulur. Tezkere-tül Evliya'da yazılanlara göre, tüccarın biri yetmişbin rupilik alış veriş yaptı ve bir saniye için bile Allah'tan (c.c.) ayrılmadı. Allah'ın

(c.c.) gerçek kulları işte bunlardır. Onlar hakkında Kur'ân-ı Kerim:

رِجَالٌ لَا تُلْهِمُهُمْ تِجَارَةً وَلَا بَيْعًا عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ

“Onları Allah'ı (c.c.) anmaktan ne ticaret ne de alış veriş gâfil kılabilir”¹³² buyurmaktadır. Kalp Allah (c.c.) ile gerçek, şeffaf ve katıksız temiz ilişkiye girince Hak Teâlâ'dan hiç ayırlamaz. Bunu şu örnekle anlayabilirsiniz: “Çocuğu hasta olan biri nereye giderse gitsin ve hangi işle meşgul olursa olsun onun kalbi, aklı ve fikri, hep çocuğunda olur.” Aynen böyle içlerinde şeffaf ve katıksız Allah (c.c.) sevgisi taşıyan kimseler de bir saniye için bile Allah'ı (c.c.) unutmazlar. Bundan dolayı sufiler: “Avamın (Allah (c.c.) korkusu veya sevgisiyle) ağlar-ken aldığı sevabı ârifin gülerken aldığı sevaba eşit değildir” derler. Bunun sebebi de şudur: Arif, Allah (c.c.) aşkı ve sevgisiyle renklendiği için onun gülüşü bile tesbih (kelimelerinden) ibarettir. Gerçek kulun başı Allah (c.c.) huzurunda daima eğiktir. Aslında İslâmiyet'in özü ve gayesi de budur.¹³³

Namaz İçinde Ana Dilinde Dua Etmek

Namazdayken kendi dilinizde Allah'a (c.c.) dua edin. Secdede, her oturduğunuzda, rükû ve kıyam¹³⁴ esnasında, kıscası namazın her yerinde dua edeniz. Ana dili Arapça olmayan veya Arapçayı anlamayan, Kur'ân sureleri ve diğer namaz dualarının Arapça okunması dışında, namazdayken kesinlikle kendi dilinde dua etmeli. Ayrıca Arapça olarak okuduğu duaların ve surelerin ne anlama geldiğini de öğrenmeli. Namaz kelimelerini okus pokus okunur gibi okumayın. Tersine onun manaları ve gerçeğini öğrenip irfanı elde edin. Namaz içinde Allah'a

¹³² Nur Suresi; a.38

¹³³ Malfuzat; s.18-21,c.7

¹³⁴ Namaz içinde ayakta durma

(c.c.): Ey Rabbimiz! Biz Sen'in günahkâr kullarınız. Nefsimiz bize galip gelmiştir. Sen bizi bağışlayıp dünya ve ahiret afetlerinden koru!" diye dua ediniz.

Bugünlerde Müslümanlar namazı ellerinden geldiğince çabuk kılarlar. Ama namaz bittikten sonra uzun uzadıya duaya dalarlar. Bu (dua şekli) bir bidattir. Tazarru¹³⁵, rûcu¹³⁶, rik-kat¹³⁷ ile edilen duadan boş olan namaz zaten, bozulmuş bir namazdır. Gerçek namaz ise, duasının tadı damağınızda kalan namazdır. Nitekim bu tada varabilmeniz için namaza durduğunuzda, öyle bir teveccühle Allah (c.c.) huzuruna giriniz ki, rik-kat her tarafınızı sarmış olsun. Yani idam cezasıyla yargılananın, davasının karara bağlanacağı gün, hâkimin karşısında durduğu gibi, Allah (c.c.) huzurunda durunuz. Dil namaz kelimelerini söylerken, kalp ve zihin başka yerlerde ise, namaz kabul olmaz. Böyle bir namaz insana geri gönderilen bir lânettir. Nitekim Kur'ân-ı Kerim:

فَوَيْلٌ لِّلْمُصَلِّينَ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ

yani “namaz hakikatinden gafil olanlara lânet vardır”¹³⁸ buyurmaktadır. Biliniz ki, tadı damağınızda kalan namaz gerçek namazdır. Sadece böyle bir namaz, insan içinde günaha karşı nefret uyandırır. “Namaz müminin miracıdır” diye Allah (c.c.) Resulü'nün (s.a.v.) övdüğü namaz da işte bu namazdır. Müminin (her çeşit) ilerlemesi namazla gerçekleşir. Günahların affedilmesi de namazla mümkündür. Çünkü Kur'ân-ı Kerim:

إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ

¹³⁵ Kendi kusurlarını bilip, kibirden vazgeçip tevazu ile yalvarmak.

¹³⁶ Allah'a geri dönmek

¹³⁷ Kalp yumuşaklığı

¹³⁸ Mâûn Suresi; a.5-6

“İyilikler günahları yok eder”¹³⁹ buyurmaktadır. Bir dilenci insanların en cimrilerinden durmaksızın dilendiğinde, bir gün o cimri adamın merhamet duyguları da harekete geçer. O vermek istemediği hâlde dilencinin (ısrarı karşısında) ona bir şeyler vermek zorunda kalır. Durum böyleyken (çok merhamet eden) Allah (c.c.): “Benden isteyin! Ben size vereceğim!” dediği hâlde neden vermesin. Nitekim Peygamber Efendimiz (s.a.v.) her sıkıştığında hemen abdest alıp namaza dururdu ve namaz içinde dua ederdi. Namaz içinde dua Allah (c.c.) Resulü’nün (s.a.v.) sünnetidir.

İsa (a.s.) dua meselesini çok güzel bir örnekle anlatmıştır. O şöyle der: “Ayyaş bir hâkim gece gündüz yiyip içmekle meşgul olduğundan dolayı hiç kimsenin davasını sonuçlandırmıyordu. Davasının insafla sonuçlanmasını isteyen bir kadın, gece gündüz bu hâkimin kapısında duruyor, oradan ayrılmıyordu. Onun bu ısrarlı yalvarışından usanan hâkim bir gün istemediği hâlde davasını sonuçlandırdı ve kadın hakkını aldı.”

Acaba Rabbiniz bu hâkimin gösterdiği merhameti dahi gösteremez mi? Biliniz ki O, duanızı kabul edip muradınızı size verecektir. Fakat duanın kabul edilmesi için sebat şarttır. Sebat gösterdiğinizde bir gün duanız kesinlikle kabul edilecektir.¹⁴⁰

İnsan (tartıda) iyilik tarafının ağır basması için daima çaba halinde olmalı. Ama gördüğüm kadarıyla o dünyaya öylesine düşkündür ki, iyilik tarafının ağır basması mümkün değildir. Gece gündüz, bu veya şu dünyevi sorunum nasıl çözülecek, istediğim araziye nasıl ele geçireceğim, evim ne zaman tamamlanacak vb. şeklinde üzüntüye boğulmaktadır. Hâlbuki düşünceye daldığında dahi, din tarafı ağır basacak şekilde, dini dünyadan daha ziyade düşünmeli. Bir kişi Allah’ı her şeyden üstün

¹³⁹ Hud Suresi; a.115

¹⁴⁰ Malfuzat; (tab-ı cedid) s.44-45, c.5 (..)

tutmadığı müddetçe onun gece gündüz namaz, oruç vs. ile meşgul olması dahi onu kurtarmaz. Her sözünüzün ve fiiliyatınızın ölküsü Allah'ı (c.c.) kazanmak olmalı. Bu ölkü olmadığı müddetçe ameliniz boşa gidecektir. İnsanın koltuğunun altında saklanmış bir put vardır. İsmi de dünyadır. İnsan din ve dünya ikilisinden hangisini üstün tuttuğunu görmek istediğinde, bu meseleyi karşılaştırmalı olarak incelemeli. Her ikisini karşılaştırdığında o dünyaya ne kadar özen gösterdiğini, ama dini bir kenara ittiğini görecektir. Hâlbuki ömrün itibarı yoktur. İnsan bir saniye sonra ölüp ölmeyeceğini bilmemektedir. Şu anda aramızdan hangisi “bir sene daha yaşayacağım” diyebilir? Biriniz hemen öleceğini öğrense, bütün dünyevi istekleri yok oluverir. Bundan dolayı insan iyilik yapabilmek için daima bahane aramalı. Allah (c.c.) Rahim ve Kerimdir. O sizin sıkıntıya düşmenizi kesinlikle istemez. Ama hiçbir zaman unutmayınız ki, bile bile Allah'tan (c.c.) uzaklaşan, bir gün onun gazabına yakalanır. Bu Allah'ın (c.c.) kanunudur. Nuh, Lut, Musa, Hz. Resulullah ve diğer peygamberlerin devrinde, Allah'tan (c.c.) bile bile uzaklaşanların hangi duruma düştüğüne bir göz atınız. Onların arzuları onları yok etti. Allah Kur'ân-ı Kerim'de:

أَلْهَيْكُمْ التَّكَاثُرُ ۝ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ۝ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۝ ثُمَّ كَلَّا
سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۝ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ الْيَقِينِ ۝

“Birbirinizi geçme hırsı sizi gafil kıldı. Nihâyet mezara gireceksiniz. Siz yakında anlayacaksınız. Asla! Yakında gerçek durumunuzu anlayacaksınız. Asla! Keşke siz gerçeği kesin bilgi ile bir bilseydiniz!”¹⁴¹

Bu âyetlerde şunlar anlatılmaktadır: Dünya sevgisi size Allah'ı unutturdu. Siz mezara girinceye dek Allah'a karşı olan

¹⁴¹ Tekâsür Suresi, a.2–6

bu tembelliğe devam ediyorsunuz. Ey insanoğlu pek yakında yanlılığını öğreneceksin. İyi dinle ki, peşine düştüğün isteklerinin işine hiç yaramayacağını pek yakında öğreneceksin. Eğer “İlm-ül Yâkin”e sahip olsaydın, o zaman gece gündüz peşine takıldığın arzuların bir hiç olduğunu ve yaşamakta olduğun hayatının cehennemlik hayat olduğunu ilminle öğrenecektin. Ben, insanların gönlünde bu sözlerin yerleşmesi için, elimden geldiğince çaba sarf ediyorum. Ama bu sözlerin kalbinizde yerleşmesi elimde değildir. Çünkü kalbinizde bir vaiz Allah (c.c.) tarafından yaratılmadığı müddetçe bu sözler tesirli olmaz. İnsanın saadete ve hidâyete kavuşacağı günleri geldiğinde, onun kalbinde kendiliğinden bir vaiz yerleşir. O zaman kalbine, başkasının sözünü işiten kulak bahşedilir.¹⁴²

Tevhidi Yaymanın Yolu

Avrupa veya Asya nerede olursa olsunlar, Allah (c.c.) yeryüzünde yaşayan temiz ruhların hepsini Tevhide çekip İslâmiyet üzerinde toplamayı hedef edinmiştir. Allah'ın (c.c.) bu isteğini gerçekleştirmek için dünyaya gönderildim. Siz de yumuşaklık, güzel ahlâk ve ısrarla duaya yönelmekle, bu hedefi gerçekleştirmeye uğraşın.

İnsanların dertlerine ortak olmak ve nefislerinizi temizlemek suretiyle “ruh-ül kudüs¹⁴³”den pay alınız. Çünkü gerçek takvaya sahip olabilmesi için insanın ruh-ül kudüs'e sahip olması gerekir. Nefsanî duygularınızı tamamıyla terk edin ve Allah'ın (c.c.) rızasını kazanmak için daracık bir yola girin. Öylesine dar bir yol ki, ondan daha dar bir yolun düşünülmesi mümkün olmasın. Dünya lezzetlerine özenmeyiniz çünkü onlar sizi Allah'tan (c.c.) ayırırlar. Allah (c.c.) için acı bir hayatı tercih ediniz. Biliniz ki, *Allah'ın (c.c.) rızasını kazandıran dert, öfkesine yol açan lezzetten ve hoşnutluğuna kavuşturan yenilgi,*

¹⁴² Malfuzat; s.286–288, c.7

¹⁴³ Cebrail (a.s.).

gazabına uğratan zaferden daha hayırlıdır. O'nun gazabına yaklaştıran sevgiyi terk ediniz. Tertemiz bir kalple ona yöneldiğiniz takdirde, (tuttuğunuz) her yolda size arka çıkacak ve düşmanınız size zarar veremeyecektir. Onun yolunda ilerlerken, arzunuz ve lezzetinizden, izzetiniz ve onurunuzdan, malınız ve canınızdan vazgeçmedikçe, ayrıca sizi ölümle karşı karşıya getiren sıkıntılara katlanmadıkça, rızasını kazanamazsınız. Ama bu acı ve sıkıntılara katlandığınız takdirde, sevilen bir bebek gibi, kendinizi O'nun kucağında bulacaksınız. Gelmiş geçmiş Peygamberler ve evliyaların varisi kılınacaksınız. Nimet kapılarından her biri size açılacaktır. Ama (yazık ki) böyle kimselerin varlığı pek nadirdir. Allah (c.c.) bana hitaben: "Takva gönülde dikilmesi gereken bir ağaçtır" buyurdu. (Biliniz ki) Takvayı besleyen su, bağın her tarafını yeşillığe kavuşturan sudur. Takva öyle bir köktür ki, onun yok olduğu yerden her şey yok olur ve onun var olduğu yerde her şey var olur. "Kadem-i sıdk"tan (yani sadakat ve vefa ile atılan adımdan) yoksun olup, sadece dil ile Allah (c.c.) sevgisi iddiasında bulunanın boş iddiası ona ne kazandırır? Bana kulak veriniz, çünkü ben en doğru olanı söylüyorum: Dünya sevgisi az olsa dahi, din ve dünya sevgisini bir arada bulunduran kimse helâk olmuştur. İçinden yarı dünya yarı dini bulunduran kimseye, yani istisnasız olarak irade ve arzularının hepsini Allah (c.c.) için taşımayan kimseye cehennem pek yakındır. Biliniz ki, niyet edilen şeyde eğer zerre kadar dünya arzusu varsa, ibadetlerin hepsi boşa gider. Çünkü bunu yapan Allah'a (c.c.) değil şeytana uymaktadır. Onun Allah'tan (c.c.) medet umması kesinlikle boş yeredir. Bu hali devam ettiği müddetçe, yeryüzündeki böcek ve haşaratlardandır. Nitekim böceklerin (pervasızca) yok edildiği gibi o da birkaç gün içinde yok edilecektir. Kalbinde Allah (c.c.) sevgisi olmadığı için, Allah (c.c.) onu memnuniyetle helâk edecektir. Ama nefsinizi gerçekten öldürdüğünüzde, Allah (c.c.) içinde var olacaksınız. O sizinle olacak. Yaşadığınız ev bereketin ineceği, duvarları ise rahmetin yağacağı yer

olacaktır. Böyle kimsenin yaşadığı şehir uğurlu ve saadetlidir. Yaşamamız ve ölmeniz, her hareketiniz ve hareketsizliğiniz, merhametiniz ve kızgınlığınız sadece Allah (c.c.) için olup, sıkıntı ve musibet dönemlerinin hepsinde, Allah'ı (c.c.) denemek niyetinde olmayıp, O'nunla ilişkinizi kesmeden adım attığınız takdirde, Allah (c.c.) indinde özel bir kavim olacaksınız. Benim gibi siz de insansınız ve benim Rabbim sizin de Rabbinizdir. Bundan dolayı gücünüzü ve yeteneklerinizi zayi etmeyiniz. Ben Allah'ın (c.c.) isteğine uygun olarak söylüyorum ki; hakkıyla Allah'a (c.c.) yöneldiğiniz takdirde, O'nun seçkin milleti (cemaati) olacaksınız. Nitekim O'nun azameti ve yüceliğini gönüllerinize yerleştiriniz. Tevhidinde olan imanınızı boş bir dille değil, amelinizle gösteriniz ki, size olan lütfu ve ihsanını O da ameliyle gösterecek. Kin tutmaktan uzak durunuz ve insanoğlunun dertlerine içtenlikle ortak olunuz. (Allah'a (c.c.) ulaşmak için) İyiliğin her yolunu seçiniz çünkü hangi yoldan kabul edileceğinizi bilemezsiniz.

Müjdeler olsun: Allah'a (c.c.) yaklaşmak için ortalık bomboşdur. Bugün her millet dünyayı sevmektedir ve Allah'ın (c.c.) hoşuna giden işlerle ilişkisini kesmiştir. Şimdi bütün gücüyle bu kapıdan girip, cevher ve yeteneklerini göstermek suretiyle Allah'ın (c.c.) özel ödülüne nail olmak arzusunda olanlar için bu bir fırsattır.

Allah'ın (c.c.) sizi zayi edeceğini sakın düşünmeyin! Siz Allah'ın (c.c.) eliyle toprağa ekilen bir tohumunuz. Allah (c.c.): “Bu tohum filizlenip serpilecek, her taraftan dal-budak salacak ve bir gün koskocaman ağaç olacak” buyurmaktadır. Ne mutlu! Allah'ın (c.c.) bu sözüne iman edene ve zaman zaman maruz kaldığı ibtilâlardan¹⁴⁴ korkmayana. Biat ahbine sadık olup olmadığınız konusunda Allah'ın (c.c.) sizi denemesi

¹⁴⁴ İnsanın iyiliğini, kötülüğünü ve kemal derecesini meydana çıkaran İlahî sınanma.

için ibtilâ gereklidir. Her hangi bir ibtilâ esnasında tökezleyen, Allah'a (c.c.) hiç bir zarar veremez ve talihsizliği onu cehennem kadar sürükler. Doğmaması onun için daha hayırlı olurdu. Lâkin deprem mahiyetinde olan musibetler, olayların estirdiği fırtınalar, milletin istihzası ve dünyanın nefret dolu muamelesine rağmen, son gününe kadar sabır edenler muzaffer kılınacak ve bereket kapıları onlara açılacaktır.

Allah (c.c.) bana hitaben: “Cemaatine haber ver ki; iman edenler, yani nifak (iki yüzlülük), korkaklık ve dünya sevgisini imanlarına katmayanlar ve itaatin en ufak derecesinden dahi mahrum olmayan imana sahip olanlar, Allah'ın (c.c.) sevdiği kimseler olup “*kadem-i sıdk*”¹⁴⁵ üzerindedirler” buyurdu.¹⁴⁶

Faizle Borçlanmak

Adamın biri Vadedilen Mesih'e (a.s.): “Borcum çoktur. Ondan kurtulmak için dualarınızı rica ederim” deyince Vadedilen Mesih (a.s.): “Her an tövbe ve istiğfar et. Çünkü Allah (c.c.) tövbe ve istiğfar edenin rızkını bereketlendireceğine dair söz vermiştir” buyurdu.

Sonra Vadedilen Mesih (a.s.) ona: “Borcunun bu kadar çoğalmasının sebebi nedir?” diye sorunca, duasını rica eden kişi: “Borcumun büyük bir kısmı faizden ibarettir” dedi.

Bunu üzerine Vadedilen Mesih(a.s.): “O zaman ektiğini biçiyorsun. Çünkü Allah'ın (c.c.) emrini hiçe sayan cezalandırılır. Allah (c.c.): “Faiz almak yahut vermekten vazgeçmeyen Benim'le savaşı” diye bizi önceden uyarmıştır. Allah'ın (c.c.) savaşması nedir? Tabii ki faizle uğraşanlara azap vermesi! Nitekim bu fakirlik ve çaresizlik bir azaptır ve ektiğin ağacın meyvesidir. Duasını rica eden kişi: “Ne yapalım? Çaresiz kalınca faizle borç almak zorunda kalıyoruz” dedi. Vadedilen

¹⁴⁵ Yunus Suresi, ayet 3'te müminler için zikr olunan bir makamın ismidir.

¹⁴⁶ Al-vasiyet; (1905), Ruhani Hazain; s.306-309, c.20, 2.bs. London, 1984.

Mesih: “Allah’a (c.c.) tevekkül eden faizle borç almak zorunda kalmaz. Çünkü tevekkül sahibinin ihtiyacını gidermek için Allah (c.c.) gaipten bir sebep yaratır. Bu sırrı anlamanız gerekir, çünkü Allah (c.c.) takva sahibini faizle borç alacak kadar zor durumda bırakmaz. Unutulmamalı ki, zina, hırsızlık vb. günahlar gibi faizi almak da vermek de günahtır. Hem mal, hem hayşiyet, hem de imandan olan kimsenin uğradığı zarar ne büyüktür. Aslında insanı faizle borç almaya mecbur kılacak hiçbir ihtiyacı yoktur. Mesela insanın ihtiyaçlarından bir tanesi evliliğidir. Nikâh iki kişinin birbirini karı-koca olarak kabul etmesi demektir ve bunun için hiçbir masraf gerekmez. Evlendikten sonra velima (yemek vermek) sünnettir. Ama buna gücü yetmeyen velimadan muafır. Kanaatkâr ve tutumlu insan hiçbir zaman zarara uğramaz. Ne kadar üzücüdür ki, insan nefsanî arzu ve geçici mutluluklar için Allah’ın (c.c.) hoşnutsuzluğunu kazanmaktadır ve bu onun helâkine sebep olacaktır. Faizin ne kadar büyük günah olduğunu anlamak için domuzun haram oluşuna bir göz atınız. Mecbur kalınca domuzun yenmesi caiz olmasına rağmen faizin alınmasına hiçbir şekilde müsaade edilmemiştir. Nitekim Allah (c.c.):

فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Fakat (domuzu yemek) zorunda kalmış olup kanuna karşı gelmeye ve hududu aşmayana günah yoktur. Allah (c.c.) çok bağışlayan ve rahmet edendir.”¹⁴⁷ buyurmaktadır. Ama faiz söz konusu olunca Allah (c.c.) şöyle buyurdu:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَذَرُوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ٥
فَإِن لَّمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ

¹⁴⁷ Bakara Suresi; a.174

“Ey iman edenler! Allah'tan (c.c.) sakının, eğer (gerçek) müminseniz, faizden arta kalmış (hesaptan) vazgeçin. Böyle yapmazsanız, bunun Allah (c.c.) ve peygamberi tarafından açılan bir savaş olduğunu bilin.”¹⁴⁸

Bizim imanımızdır ki, Allah'a (c.c.) tevekkül eden faiz almak yahut vermek zorunda kalmaz. Bugünkü Müslüman'ın faiz bataklığına saplanması onun kötülüklerinin neticesidir. Bu günahı işleyen Hindu zengin olmakta ama Müslüman fakirleşip sıkıntılara düşmektedir. O dünya ve ahirette hüsrana uğrar. Bundan dolayı onların bu günahı vazgeçmeleri gerekmiyor mu? Aslında kendini faizden korumak için insanın kanaatkâr olması gerekir. Faizle borçlananın faizi anaparasını geçer. (Faizle uğraşacaklarına) Müslümanların birleşip ortak ticari bir fon kurmaları ve onu geliştirmeleri ne güzel olurdu. Kararlaştırılan müddet içinde borcun geri ödenmesi şartıyla bir Müslüman'a bu ortak fondan borç verilebilirdi. Böylece o, faizle borçlanmak zorunda kalmazdı. Harama koşmakta acele etmeyen ve kendini haramdan korumaya çalışana Allah (c.c.) helal rızık kapılarını açar. O,

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا

“Allah'tan (c.c.) korkana Allah (c.c.) mutlaka bir yol açar.”¹⁴⁹ buyurmaktadır. Nitekim faiz vermek vs. gibi haram işlerden kendini koruyana Allah (c.c.) mutlaka helal rızık kapılarını açacaktır.¹⁵⁰

¹⁴⁸ Bakara Suresi; a.279–280

¹⁴⁹ Talak Suresi; a.3

¹⁵⁰ Malfuzat; s.112, c.10

Muhaliflere Nasihat Ve Cemaatin Geleceği

Kendisine Kâfir Diyenler

Hiçbir molla yahut başka bir muhalifimiz veyahut ta bir tekke şeyhi, benim onları öncelikle kâfir ilân ettiğimi ispat edebilir mi? Eğer onların bizi kâfir ilân etmelerinden önce, muhalifimiz olan Müslümanların kâfir olduğunu ilân eden bir kâğıt parçası; broşür yahut kitap, bizim tarafımızdan neşredildiyse onu çıkarıp gösterebilirler. Aksi takdirde, bizim kâfir olduğumuzu ilân edip, daha sonra bizim Müslümanları kâfir ilân ettiğimizi ileri sürerek bizi suçlamalarının ne kadar çirkin bir hıyanet olduğunu kendileri düşünsünler.¹⁵¹

Hiç kimse, muhaliflerime karşı sert kelimeler kullandığım konusunda benim öncülük ettiğim şeklindeki iddiasını ispatlayamaz. Muhammed Hüseyin Batalavi adlı hoca benim aleyhimde konuşarak, büyük bir cesaretle bana, “deccal” dedi. O, Pencap eyaletindeki ve hatta Hindistan’daki yüzlerce din adamından benim kâfir olduğuma dair fetva aldı. Bu fetvacı hocalar bana küftediler, benim Yahudi ve Hıristiyanlardan beter olduğumu söylediler. Onlar bana, “kezzab (en büyük yalancı) fesatçı, deccal (sahtekâr), iftiracı, hileci, dolandırıcı, fasık, fuhuş işleyen ve hain” dediler. Bunun üzerine Yüce Rabbim, iyi niyetli olarak, bu yazıları cevaplandırmamı ve kendimi savunmamı bana ilham etti.

Ben, nefsanî iradeye tabi olarak, hiçbir kimseye düşman değilim ve herkese iyilik etmek istiyorum. Ancak, (bana küftetmekte) bütün sınırları aşan kimse hakkında ben ne yapabilirim? Ben Rabbimin adaletine güvenirim. Bütün bu mollalar bana eziyet ettiler. Onlar, bu konuda hadlerini aşip beni alaya

¹⁵¹ Hakikat-ül Vahiy; (1907) Ruhani Hazain; s.122–123, c.22, 2.bs. London, 1984.

aldılar. Bunun üzerine ben Allah'ın (c.c.): “Kullara yazıklar olsun! Kendilerine ne zaman bir elçi gelse onunla alay ederler” sözlerinden başka ne diyebilirim?¹⁵²

Bir mümine kâfir diyenin kendisinin kâfir olduğu bir şeriat meselesidir. Şimdi iki yüz molla bana kâfir dedi ve kâfir olduğuma fetva verdi. Diğer yandan, bir müminin kâfir olduğunu ileri sürenin kendisinin kâfir olduğu, aynı şekilde bir kâfirin mümin olduğunu ileri sürenin de kâfir olduğu, onların kendi fetvalarından bilinen bir gerçektir.¹⁵³

Vadedilen Mesih (a.s.) 15 Mayıs 1908'de bir kişinin sorusunu cevaplarken şunları söyledi: “Kelime-i Şehâdet getiren birisi bize kâfir diyerek kendisi kâfir olmadıkça, biz ona İslâm'dan çıkmıştır demeyiz. Ben Yüce Allah (c.c.) tarafından İmam olarak görevlendirildiğimi iddia edince, Ebu Said Muhammed Hüseyin Batalavi Bey'in büyük bir çaba sarf ederek bir fetva hazırladığını belki de bilmezsiniz. Bu fetvada o, benim kâfir, deccal ve sapık olduğumu ileri sürerek, cenaze namazımın da kılınmaması gerektiğini beyan etmişti. Hatta bizimle selâmlaşmış tokalaşmış ve bize Müslüman diyenlerin bile kâfir olacağını açıklamıştı. Şimdi müttefik aleyh (herkesçe kabul edilmiş) mesele şudur ki, her kim bir mümine kâfir derse kendisi kâfir olur. Biz bu meseleyi nasıl inkâr edebiliriz? Bizim için hangi yol baki kalmıştır, buna siz karar veriniz.

İlk olarak biz onlar aleyhinde her hangi bir fetva vermedik. Bizim onlara kâfir dememiz, onların bize kâfir demelerinden dolayıdır. Bir kişi bizimle mübahale etmek (lânetleşmek) istedi. Biz iki Müslüman arasında mübahalenin caiz olmadığını ona bildirdik. Ama o bana: “Biz senin koyu bir kâfir olduğuna inanırız” diye yazdı. Bunun üzerine Vadedilen Mesih'e (a.s.): “Onlar size kâfir demelerine rağmen eğer siz onlara kâfir de-

¹⁵² Ruhani Hazain, s.452–453, c.22

¹⁵³ Ruhani Hazain, s.168, c. 22

mezseniz ne fark eder?" diye sorulunca, Vadedilen Mesih (a.s.): "Her kim bize kâfir demezse biz ona aslâ kâfir demeyiz. Ancak bize kâfir diyene de kâfir demezsek hem hadis hem de müttefik aleyh bir meseleyi inkâr etmiş oluruz. Bunu da biz yapamayız" cevabını verdi.¹⁵⁴

Muhaliflere Karşı Bazen Sert Davranmanın Sebebi

Biz yazılarımızda zaman zaman muhaliflerimize sert davrandık. Bu onların sertliğine bir karşılık değil, sadece acı bir reçete olup kibirlerini kırmak için gösterilmiş bir davranıştır. Doğru söz daima acı olur. Ama yazılarda böyle bir dil kullanmak cemaatin her ferdine caiz değildir. Herkes önce kendini iyice sorguya çekip niyetinin ne olduğunu öğrenmelidir. Acaba o, bu sözleri muhalife karşı kin ve düşmanlık beslediği için mi yoksa iyi niyetle mi sarf etmektedir. Muhaliflere karşı düşmanca davranmak doğru değildir. Onlar için çokça dua edilmeli ve diğer çarelere başvurulmalıdır¹⁵⁵.

İtiraz eden kişi, kendince küfür saydığı, kitaplarımda yazmış olduğum sözleri beyan etmemiştir. Bildiğim kadarıyla, küfür denilebilecek tek bir kelimeyi bile yazmış değilim. Aslında insanların çoğu, doğrunun yerli yerinde söylenmesi ile küfretmeyi aynı şey zannedip, aralarındaki farkı kavrayamamıştır. Gerçek şudur ki, yerli yerinde kullanılan ve gerçeği yansıtan sözler, belli bir dereceye kadar acı olurlar ve acı olmaları da çok doğaldır. İnsanoğlu, söylenen bu acı sözleri küfür sayar. Hâlbuki küfür, gerçek dışı olup, itham ve iftira yolu ile birbirini incitmek için söylenen sözdür. Eğer sert olup rahatsız eden ve acı olup inciten her söze küfür denilirse o zaman, bütün Kur'ân-ı Kerim'in (hâşâ) küfürlerle dolu olduğunu kabul etmek zorundayız. Çünkü put ve putperestlerin, rezil ve aşağılık olduğunu beyan eden, ayrıca onları lânetleyip, kınamakta

¹⁵⁴ Malfuzat; s.376–377, c.10

¹⁵⁵ Malfuzat; s.8, c.1

olan Kur'ân-ı Kerim'in sert ifadeleri, kesinlikle müşriklerin hoşuna giden sözler değildi. Tersine bu ifadeler, müşriklerin öfkesine ve sınırlarının gerilmesine neden olmuştu.

Nitekim Kur'ân-ı Kerim'in müşriklere hitaben: “*Siz ve Allah dışında tapıklarınız cehennem yakıtısınız*”¹⁵⁶, kitap ehli ve müşrikler hakkında: “*İşte yaratıkların en kötülere onlardır*”¹⁵⁷ demekle onların bütün rezil ve necis (pislik) yaratıkların en aşağılığı olduklarını söylemektedir. Şimdi, itirazcının bu uyduruk düşüncelerine göre, bu tür ifadeler küfür müdür? Değil midir? Acaba Kur'ân-ı Kerim: “*Sen onlara karşı sert davran*”¹⁵⁸ demedi mi? Ayrıca O (Kur'ân-ı Kerim): “*Muhammed'in (s.a.v.) beraberinde bulunanlar, kâfirlere karşı serttirler*”¹⁵⁹ buyurmadı mı? Acaba İsa'nın (a.s.) İncil'de, Yahudilerin saygın kişilerine “domuz, köpek, veledüzzina (zina çocuğu), haram işleyen, şerli, imansız, ahmak, riyakâr, şeytan, cehennemlik, yılan yavruları” demesi ve Galil valisine “tilki” diye hitap etmesi bu uydurma kurala göre küfür değil midir? Ayrıca Yahya Peygamber de Yahudi büyüklerine “yılan yavrusu” dememiş miydi? Acaba bu kutsal insanların hepsi saygısız mıydı? Görgü ve edepten haberleri yok muydu? Kitaplarıma itiraz eden bu zatın kin dolu itirazı aslında, istisnasız bütün İlahî kitapları kapsamaktadır...

Ayrıca, Kur'ân-ı Kerim müşriklere; “necis (pislik), nâpak, yaratıkların en kötülere, sefih (budala, kalın kafalı), şeytan, ilahlarına ise cehennem odunu ve yakıtı deyince, müşrik büyükleri öfkelenip, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) amcası olan Ebu Talib'e gelip; “Senin kardeşinin oğlu, bizim tanrılarımıza ve dinimize dil uzatıp küfrediyor, bizleri akılsızlıkla ve atalarımızı da sapkınlıkla suçluyor. Bundan dolayı sen, ya onu

¹⁵⁶ Enbiya Suresi a.98

¹⁵⁷ El-Beyyine Suresi a.6

¹⁵⁸ Tövbe Suresi a.73

¹⁵⁹ Fetih Suresi a.29

susturur, bize çatmaktan vazgeçtirirsin, ya da onunla aramızdan çıkarsın, vb.” dediler. O zaman Peygamber Efendimiz (s.a.v.), her tehlikeyi göze alarak, amcasının himayesinden mahrum kalmaya razı oldu ama tutumunu değiştirmedii...

İşte o zaman, Peygamber Efendimiz'in (s.a.v.) mübarek diliyle amcasına verdiği cevap, itirazcıyı ikna etmek için yeterlidir. Çünkü küfretmek ile hakikat yani ne kadar acı olursa olsun, onu olduğu gibi beyan etmek iki ayrı şeydir. Muhalifin tepkisini umursamayarak, ona doğruyu olduğu gibi söylemek, her araştırmacı ve hakikati sevenin vazifesidir. İtirazcının: “Onların Allah'tan başka yalvardıklarına sövmeyin” mealindeki Âyet-i Kerimeyi sunmasına çok şaşırdım. Bu âyetin bizimle ne ilgisi var? Bu âyet, doğruyu olduğu gibi söylemekten değil, sövmekten meneder. Muhalif, “doğruyu acı bularak, kendi akıl eksikliğinden dolayı, bunu sövme sanıp, öfkeleniyor ve doğruyu söyleyene sövmeye kalkışıyor” düşünceyiyle, emr bi-l-ma'ruf kapısı kapatılamaz. Acaba geçmişte kâfirler, hiç küfretmediler mi?

Buna rağmen Peygamber Efendimiz (s.a.v.) doğruyu desteklemek için sadece kelimelerle yetinmeyip, putperestlerin İlah diye taptıklarını kendi eliyle parçaladı. İşlâm, din konusunda taviz vermeyi ne zaman caiz kılmıştır? Böyle bir emir Kur'ân-ı Kerim'in neresindedir? İtiraz edenin bu âyeti sunması açıkça gösteriyor ki, o zaman “emr bi-l-ma'ruf ve nehy ani-l-münker”in¹⁶⁰ kapısı kapanacaktır. Ayrıca Kur'ân-ı Kerim'de (hâşâ) tezatlar bulunduğunu kabul etmek zorunda kalacağız.

Savundukları düşünceye göre, güya Kur'ân-ı Kerim, bir taraftan muhaliflere karşı hiçbir şekilde sert kelime kullanılmamasını emrediyor, diğer taraftan da öğrettiklerine aykırı davranarak (hâşâ) kâfirlere her türlü küfrü söylemekle yetinmeyip, onlara küfretmemizi telkin ediyor. “Kur'ân-ı Kerim

¹⁶⁰ İyiliğin emredilmesi ve kötülüğün men edilmesi

hiçbir şart öne sürmeyip, her çeşit sert sözün kullanılmasını menediyor” diyenler yanılmaktadır. Çünkü Kur’ân-ı Kerim’e göre, hakikati ortaya çıkarmak için, hakkında delil bulunan sert ve acı sözlerin muhaliflere açıkça söylenmesi gereklidir... Öteden beri Allah’ın (c.c.) peygamberleri, tebliğin en çetin dönemlerinde bile lânetleyenlerin lânetinden ve kınayanların kınamalarından hiç korkmamışlardır. Peygamber Efendimiz’in (s.a.v.) zamanında, müşriklerin öfkesinin artması ve sınırlarının gerilmesinin asıl sebebi, ahmak müşriklerin sövme ve küfür sandıkları bu sert kelimeler değil miydi? Cahillerin cahili ve gabilerin gabisinin bile, Kur’ân-ı Kerim’in açıkça kullandığı bu sert ifadelerden habersiz olması mümkün değildir. Örneğin bu çağda, kültürlü denilen kimselere göre bir kişiye lânet etmek büyük bir küfürdür. Hâlbuki Kur’ân-ı Kerim hiç çekinmeden: *“İşte Allah’ın (c.c.) meleklerin ve tüm insanların lâneti onların üzerindedir. Onlar ebediyen lânet içinde kalırlar.”*¹⁶¹ *“Apaçık gösterdiğimiz hidâyet yolunu gizleyenlere hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder”*¹⁶² demektedir. Aynı şekilde bir insana hayvan demek de bir nevi küfür olmasına rağmen Kur’ân-ı Kerim: *“Allah katında hayvanların en kötüsü kâfirlerdir.”*¹⁶³ buyurmaktadır.

Bugünlerde kültürlü denilen insanlara göre, açık olarak yahut ima yoluyla belli bir kişiyi hedef alıp küfretmek, terbiye kurallarına aykırıdır ama Kur’ân-ı Kerim bazı kişilere “Ebu Leheb”, “köpek”, “domuz” vb. demiştir. Ayrıca Müslümanlar arasında Amr bin Hişam’a “Ebu Cehil” yani cahilliğin atası denmiştir ve bu isim Müslümanlar arasında çok meşhurdur. Bundan başka Velid Bin Muğire hakkında şu âyetler inmiştir: *“Alabildiğine yemin eden, aşağılık, daima kusur arayıp kınayan, durmadan laf götürüp getiren, iyiliği hep engelleyen, mü-*

¹⁶¹ Bakara suresi; 161–162

¹⁶² Bakara suresi; 159

¹⁶³ Enfâl Suresi;55

tecaviz, günaha dadanmış, kaba ve haşin, bütün bunlardan sonra zani ve veledüzzina...”¹⁶⁴ Şimdi itiraz eden hoca efendi bana: Bu kelimelerin, hangi küfrü kapsam dışı bıraktığını söyleyebilir mi? Ne kadar ilginçtir ki, Velid Bin Muğire'nin istediği sadece, Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ve müşriklerin, karşılıklı olarak birbirlerine yumuşak davranmalarıydı ama bunun sonucunda Allah (c.c.) onun bütün sırlarını ve kirli çamaşırlarını ortaya döküverdi. Bundan Allah'ın (c.c.) anlatmak istediği şudur ki, “hiç kimse müminlerden din konusunda bir taviz koreparabileceğini ummasın.”¹⁶⁵

Her peygamber, hâlim (şefkatli) olmasına rağmen, karşılaştığı olaylardan dolayı, düşmanlarına karşı bu tür kelimeler kullanmak zorunda kalmıştır. Nitekim İncil'in öğretisi çok yumuşak olmasına karşın, Yahudi bilginleri hakkında, İncil'de: “hileci, tuzak kuran, dolandırıcı, fesatçı, yılan yavruları, kurt, necis (pislik), içleri pis” denmiştir. Ayrıca, fahişelerin bile onlardan önce cennete girecekleri bildirilmiştir. Aynen bu şekilde Kur'an-ı Kerim de muhaliflerine “Zenim” (zani) demiştir. Tüm bunlardan da açıkça anlaşılıyor ki, yerli yerinde olup gerçeği yansıtan kelimelere küfür denmez. Hiçbir Peygamber, bu tür kelimeleri kullanmakta öncülük etmemiştir. Tam tersine, kötü huylu kâfirlerin sövmeleri nihaî noktaya varınca, onlar, Allah'ın (c.c.) izni veya vahyiyle, (muhaliflerine karşı) bu tür kelimeler kullanmışlardır.¹⁶⁶

Muhaliflere Nasihat Ve Cemaatin Geleceği

Onlara: “İsa'nın maddi bedeniyle göğe kaldırıldığına dair deliliniz nedir?” diye sorulunca ne bir tek âyet, ne de bir tek Hadis gösterebilirler. Hadislerde “nüzul” kelimesi bulunmaktadır. Ama onlar, kendiliklerinden nüzul kelimesine “gök” keli-

¹⁶⁴ Kalem suresi; 9–15

¹⁶⁵ İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.108–117, c.3

¹⁶⁶ Hakikat-ül Vahiy; Ruhani Hazain, s.452, c.22

mesini ilave ederler ve böylece halkı kandırırlar. Unutulmamalıdır ki hiçbir merfu muttasıl hadiste “gök” kelimesi yoktur. Ayrıca Arapçada nüzul kelimesi misafir için kullanılır ve misafire nezil denilir. Müslümanlar bütün İslâm fırkalarının hadis kitaplarını inceleye dursunlar, İsa(a.s.)'ın bir zaman maddi bedeniyle göğe çıktığını ve sonra başka bir zaman (gökten) yer yüzüne geri döneceğini beyan eden, ister sahih ister vaz'i (uyduruk) olsun bir tek hadis bile bulamayacaklardır. Eğer bir kimse böyle bir hadis gösterirse, ben ona yirmibin rupi ödül vereceğim. Ayrıca tövbe edip bütün kitaplarımı yakacağım.”¹⁶⁷

“Allah (c.c.) fail (özne) olup “teveffi” kelimesini insan için kullandığı takdirde, eğer bir kimse bu kelimeyi anlam açısından Kur'ân-ı Kerim, Hadis-i Nebeviye, eski veya yeni Arapça şiir, kaside, nazım ve nesrinin herhangi bir yerinde ruhun kabzedilişi ve vefat ettirmekten başka herhangi bir anlamda (mesela cismin kabzedilmesi) kullanıldığını gösterirse, Allah (c.c.) adına yemin ederim ki ben bir parça mülkiyetimi satarak ona bin rupi nakit ödeyeceğim. Ayrıca o kimsenin çok derin, Kur'ân ve Hadis bilgini olduğunu kabul edeceğim.”¹⁶⁸

Ben Allah (c.c.) rızası için, muhalif din bilginlerine ve onlarla hemfikir olan diğer insanlara: “Küfür etmek ve sövmek soylu bir davranış değildir, ama bu davranışı huy edindiyseniz, ona bir diyeceğim yok” derim. Ben sadece Allah (c.c.) rızası için size nasihatte bulunmak amacıyla diyorum ki; “Eğer benim yalancı olduğuma inanıyorsanız, helâk edilmem için camilerde toplu olarak beddua edin. Yahut kökümün kazanması için her biriniz ayrı ayrı ağlaya sızlaya Allah'a (c.c.) yalvarın. Eğer ben bir yalancı isem, dualarınız kesinlikle kabul edilecektir. Zaten, sizler benim yok edilmem için daima beddua ediyorsunuz. Ama unutmayınız ki, bana beddua ede ede dilleriniz yaralanıp,

¹⁶⁷ Kitab-ül Beriye; Ruhani Hazain; s.225–226, c.13

¹⁶⁸ İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.603, c.3

secdelerde uzun uzun durmaktan burunlarınız aşınsa, gözlerinizin etrafı çürüyüp, kirpikleriniz dökülse, fazlaca akmasından dolayı görme gücünüz azalıp ve en son dimağınız boş kaldığı için sara hastalığına teslim olup deliliğe yakalansanız bile yine de beddualarınız kabul edilmeyecektir. Çünkü ben Allah'tan (c.c.) geldim. Bana beddua edenin, kendisi ettiği bedduaya yakanacaktır. Bundan dolayı benim için: "Allah'ın (c.c.) lâneti üzerine olsun" diyenin, kendisi bu lânete yakalanır ve bundan haberi bile olmaz. Kim bana meydan okuyup aramızdan yalancı olanın önce ölmesini dilerse, o benden önce ölecektir. Tıpkı, Gulam Destgir Kusuri isimli hocanın öldüğü gibi.

Gökte ölmedikçe kimse yeryüzünde ölmez. İbrahim'e verilen doğruluğun aynısı benim ruhuma bağışlanmıştır. Allah (c.c.) huzurunda bana İbrahimî nispet ihsan edilmiştir. Allah'tan (c.c.) başka sırrımı bilen yoktur. Düşman kendini boş yere helâk etmektedir. Ben onların elleriyle koparabilecekleri fidanlardan değilim. Eğer atalarınız ve nesilleriniz, ölümleriniz ve dirileriniz bir araya gelip hep beraber benim helâk edilmem için Allah'a (c.c.) yalvarırlarsa, benim Rabbim dualarının tümünü bir lânet şeklinde yüzlerine vuracaktır.

Göğün harekete geçtiğini görmüyor musunuz? Aklı başında olan yüzlerce insan cemaatinizi terk edip cemaatimize katılmakta ve melekler gönülleri pak olan kimseleri cemaatimize doğru çekmektedir. Bu asumanî işe¹⁶⁹ engel olabilecek kimse var mı? Eğer gücünüz yetiyorsa, buyurun buna engel olun. Peygamberlerin muhaliflerinin yaptığı bütün hileleri yapın ve kurdukları tuzakların hepsini siz de kurun. Hiç boş durmayın ve dişiniz tırnağınızla çalışarak elinizden geleni ardınıza koymayın. Kısacası muhalefetin her yolunu deneyerek ölesiye dua edin. Eninde sonunda, bana hiç zarar veremediğinizi ve de hiçbir zaman veremeyeceğinizi göreceksiniz. Allah'ın (c.c.)

¹⁶⁹ Allah'ın takdir ettiği iş

asumanî nişanları (mucizeleri) yağmur gibi yağarken ancak şanssız kimseler uzak durup itiraz etmekle meşguldürler. Mühürleşmiş kalpleri biz nasıl tedavi edebiliriz? Ey Allah (c.c.)! Bu ümmete rahmet eyle (âmin)!¹⁷⁰

Fatiha Suresinde Gelecekle İlgili Gizli Olan Bir Haber

Ey Allah'ın (c.c.) kulları! Gafil olmayın ve şeytanın vesveselerine kapılmayın. Yakinen biliniz ki, benim gelişimle, öteden beri peygamberlerin vermiş olduğu söz gerçekleşmiştir. İlâhî elçi ve şeytan arasında son savaş, bugün gerçekleşecektir. Bu dönem Daniel Peygamberin işaret ettiği zamanın ta kendisidir. Ben fadl-ı ilâhî olarak hak ehline geldim ama alay edildim, bana kâfir ve deccal denildi ve imansızlardan zannedildim. Aslında, Fatiha Suresinin

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ

âyet-i kerimesinde gizli olan İlâhî haberin gerçekleşmesi için, bunların hepsinin vuku bulması gerekiyordu. Çünkü Allah-u Teâlâ bu âyet-i kerimesinde “mün'em aleyhim”den (nimet verilen kimseler) söz ettikten sonra bu ümmet içinde Yahudi din bilginlerine benzeyen kimselerin var olacağından bizi haberdar etmiştir. Bu Yahudi din bilginleri İsa'yı asmak istemiş ve onun kâfir, deccal ve mülhit (dinsiz) olduğuna dair fetva vermişlerdi.

Şimdi bu âyetin size ne anlatmak istediğini düşünün! Bu âyet, Vadedilen Mesih'in bu ümmet içinden zuhur edeceğini, onun döneminde Yahudilerin rengiyle renklenmiş kimselerin ortaya çıkacağını ve onların kendilerini din bilgini zannedeceğini anlatmaktadır. Bugün sizin memleketinizde önceden verilmiş olan bu haber şüphesiz gerçekleşti. Eğer bu hocalar olmasaydı bu ülkenin bütün Müslüman halkı şimdiye kadar beni

¹⁷⁰ Mecmua-yı İştiharat; s.391-393, c.3

kabul etmiş olurdu. Bu nedenle bütün inkârcıların günahını onlar üstleneceklerdir. Onlar doğruyu kabul etmedikleri gibi halkı doğruyu kabul etmekten alıkoymuyorlar. Her çeşit hileye başvurmakta ve evlerinde gizli planlar yapmaktadırlar. Bu hilelerle Allah'a (c.c.) galip gelebilecekler mi? Bütün peygamberlerin ağzından çıkmış olan kadir-i Mutlak'ın iradesine mi engel olabilecekler? Onlar bu ülkenin şerli, şanssız ve dünyaperest zenginlerine bel bağlamaktadırlar. Ama Allah'ın (c.c.) gözünde onlar ölmüş böcekten değersizdirler.

Ey bütün insanlar! Bana kulak veriniz! Söyleyeceklerim gökyüzü ve yeryüzünü yaratan Allah'ın (c.c.) sözleridir. *O, kendi eliyle kurduğu bu Cemaati bütün ülkelere yayacaktır. Hüccet ve burhan (delil) itibarıyla onu herkesten üstün kılacaktır. Dünyada mezhep olarak bir tek bu cemaatin saygıyla anılacağı gün pek yakındır.* Allah (c.c.) bu cemaate fevkalâde bereket verecek ve onun kökünü kazımak çabasında olanları Muratlarına erdirmeyecektir. Bu galebe kıyamete kadar, daima sürecektir. Benimle alay etmekle bana ne zarar verebilirler? Alay edilmeyen peygamber yoktur. Bu nedenle Vadedilen Mesih ile de alay etmeleri gerekliydi. Çünkü Allah (c.c.) Kur'ân-ı Kerim'de:

يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ

“Ne yazık bu kullara! Onlara bir peygamber gelmeye görsün, ille de onunla alay ederler”¹⁷¹ buyurmaktadır.¹⁷²

¹⁷¹ Yasin Suresi, a.31

¹⁷² Tezkeret-üş Şehâdeteyn;(1903), Ruhani Hazain; s.65–66, c.20, 2.bs. London 1984

Hıristiyanlığa Karşı Zafer Elde Etmenin Tek Yolu

Ey bana dost olan kimseler! Benim son vasiyetime kulak verin ve söyleyeceğim sırrı hiç unutulmayacak şekilde saklayın:

Hıristiyanlarla yapmakta olduğunuz münazaraların taktiğini değiştiriniz. İsa'nın sonsuza kadar öldüğünü onlara ispatlayın. Hıristiyan dini bir tek bu tartışmada elde edeceğiniz başarıyla yeryüzünden silinip gidecektir. Bunun dışında uzun uzadıya başka tartışmalara girip değerli vaktinizi boş yere harcamanıza hiç gerek yok. Sadece İsa'nın öldüğünü vurgulayıp onları cevapsız bırakan ve ağızlarını kapatan güçlü delillerle bunu ispatlayın. Mesih'in ölümlerden biri olduğunu ispat ettiğiniz ve bunu Hıristiyanların gönüllerine yerleştirdiğiniz vakit dinlerinin artık dünyadan yok olacağını anlayınız. Yakinen biliniz ki, ilahları ölmediği müddetçe dinleri de ölmeyecektir. Nitekim Hıristiyanlarla diğer tartışmalara girmeniz abestir. Dinlerinin bir tek temeli vardır. O da İsa'nın gökte berhayat olduğu konusundaki inançlarıdır. Siz bu temeli paramparça ettikten sonra dünyaya bir göz attığımızda Hıristiyan dininin yok olduğunu göreceksiniz. Allah (c.c.) da bunun yerle bir olmasını ve Avrupa ile Asya kıtasında Tevhit rüzgârının esmesini istemektedir. Bunun gerçekleşmesi için Allah (c.c.) beni gönderdi. Hak Teâlâ, vahiy yoluyla İsa'nın öldüğünü belirterek bana: "Allah'ın (c.c.) peygamberi Meryem Oğlu İsa vefat etmiştir ve sen vaatlere uygun olarak onun rengiyle renklenip gönderildin. (Çünkü) Allah'ın (c.c.) vaadi gerçekleşmeliydi. Sen Benim'lesin ve apaçık doğruluk üzerindesin. Doğruyu yakalayan ve ona yardımcı olan Sensin" diye hitap etti.

Ben (İzaleyi Evham isimli) kitabımda İsa'nın vefat edip ölümlerin cemaatine katıldığını çok güçlü delillerle ispatladım. Canlıyken maddi cismiyle onun göğe çıkamayacağını açıkladım. Diğer peygamberler gibi onun da öldüğünü ve ebediyete kadar bu dünyadan göç ettiğini belirttim. Onu taparcasına se-

ven herkes onun vefat ettiğini ve sonsuza dek ölümlerle kalacağını bilmelidir. (Ey benim dostlarım) Siz hakka yardımcı olmak için benim bu kitabımdan faydalanın ve bütün gücünüzle papazlara karşı koyun. (Onlarla tartışirken) İsa'nın ölümü güvenebileceğiniz en önemli silah olmalı ve bütün tartışma ve dikkatiniz bunun üzerinde yoğunlaşmalı. Ben bu kitapta İsa'nın ölüp ölmediği şeklindeki tartışmayı, kaçışı mümkün olmayan delillerle noktaladım. Bu kitabı yazarken, Allah-u Teâlâ bana anlatılamayacak kadar çok yardımcı oldu¹⁷³.

“Dilimi Desteklemek İçin Başka Bir Dil Konuşmaktadır”

Ben büyük bir iddia ve kararlılıkla size: Doğruluk üzerinde olduğumu ve Allah'ın (c.c.) lütfuyla bu cephede sadece benim muzaffer kılınacağımı” söylüyorum. Ben bütün dünyanın doğruluğumun ayakları altında olduğunu görüyorum. Pek yakında bana azim-üş şan bir fetih nasip edilecektir. Çünkü benim dilimi desteklemek için başka bir dil konuşmakta ve elimi güçlendirmek için başka bir el hareket etmektedir. Dünya O'nu görememekte ama ben O'nu görebilmekteyim. Benim içimde âsumanî (Allah'ın desteklediği) ruh konuşmakta ve her harfime ve kelimeye hayat vermektedir. Bugün gökte bir çoşku ve hareketlilik vardır. O bir kukla gibi cansız olan bir avuç toprağı (yani beni) görevlendirdi. Tövbe kapısı üzerine kapanmamış herkes, pek yakında benim iftiracı olmayıp Allah (c.c.) tarafından geldiğimi göreceklerdir. Acaba sâdığı (Allah tarafından geleni) tanıyamayan göz aydın mıdır? Ve bu âsumanî sese (Allah'ın sesine) kulak asmayan diri midir?¹⁷⁴

Acaba yirmi seneden beri hiç durmadan (vahiy iddiasında bulunup) Allah (c.c.) adına yalan uyduran, benim gibi birinin, zilletle helâk edilmemesi sizi hayrete düşürmüyor mu? Temeli

¹⁷³ İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.403, c.3

¹⁷⁴ İzale-yi Evham; s.402–403, c.3

böyle bir iftira ve yalan üzerine kurulan cemaatin ayakta durabilmesinin imkânsız olduğunu düşünemiyor musunuz? Çünkü Tevrat, İncil ve Kur'ân-ı Kerim, (Allah'tan vahiy alma iddiasında bulunup) Allah'a (c.c.) yalan isnat edenin adınının, en kısa zamanda yeryüzünden silinip, onun helâk edileceğini söylemektedir.¹⁷⁵ Kur'ân-ı Kerim'de Allah (c.c.):

وَأَنْ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَأَنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبُكُمْ بَعْضُ الَّذِي يَعِدُّكُمْ
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ كَذَّابٌ

*“Eğer O yalancı ise yalanı kendisine çatar. Eğer doğru söylüyorsa tehdit ettiği azabın bir kısmı olsun, gelip size çatar. Allah (c.c.) haddi aşan, yalancı kimseye doğru yolu göstermez.”*¹⁷⁶ buyurmaktadır.

Ey muhalif din bilginleri ve tarikat şeyhleri! Bugün sayısı üç-dört bini aşamamış bu cemaatin, cemaatleriniz nispetiyle, küçücük bir cemaat olması bir gerçektir. Ama bunu kesinlikle biliniz ki, bu Cemaat bizzat Allah'ın (c.c.) diktiği fidanıdır. O kendi eliyle dikmiş olduğu bu fidanın yok edilmesine kesinlikle müsaade etmeyecektir. O bu fidanı sulayacak, onu düşmanlarından korumak için etrafını çembere alacak ve bu fidanın kemale ermesinden başka hiçbir şeye razı olmayacaktır. Allah-ü Teâlâ, akıllara durgunluk verecek ve herkesi şaşırtacak başarıları bu cemaate nasip eyleyecektir. Siz bu cemaatin yok edilmesi için az mı uğraştınız? Eğer benim iddiam bir iftiracının iftirası olsaydı, bu ağaç çoktan kesilirdi ve izi bile bulunamazdı.

Aramızdaki tartışma çok uzadı ve beni gönderen Allah (c.c.): Doğruluğun düşmanı helâk edilsin ve karanlığı seven

¹⁷⁵ Hakka Suresi; a.41–48

¹⁷⁶ Mü'min Suresi; a. 29

azap karanlıklarına mahkûm edilsin” diye sizi mübaheleye çağırمام için bana emretti. Bugüne dek ben hiç mübaheleye niyetlenmemiştim ve kimseye beddua etmemiştim. Ama çok incitildim ve bana eziyet edildi. Bana kâfir, deccal, şeytan, iftiracı ve yalancı denildi. İlanlarında lânetle anıldım ve meclislerinde kınandım. Kâfir olduğuma dair bir zerre kadar şüpheniz yokmuş gibi, işinizi gücünüzü bırakıp tekfirimle uğraştınız. Her biriniz bana küfretmenin büyük sevap olduğunu ve bana lânet etmenin İslâmiyet'in ta kendisi olduğunu söyledi. Her eziyet çektiğim ve alay edildiğimde, Rabbim benimle olup bana itminan veriyor ve beni teselli ediyordu.

(Neden düşünmüyorsunuz ki,) Bir böcek bütün dünyayı karşısına alabilir mi? Ve bir zerre bütün kâinata meydan okuyabilir mi? Bir iftiracının pis ruhu bu derece sebat gösterebilir mi? Ve bir yalancıya bu güç ve yetenek nasip olabilir mi? Yakînen biliniz ki, siz benimle değil, (beni gönderen) Allah'la savaşıyorsunuz. Acaba siz güzel kokuyu pis kokudan ayırt edemiyor musunuz? Ve doğruluğun şevket, heybet ve ululuğunu göremiyor musunuz? Doğrusu korkmuş ve susamış bir kalple, benim doğru olup olmadığımı öğrenmek için, ağlaya sızlaya Allah (c.c.) huzurunda yalvarmanız, hakkınızda hayırlı olurdu. Böylece şüphelerden kurtulup yakîne uyacaktınız.

Şimdi dik durun ve kendinizi toparlayıp mübaheleye hazırlanın! Bildiğiniz gibi benim iddiam iki temele dayanmaktadır. Birincisi; Kur'ân nasları ile Hadis-i Şerif, ikincisi; Allah'ın (c.c.) bana indirdiği vahiyleri. Birinci temele gelince, siz Allah (c.c.) ve Resulü'nün kelamını değersiz bir çöpmüş gibi param parça edip hiçe saydınız. İddiamın ikinci temeline gelince, ben Allah (c.c.) adına yemin vererek sizi mübaheleye davet ediyorum. Çünkü hiçbir iman sahibi O'nun adıyla verdiren yemini hiçe sayamaz.

Mübahelenin tarihi ve makamı belli olduktan sonra ben yukarıda yazdığım bütün vahiyleri elime alıp mübahele meclisi-

sine geleceğim ve Allah'a (c.c.) şöyle yalvaracağım: “Ya Rabbi! Elimde tutmakta olduğum bu sözler eğer benim uydurmam olup, bir iftira ise ve şeytanî vesvese olup Senin sözün değilse, o zaman bugünden itibaren bir sene geçmeden canımı al veya üzerime ölünceye dek kurtuluşu mümkün olmayan, ölümden de beter bir azap musallat et! Beni zillete düşür ki insanlar benim fitnemden kurtulsunlar. Çünkü ben kullarının benim yüzümden fitne ve delalete düşmelerine razı değilim. Böyle bir iftiracının sağ kalmasından ölmesi daha iyidir. Ama ey bilici ve her şeyden haberi olan Allah (c.c.)! Eğer elimde tutmakta olduğum Senin ağzından çıkmış, Senin sözlerinse, o zaman bu mecliste mevcut olan muhaliflerimin üzerine çeşit çeşit azap musallat eyle! Yani bir kısmı kör olup cüzzama, bir kısmı felç olup deliliğe, diğer bir kısmı ise sara hastalığına yakalansın. Bazıları kudurarak ve kalanlar da yılan sokmasıyla ölüme teslim olsunlar. Aynı şekilde can, mal ve onurları da zarar görsün.” Benim cemaatim ve muhaliflerim her ikisi de dua bittiğinde âmin diyecektir.

Orada mevcut olan muhaliflerim de aynı şekilde dua edip: “Ey bilici ve her şeyden haberdar olan Allah (c.c.)! Biz Mirza Gulam Ahmed'in gerçekten yalancı, iftiracı ve kâfir olduğuna inanıyoruz. Nitekim eğer bu kişi gerçekten yalancı, iftiracı, kâfir ve dinsiz olup elinde tutmakta olduğu sözler Senin tarafından olmayıp nefsinin iftirası ise, o zaman bunu bir sene içinde öldürmek suretiyle bu ümmet-i merhumeye iyilik ihsan eyle! Ama eğer o iftiracı olmayıp Senin tarafından ise ve elindeki sözler Senin vahyin ise, o zaman üzerimize çeşit çeşit azap musallat eyle! Yani bir kısmımız kör olup cüzzama, bir kısmımız felç olup deliliğe, bir kısmımız ise sara hastalığına yakalansın. Bazılarımız kudurarak ve kalanlarımız da yılan sokmasıyla ölüme teslim olsun. Aynı şekilde can, mal ve onurlarımız da zarar görsün.” Benim cemaatim ve muhaliflerim her ikisi de dua bittiğinde âmin diyecektir. Onlardan biri eğer benim kâfir olmayıp sadece yalancı ve iftiracı olduğuma inanı-

yorsa o mübahele esnasında inandığı gibi benim için kâfir yerine yalancı ve iftiracı sözlerini kullanabilir.

Bu mübaheleden sonra eğer ben bir sene içinde ölürsem veya kurtuluşu mümkün olmayan bir azaba yakalanırsam insanlar benim fitnemden korunmuş olacaklardır. Ama eğer ben bir sene içinde ölüm ve diğer bedenî afetlere yakalanmayıp muhaliflerimden her biri (duada beyan edilen) musibetlerden herhangi birine yakalanır ve duamın kabulü bütün parlaklığıyla ortaya çıkarsa, o zaman doğru aşikâr olacaktır. Tekrar söyleyeyim ki, ben bugüne dek sabredip hiçbir Müslüman'a beddua etmedim. Ama mübahele gününde Hak Teâlâ'nın ismeti ve izzetine sığınarak, İslâm dininin şerhilerin fitnesinden kurtulması için, aramızdan zalim olup yalancı olanın helâk edilmesini ve böylece nihai kararın verilmesini dileyeceğim.

Zikredilen müddet içinde benimle mübahele eden herkes, sayıları ister bin ister iki bin olsun, bu musibetlere yakalanacaktır. Aralarından bir tek kişi bile bu musibetlere yakalanmazsa ben yalancı olduğumu kabul edeceğim. Ayrıca ellerine el verip tövbe edeceğim. Ben öldüğüm takdirde dünya pis birinin ölümüyle rahat bir nefes alacaktır. Ey gökyüzü ile yeryüzü siz şahit olun ki, benim bu davetimi kabul etmeyen ve mübaheleye gelmeyip tekfir, saygısızlık ve alay etmekten vazgeçmeyen Allah'ın (c.c.) lâneti altındadır.

İçleri temiz olan sufi ve fukara için, bu bir fırsattır. Onlar Allah'a (c.c.) yalvararak, O'nun ilhamı ve keşfiyle bu konudaki sırrımı öğrenebilirler. Allah (c.c.) onlara benim hakkımda haber verince, takva şanına uygun olarak, sevgi, ihlâs, kâmil rücu ve doğruyu desteklemek gayesiyle şahitlik edip ahiret sevabına nail olsunlar. Maneviyattan yoksun kuru din bilginleri, binbir türlü hicaplar içinde olup, içlerinde âsumanî nur yoktur. Ama Allah'a (c.c.) yakın olup benlik karanlıklarından kurtulmuş olan fukara O'na daha yakındır. Onların sayıca çok az oldukları

bir gerçektir. Ama buna rağmen bu ümmet-i merhume onların varlığından yoksun değildir.¹⁷⁷

“Ben Okla Değil Delille Savaşırım”

Her halimde kalbimin sırrını bilen zatın adına yemin ederim,

Kalbimin her köşesinden haberdar olan ve gece karanlıklarında feryadımı işiten Allah'a yemin ederim ki,

Kesinlikle ben dalalet ve sapıklığın tufan gibi baş gösterdiği bir dönemde kullarına rahmetiyle yaklaşan Rabbi tarafından gönderildim,

Bana eğrilikten münezzehten olan mızrak gibi keskin delil verildi,

Bu yüzden bilgisizlikten dolayı, delili bulunmayan düşüncelerin peşine koşma! Ve celal sahibi olup sorguya çeken Allah'ın kahrından kork,

Sen beni doğrulayan mucizeleri görüp onları unutmaktasın. Yazıklar olsun, niye aldırış etmiyorsun,

Alçak gönüllülükle hidâyete yaklaş. Artık ne zamana kadar kibir elbisesini giymeye devam edeceksin?

Benimle ok atışmakta yarıştığın takdirde, okumun ne demek olduğunu öğrenirsin ve benim gibi biri ok atışma yarışından kaçmaz,

Savaş esnasında okum hata etmez ve kılıcımdan kimse kurtulamaz,

Eğer benimle savaşırsan o zaman sana savaş meydanında nasıl direneceğimi göstereceğim,

¹⁷⁷ Encam-ı Atem; Ruhani Hazain,; s.63-69, c.11

Acaba eziyet veriliyorum diye Allah'ın emrini terk mi edeyim? Hal bu ki benim gibi biri eziyet verildiğinde hiç aldırış etmez,

Kadınlaşmış kimselerin tehdidinden korkmam mümkün değildir. Çünkü ben gerçek bir erkeğin sahip olduğu bütün nitelikleri taşımaktayım,

İyi biliniz ki her okun karşılığını vereceğim. Ben ok korkusundan dolayı gizlenmeyi sevmem,

Benimle savaşmak istediğiniz takdirde ateş gibi yakıcı bir savaşla karşı karşıya kalacaksınız. Barışmak istediğiniz takdirde ise karşınızda soğuk ve tatlı suyu bulacaksınız,

Ben okla değil delille savaşırım. Benim sözüm kelleyi uçuran keskin kılıçtır.

Konuşmam parlaklık ve keskinlik bakımından kılıçtan üstündür. Şüphesiz bana kâfir diyenleri ceylanı avladığım gibi avladım,

Alçaklar bana durmadan kâfir dediler. Hatta celal sahibi olan Allah yardımına koştu,

Ey bana kâfir diyen kimse, zulme ve yalana dayanarak benimle münakaşaya girdin ve münakaşa yaparken takva had-dini aştın,

Eğer münakaşaya girmeden önce bana sorsaydın o zaman helak olmadan doğruyu bulurdun,

İslâm dinine yardım olsun diye gösterdiğimiz çabalar gün geçtikçe gelişmekte ve kemale ermektedirler,

Beni yaratan Allah bana dosdoğru yolu gösterip çeşitli ödülleri beni eğitti.

Gizliden gizli sırları o bana bağışladı. (Şimdi) istediğini sor!

Ben “Fenâ¹⁷⁸ Denizi”ne atladım, çıktım ve elimde pırıl pırıl parlayan inciler vardı,

Allah'ın lütfuyla Rabbimin yollarını gördüm. Hâlbuki bunlar hilâlden bile daha ince idiler,

Rabbimin nuru bana nice sırları gösterdi. Ayrıca söylediklerimin doğruluğunu ispatlamak için nice kerametler gösterdi,

Muhaliflerin akıllarına sığmayan nice bilgiler ve dağ zirvelerinden bile daha yüksek düşünceleri bana bağışladı,

Rabbimin yolunda çabalarımı visal¹⁷⁹ kokusu alana kadar hiç aksatmadan aşkla sürdürdüm,

Kadeh üstüne kadeh içirildim. Hatta O'nun nuru bana göründü,

Bir tattan sonra başka bir tat tattırıldım. Sevgi, naz ve cilve nimetleri bana verildi,

Kalbimin hayata kavuşması ölümünden sonra gerçekleşti.

Her şeyimden yoksun olduktan sonra servetimin hepsi bana geri iade edildi,

(Allah'ın bana olan lütuflarını görmüyor musun? Bir zaman) Sofra artıkları benim yiyeceklerimdi. Bugün ise ben nice aileleri doyurmaktayım,

Günden güne ilerlediğimden ötürü benim için azabı bekleyen kalbini yakmaktayım,

Ey haset eden! Rabbimin kahrından kork. İyilik olsun diye sana durmadan söylüyorum,

¹⁷⁸ Allah'ın sıfatlarında yok olmak.

¹⁷⁹ Allah ile görüşme ve buluşma

Kendini beğenme duygusuyla sakın böbürlenme! Çünkü nice böbürlenene, kibirlilere, ibret verici azaplara yakalanmışlardır,

Ey hakir dünyaya talip olan! Ölümün pek yakın olduğunu sakın unutma!

Ey dostum! Dünyadan göç etme müddeti uzun olsa bile yinede ölüm oku ansızın yakalar,

Allah sana hidâyet nasip eylesin! Sen hasedinden dolayı münakaşa ettin ve sözümü dinlemedin bile,

Yalan ve iftiraya dayanarak bana kâfir dedin ve eğri düşüncelerinden dolayı beni yalanladın,

Senin dininin zayi olduğunu kesin görüyorum. Kalk ve dünyadan göç etmeden önce dinine sahip çık,

Gaflet dolu hayatın uykuya, günah dolu günlerin ise geceye benzer,

Düşündüğün gibi ben dünya talibi değilim. Tam tersine ben ondan ayrılıp onu boşamışımdır,

Bir tek yüz için bu dünyadan vazgeçtim ve O'nun güzelliğini bütün dünyevî güzelliklere tercih ettim,

Sen sözümü inci gibi değerli bulsan dahi yine de onu hor görüyorsun,

Bu kasideyi yazarken (diğer kimseler gibi) sürünüp yorgun düştüğümü sakın aklına getirme! Çünkü ben kasidemi irticalen¹⁸⁰ söyledim.¹⁸¹

¹⁸⁰ Önceden hazırlık yapmaksızın ve düşünmeksizin o anda bir şiiri söylemek.

¹⁸¹ Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; (1892) Ruhani Hazain; s.594-596, c.5, 2.bs., London, 1984

Şüphesiz Kur'ân Dini Benim Dinimdir

Ey kardeşim! Kıyamet gününü hatırlayıp ölmeden tövbe et!

Her türlü kinini kalbinden çıkarıp nefsini düşmanlık zehrinde temizle,

Günah işlerken Allah'ın (c.c.) gazabından korkup günah-tan uzak dur ve hidâyet yolunu izle,

Ey soylu ve şerefli insanların evladı! Kulların Rabbi olan Allah tarafından gönderildiğime yemin ederim,

Cömert olan Rabbim tarafından bana bilgi üstüne bilgi verildi ve kadeh üzerine kadeh içirildi,

Mahbubum (sevgilim) her an beni seçer, kendine yakınlıştır ve muradımı bana verir,

Bu yüzden lânetleyenlerin lânetinden bedbaht olmam mümkün değildir. Yakın bir gelecekte dünya ülkelerinde doğruluğumdan söz edilecektir,

Bir kadehi alçak yerde içtik öbürünü ise dağ zirvesinde içeceğiz,

Cihad esnasında ölümden ve katledilmekten korkmam,

Sevgilimi hayata tercih ettim ve her türlü hazırlıkla şehit olmak için çıktım,

Takvayla ölmek insanı hüsrana uğratmaz çünkü bir insanın gerçek hüsranı fesat yolunu izlemektir,

Ben bir güneşe doğru çıktım ve kalbimden bir nur pınarı fişkırmaya başladı,

Allah'a (c.c.) şükürler olsun ki Mahbubum bizimledir ve O yaptıklarımızı değersiz kılmayacaktır,

O lütfuyla huzurunda beni yakınlaştırıp kavuşma şarabından içirir,

Şüphesiz Kur'ân dini benim dinimdir ve sizi de hiç eğri olmayan bu yola çağırırmaktayım,

İster bir dost gibi sevgiyle kalkıp (bana gel). İster düşmanların safında oturadur,

Düşman savaş iradesiyle ortaya çıktı ve biz de karşısına çıktık. Ey millet bu savaşta seviyemde olanı bul (da bakayım).

Allah (c.c.) rızası için nasihat ta bulunmak vazifemdi. Ben bu vazifemi seve seve yerine getirdim.¹⁸²

Söylediklerimi Ciddiye Al

Allah (c.c.) sana hidâyet nasip eylesin! Acaba katlim mubah mıdır? Acaba benim gibi birinin (Allah tarafından) helâk edilmesi mümkün müdür?

Acaba suçum ispatlanmamasına rağmen İslâm dinine göre zillet (ceza) görecek miyim?

Görebilen kimse için doğruluğum açığa çıkmıştır. Çünkü Kur'ân ve Kur'ân'dan sonra en sahih kabul edilen altı hadis kitabı buna şahittir.

Eziyet çektirmek Kerîm ve şerefliilerin âdeti değildir. Ama böyle rüzgârlar esmiştir.

Şüphesiz soylu soylunun sözünü anlar ve fasih sözler kalbine şifa verir.

Rabbimin yolunda düşmanlarımdan korkmam ve Allah'ın saltanatı oldukça geniştir.

Ey dostum, musibet günlerinde bize önce rıza ve zevk (tadı) sonra sürûr ve neşe nasip olur.

¹⁸² Tuhfe-yi Bağdat;(1893), Ruhani Hazain; s.13-14, c.7, 2.bs, London 1984

Nefsanî isteklerine uymayıp benim sonumu bekle. Allah'a yemin ederim ki gerçek nasihat işte budur.

Ben sizi saymakta ve davet etmekteyken tarafınızdan kılıç ve mızrak gösterilmektedir. Bu şaşılacak bir tutumdur.

Şehriniz (Bağdat) her hayrın bahçesidir. Efendim sizden iyi bir davranış beklenilir.

Senin gibi bir efendinin bana eziyet vermesi hayret vericidir. Hâlbuki Bağdat iyilik dolu bir yerdir.

Dostum gördüğüm kadar sen küfür söyleyerek beni anmaktasın. Neden? Hâlbuki senin ahlakın göz ardı etmeyi gerektirir.

Verdiğin her şeyi hediye olarak kabul ettik. Biz dostluk elini uzatmak istedik ve içimiz iyice ferahladı.

Şimdi sen de cevabımı hediye olarak kabul et ve (unutma ki) başlayan sensin.

Tırnaklarımı düşmanın vücuduna sapladığımda, sonu ibret verici bir azap çekip fasit bir duruma düşmesidir.

Bana sevgi ve barış duygularıyla gelmen izleyiciler için müjde ve başarı olacaktır.

Eğer su dalgalarına yaklaşmıyorsan o zaman rüzgâr esintileri sana bir damla su dahi vermezler.

Çalışıp çabalayınca dağlardan bile suyun sızması mümkündür. Ama oturup yere yapışmak insanı helâk eder.

Dostum, iyiliğini isteyip samimi ilişkilerimizin gelişmesi için gayret gösterdim.

Samimiyetim laftan değil içtendir. Bu konuda şakanın lafi dahi olmayacak kadar ciddiylim.

Ey dostum söylediklerimi ciddiye al ve iyice düşün taşın. Çünkü tefekkür takva ziynetlerindedir.

İslâm milleti için içimde taşıdığım üzüntü her üzüntüden büyüktür. Yavrularının ölümünü gören annelerin üzüntüsünü dahi üzüntümle kıyaslama!

Ey soylu ve necip kimse dur! Ve kendine çeki düzen ver! Çünkü sözüme kulak vermediğin takdirde zaman seni helak edecektir.

Allah katında büyük bir makamım vardır. Duam ne red edilir ne de oyalanır.

Benim gibi biri dua ederken ağladığında mukadder olmuş Allah'ın lütfu ona koşa koşa gelir.

Pek yakında güneşimin nuru parlayacaktır. O zaman utanmaz kimseler hariç herkes bu nurun arkasından gelecektir.

Rabbimin günü yıldırım gibi geldiğinde ne köpekler ne de havlamaları hiç birisinin izi kalmayacaktır.

Rabbimin lütfuyla indinde öylesine mertebelerim vardır ki, düşmanım ondan dolayı zillete düşmektedir.

Dolunay gibi kâmil nur ve değişmez parlak bir yüz bana bahşedilmiştir.

Bize şu anda akşamleyin içilen (marifet) şarabı içirilmektedir. Gece geçtikten sonra ise bayram kutlanacak ve sabahleyin içilen içki içilecektir.

Allah bana her nuru bağışlamıştır ve lütfu beni rahat ve âsûde kılmıştır.

Acaba suçum kanıtlanmamış olmasına rağmen yine de beni öldürecek misin? (Öyleyse) işlediğim günahahtan beni de haberdar et.

Kâfirleri delil kılıcıyla öldürdük. Bu yüzden bizi öldürmek isteyen hiçbir şekilde başarıya ulaşamaz.

Allah'tan başka bizi koruyan ne bir silah ne de bir kalkan vardır. Bizim sığınağımız ancak O'dur.

Acaba (bir gün) Padişah'ın alınlardan nasıl yakalayacağını bilir misin? O, öyle bir Padişah'tır ki, kibir O'nun karşısında durma cesaretini gösteremez.

O gün Allah her ulu dağın zirvesini yıkıp yerle bir edecektir. Mızrak ve kılıç da onu izleyecektir.

Ey düşmanım beni kılıçla öldürmek mi istiyorsun? Sence öldürülmem mubah mıdır?

Hâlbuki biz çoktan Sevgilinin kılıcıyla ölmüşüzdür ve zerrelimizin üzerinde rüzgârlar esmektedir.

Ey milletin şeyhi! Bak avluna hırslı bir grup girmiştir. Kılıçlarınız nerede?

O grup kurtlar gibi saldırdı ve yağmalamak dışında hiçbir işe yaramadı.

Her türlü bela size musallat edildi ve evinizde karanlık dışında hiçbir şey kalmadı.

Açlık nice Müslüman'ı eritmiştir. Açlık içinde yaşamlarını sürdürmeye devam edip rahat bulamadılar.

Ancak bilgi denizi denizimin dalgasını tanır. Ama sende ise sığ bir sudan başka bir şey yoktur.

Bu kasideyi irticalen söyledim. Çünkü önceden hazırlayıp söylemek bir fazilet değildir.

Bu yüzden bu apaçık doğruyu benden af dileyerek bir centilmen gibi kabul et. Eğer bu nasihatimden sonra da karşıma

çıkıp benimle savaşırın o zaman benim ne kadar mert bir insan olduğumu anlarsın.¹⁸³

---

¹⁸³ Tuhfe-yi Bağdat; Ruhani Hazain, s.27-39, c.7

Hz. Peygamber Efendimiz (s.a.v.)

Arabistan gibi viran bir memlekette cereyan eden o fevkalade hadise, yani yüz binlerce ölünün birkaç günde tekrar dirilmesi ve nesillerin bozulmuş olanlarının İlâhî bir renkle renklenmiş olması, gözü kör olanların tekrar görme kuvvetine kavuşmuş olması, dilsizlerin de İlâhî bilgileri izah etmeye başlamış olmaları, kısacası dünyada daha önce hiç kimsenin ne gördüğü ne işittiği bir devrimin gerçekleşmiş olması; biliyor musunuz o neydi?

Onlar bir fani fillahın (Allah'a ermiş birisinin) karanlık gecelerinin dualarıydı ki dünyada o kadar büyük yankılar uyandırdı ve o güçsüz Ümmi'den (tahsil görmemiş olandan) beklenmeyen olağanüstü mucizeler gösterdi. *"Allahümme salli ve sellim ve barik aleyhi ve alihi."*¹⁸⁴

Burada şunu da hatırdta tutmak gerekir ki; bizim efendimiz ve baş tacımız (s.a.v.) bütün yeryüzüne peygamber olarak geldiği için, ben de bütün yeryüzünün ıslâhına bir hizmetçi olarak tayin edildim. Bu yüce hizmete tahsis edilmemden dolayı gerekli olan bütün kuvvetler ve yetenekler de bana bahşedilmiştir. Biz, talimatları bütün kemalâtı içeren ve bütün dünya için olan Kur'ân-ı Kerim'in varisleriyiz. Buna mukabil Hz. İsa (a.s.) ancak, talimatları tam olmayan ve belli bir kavime has olan Tevrat'ın varisi idi. Bu sebeptendir ki o, Tevrat'ta gizli bulunan ve kapalı olan sözleri İncil'de açıklamaya mecbur oldu. Fakat biz Kur'ân-ı Kerim'de bulunmayan hiçbir konuyu açıklayamayız. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'in talimatları tam ve mükemmeldir ve Tevrat gibi hiçbir İncil'e ihtiyacımız yoktur.¹⁸⁵

¹⁸⁴ Berekat-üd Dua;(1893), Ruhani Hazain; s.10-11, c.6, 2.bs., London, 1984 Nisan

¹⁸⁵ Hakikat-ül Vahiy; Ruhani Hazain; s.151, 152, c.22

Şunu hatırdan çıkarmamak gerekir ki benim ve cemaatimin aleyhinde ileri sürülen, sanki biz Hz. Muhammed'i "Hâtem-ün Nebiyyin" kabul etmiyormuşuz gibi bir suçlama tamamen yalan ve iftiradır. Biz tam bir kuvvet, yakin, marifet ve kalp gözü ile Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) "Hâtem-ün Nebiyyin" olduğuna inanırız. Muhaliflerimiz ise bu inancın yüz binde birine bile sahip değildirler. Zaten onların buna gücü bile yetmez ve onlar "Hâtem-ül Enbiya"nın ve "Hatm-i Nübüvvet"ın gerçek içyüzünü ve sırrını hiç anlayamamaktadırlar. Onlar ancak atalarından bir kelime duymuşlardır. Lâkin onun kapsamından habersiz olup, "Hatm-i Nübüvvet"ın ne demek olduğunu ve ona iman etmenin ne anlam taşıdığını bilmemektedirler. Biz yüce Rabbimiz'in bildiği gibi tam içten bilerek Hz. Resulüllah'ın Hâtem-ül Enbiya olduğuna inanırız. Yüce Rabbimiz "Hatm-i Nübüvvet"ın gerçek anlamını bize öyle anlatmıştır ki biz bu marifet şarabından özel bir lezzet duymaktayız. Bu pınardan içerek doymuş olanlardan başka hiçbir kimse bu lezzeti asla anlayamaz.¹⁸⁶

Bizim dinimizin özeti ve özü "La ilâhe illallahü Muhammed-ür Resulüllah" dır. Bu dünyadaki hayatımızda inandığımız ve yüce Allah'ın (c.c.) yardımını ve bereketiyle bu geçici âlemden birlikte göç edeceğimiz itikadımız şudur ki; eliyle din artık tam mertebeye erişmiş olan Hazret-i Seyyidünâ ve Mevlana Muhammed-i Mustafa, Hâtem-ün Nebiyyin ve Hayrülürselîn'dir. Bir kulun doğru yolu benimseyerek Yüce Rabbine erebileceği nimet artık o Yüce Peygamber'in eliyle kemale ulaşmıştır.¹⁸⁷

Resulüllah'ın (s.a.v.) kalbinin temizliği, iç huzuru, ismeti, hayâsı, sıdkı ve sefası, tevekkül ile vefası, ilâhî aşkın bütün gereksinmeleri bakımından bütün peygamberlerden daha üstün

¹⁸⁶ Malfuzat; s.328, c.2

¹⁸⁷ İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.169, c.3

mertebeli, daha yüce şanlı, daha saf ve temiz idi. Onun için Yüce Allah kendisini, kemalât-i hasse (özel yücelikler) güzelliğiyle, hepsinden daha fazla süsledi. Bütün geçmiş ve gelecek olan insanların kalbinden daha geniş, daha pak, daha masum, daha aydın ve daha âşık olan kalbi, bütün geçmiş ile gelecek olan insanlara indirilen vahiyden daha kuvvetli, daha yüce, daha üstün ve daha mükemmel olduğu gibi, ilâhî sıfatları göstermek için en temiz ve geniş bir ayna olan vahyin inmesine lââyık görüldü.¹⁸⁸

Gerçek anlamda hiçbir peygamber Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) kemalât-i kudsiyesine eşit ve ortak olamaz. Bu doğru bir sözdür ve bunda hiç şüphe yoktur. İnsanlar bir yana, hatta hiçbir melek Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) eşit olduğunu iddia edemez.¹⁸⁹

Bizim Resul'ümüzün zekâsı ve anlayabilme gücü bütün Ümmet'in toplam zekâsından ve anlayabilme gücünden daha fazladır. Hatta kardeşlerimizin gücüne gitmesin; benim inancım şudur ki bütün peygamberlerin zekâsı ve anlayabilme gücü Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) zekâsı ve anlayabilme gücüne eşit değildir. Ben bunu delil ile ispat edebilirim.¹⁹⁰

Hiç şüphe yoktur ki gerçek anlamda hiçbir peygamber Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) kemalât-i kudsiyesinde ona eşit ve ortak olamaz. İnsanlar bir yana, hatta melekler dahi Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) eşit olduklarını iddia edemezler.¹⁹¹ Bütün

¹⁸⁸ Sürme-i Çeşme-yi Arya; (1886), Ruhani Hazain; s.71, c.2, 2.bs. London, 1984.

¹⁸⁹ Berahin-i Ahmediye; (1880) s.258, Ruhani Hazain, c.1, 2.bs. London, 1984.

¹⁹⁰ İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.307, c.3

¹⁹¹ Berahin-i Ahmediye; (1880) s.258, Ruhani Hazain, c.1, 2.bs. London, 1984.

peygamberlikler ve bütün risaletler, Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) bünyesinde son noktaya erişerek kemale ulaştı.¹⁹²

Bizim Peygamberimiz bütün peygamberlerin ferdi kemalâtına sahiptir. Allah Kur'ân-ı Kerim'de:

أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدِيمِهِمْ آتَتْهُ

“Ey Habibim (s.a.v.)! Bütün peygamberlere bahşedilen hidâyetlerin arkasından yürü”¹⁹³ buyurmaktadır. Bu demektir ki; her kim ayrı ayrı o hidâyetleri kendi zatında toplarsa onunu kişiliği, kolektif yahut toplayıcı olur ve o, bütün peygamberlerden daha üstün olur.¹⁹⁴

Daha önce geçmiş olan peygamberliklerle kitaplara ayrı olarak tabi olmaya gerek yoktur; çünkü nübüvvet-i Muhammediye hepsini kapsamaktadır. Ondan başka bütün yollar kapalıdır. Yüce Allah'a götüren bütün doğruluklar bunun içindedir. Bundan sonra ne yeni bir doğruluk gelecektir ne de daha önce geçmiş bir doğruluk var ki bunun içinde bulunmasın. Onun için bütün peygamberlikler bununla sona ermiştir. Nitekim böyle de olmalıydı.¹⁹⁵ Şüphe yoktur ki Muhammed mah-lûkatın en iyisidir. O, efendilerin en seçkini ve ileri gelenlerin en gözdesidir. Her güzellik kendisiyle sona ermiştir. Her çağın nimetleri de kendi zatında son bulmuştur.¹⁹⁶

O daha önce geçmiş olan her ermişten daha yücedir. Zaten üstünlük hayırdadır, zaman değildir. Ya Rabbi! Kendi Peygamberi'ne hem bu dünyada hem de ahirette salât-ü selâm

¹⁹² İslâmi Usul Ki Filasafî; Ruhani Hazain c.10, s.367

¹⁹³ En'âm Suresi; a. 91

¹⁹⁴ Çeşme-yi Mesîhi;(1906), Ruhani Hazain; s.381, c.20, 2.bs. London, 1984.

¹⁹⁵ Al-Vasiyet; Ruhani Hazain; s.311, c.20

¹⁹⁶ Demek ki “Hatemiyet” zamanı bile kapsamıştır. Önce ile sonra, geçmiş ile gelecek arasında bir ayırım bırakmamıştır.

gönder.¹⁹⁷ Ey peygamberlerin en üstünü! Biz de ancak senin bereketinle bütün ümmetlerin en üstünü olduk. Sen bütün peygamberleri geçtiğin için biz de senin sayende bütün ümmetleri geçtik.¹⁹⁸ Hz. Resulüllah (s.a.v.) “Hâtem” oldu. Fakat bu ondan artık ruhanî bir feyzin başkasına geçmeyeceği anlamına gelmez. Aksine o, hâtem (mühür) sahibidir. Onun mührü olmadan hiçbir feyz başkasına geçmez. Onun Ümmetî için kıyamet kadar hiçbir zaman mükâleme ve muhatebe-yi İlâhiye¹⁹⁹ kapısı asla kapanmayacaktır. Ondan başka hiçbir peygamber “Hâtem” sahibi değildir. Bir tek onun mührü ile Ümmetî olmayı gerektiren peygamberlik elde edilebilir.²⁰⁰

Ben O'nun Peygamberi'ne tam içten kalp huzuruyla iman ettim ve bütün peygamberliklerin onunla sona erdiğini bilirim. O'nun şeriatı “Hâtemüşşeraî”dir. Ancak bir çeşit peygamberlik sona ermemiştir. Yani ona tam olarak itaat etmek şartıyla (itaat edene) bahşedilen ve onun nurundan nurlanan peygamberlik sona ermemiştir. Zira o, Muhammedî Peygamberliktir; onun gölgesidir. O'nun vasıtasıyladır. O'nun mazharıdır ve ondan feyz almaktadır.²⁰¹

Biz Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) içtenlikle ve tam olarak itaat etmeden ve tam olarak ona uymadan, şeref ve kemalin hiçbir derecesine ulaşamayız ve saygıyla yakınlığın hiçbir yerine varamayız. Bize her ne bahşedilirse Hazreti Resulüllah'ın (s.a.v.) bereketiyle bahşedilir.²⁰²

Ben bu şerefe ancak Peygamber Efendimize (s.a.v.) itaat ederek ulaştım. Eğer ben Resulüllah'ın (s.a.v.) Ümmetî olma-

¹⁹⁷ Ayna-yi Kemalât-i İslâm; Ruhani Hazain; s.593, c.5

¹⁹⁸ Dürr-i Semin Urdu; London, Islam International Publications Ltd. 1996, s.17

¹⁹⁹ Allah'ın (c.c.) kulu ile konuşması (Çeviren.)

²⁰⁰ Hakikat-ül Vahiy; Ruhani Hazain; s.29–30, c.22

²⁰¹ Çeşme-yi Marifet;(1908), Ruhani Hazain; s.340, c. 23, 2.bs., London, 1984

²⁰² İzale-yi Evham; Ruhani Hazain; s.170, c.3

saydım ve ona uymasaydım, bu durumda eğer amellerim dünyanın bütün dağlarına eşit bile olsaydı yine de asla İlâhî mükâleme ve muhatebe şerefine nail olamazdım. Sebebi de, artık Muhammedî nübüvvet dışında bütün nübüvvetlerin sona ermesidir. Artık şeriat sahibi bir peygamber gelemaz. Yalnız yeni bir şeriat getirmeden peygamber olabilir fakat önce Ümmet'ten olması gerekir. Ben de ancak onun için hem Ümmet'ten biriyim; hem de nebiyim (peygamberim).²⁰³

Bizim Efendimiz ve Yüce Peygamber'imiz (üzerine binlerce salât ve selâm olsun), feyiz bakımından bütün peygamberlere üstün kılınmıştır. Çünkü eski peygamberlerin feyizleri belli bir sınıra varınca sona ermiştir. Artık o milletler ve o dinler ölüdür ve hiçbir hayat emareleri yoktur. Fakat Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) ruhanî (manevî) feyzi kıyamete kadar var olacaktır. Böyle bir feyzi bulunduğu için bu Ümmet'in, dıştan gelecek olan hiçbir Mesih'e gerek yoktur. Aksine Hz. Resulüllah'ın (s.a.v.) sayesinde yetişmek, beni ulaştırdığı gibi hakir bir insanı bile Mesihlik rütbesine ulaştırabilir.²⁰⁴

Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) şu özellik ihsan edilmiştir ki o, "Hâtem-ül Enbiya"dır. Yani bütün peygamberlik kemalâtı kendi zatında sona ermiştir. Artık yeni bir şeriat getiren hiçbir resul yahut Ümmetî dışında bulunan hiçbir peygamber yoktur. Aksine mükâleme-yi İlâhiye şerefine nail olan her kimse ancak onun feyzi ve onun vasıtasıyla bu şerefe ulaşabilir. Böyle bir kimseye ümmetî denir; müstakil peygamber denmez.²⁰⁵ Artık Muhammedî nübüvvet dışında bütün nübüvvetler kapalıdır. Artık şeriat sahibi hiçbir nebi gelemaz. Yalnız şeriat getirmeden peygamber gelebilir; fakat öncelikle ümmetî olması gere-

²⁰³ Tecelliyat-i İlâhiye;(1906), Ruhanî Hazain; s.411-412, c.20, 2.bs., London 1984.

²⁰⁴ Çeşme-yi Mesihî; Ruhanî Hazain; s.389, c. 20

²⁰⁵ Çeşme-yi Marifet; s.9 Ruhanî Hazain; s.380

kir.²⁰⁶ Kur'ân bizzat “Bugün ben sizin için dinimi tam seviyesine erdirdim ve nimetimi de üzerinize tamam ettim. Dininizin de İslâm olmasını istedim” diye buyurmuştur. Bu âyet-i kerime açık olarak belirtildiği gibi Kur'ân-ı Kerim tam ve mükemmel talimatların gerektiği bir zamanda inmiştir. O bakımdan kâmil talimatları ileri sürdüğünü iddia etmek Kur'ân-ı Kerim'in hakkı idi. Bunun dışında hiçbir İlâhî kitap böyle bir iddia ileri sürmemiştir.²⁰⁷

Hz. Resulüllah (s.a.v.) adına kullanılan “Hâtem-ün Nebiyyin” kelimesi kendiliğinden Hz. Resulüllah'a (s.a.v.) verilen kitabın da “Hâtem-ül Kütüb” olmasını ve bütün kemalâtın o kitabın içinde bulunmasını istemektedir. Bu kelimede bizzat bu mevcuttur.²⁰⁸ Kur'ân-ı Kerim, benzeri ne daha önce geçmiş ne de daha sonra gelecek olan bir mucizedir. O'nun feyiz ve bereket kapıları daima açıktır ve o Hz. Resulüllah (s.a.v.) zamanında olduğu gibi her devirde aynen parlamakta ve en yüce bir makamda bulunmaktadır.²⁰⁹

Keşke Uçma Gücüne Sahip Olabilseydim

Ey Allah'ın tükenmez feyz ve irfan pınarı, insanlık susuzluktan sana doğru koşuyor,

Ey Allah'ın nimet ve iyilik deryası! İnsanlık akın akın sana doğru koşuyor,

Ey hüsn-ü ihsan âleminin güneşi! Aydınlattın karanlık meskenleri, çölleri,

Bir millet onu gördü. Diğerleri ise, beni kendine aşık etmiş olan bu dolunayın, sadece haberini aldı,

²⁰⁶ Tecelliyat-i İlâhiye; Ruhani Hazain; s.411–412, c.20

²⁰⁷ Berahin-i Ahmediye; Ruhani Hazain; s.4, c.21

²⁰⁸ Malfuzat; s.36, c.3

²⁰⁹ Malfuzat; s.57, c.3

Güzelliğini hicran ateşiyle yad eder, ağlaşırlar hayalinle müminler,

Görüyorum nicesinin boğazı düğümlenmiş, gözyaşları yüzlerde akıyor sicimlenmiş,

Ey aydınlığı aya ve güneşe benzeyen! Geceyi de gündüzü de aydınlatmaktasın sen,

Ey önderlerin önderi ve cesurların cesuru, ey dolunayımız ve Rahman'ın âyeti,

Senin parlayan yüzünde insanüstü bir şan görmekteyim,

Şüphesiz aydın kimseler, sana tabi olup vefakârlıklarından dolayı vatanlarını bile unuttular,

Onlar seni seçip arkadaşlarından ve kardeşlerinden (seve seve) uzaklaştılar,

Onlar fanî mal ve nefsanî isteklerinin peşinden koştuktan vazgeçtiler,

Resulün parlak delilleri karşısında, nefsanî istekleri, putları gibi paramparça oldu,

Allah onları gece karanlığında aydınlatıp tufan zamanında kurtardı,

İnsanların zulmü kemiklerini kırmasına rağmen onlar Allah yolunda sebat gösterdiler,

Rezil kimseler mallarını, mülklerini yağmaladılar. Ama bunun karşılığında Kur'ân incilerini bulunca yüzleri parladı,

Nefsanî yuvalarını tertemiz edip iman ve yakîn hazinesinden yararlanmak için ilerlediler,

Peygamber'in (s.a.v.) ilerlemesiyle onlar da savaş meydanlarında mecnun bir âşık gibi direniş gösterdiler,

Aşklarında sadık olduklarından dolayı kanları kurban kanyımıŝ gibi (kâfirler tarafından) akıtıldı.

Yağmalanıp çırılçıplak bir kimse gibi sana gelince sen onları iman çarşaflarıyla örttün,

Sen onları hayvan pisliği gibi rezil buldun ve onları altın külçesine çevirdin,

Sen o çölü, pınarı tatlı ve dalları meyve dolu olan bir bağa dönüştürdün,

Arabistan kıtlık ve felaketten sonra yemyeşil oldu,

Hicaz ehli kadınlarla aşk yapmakla meşgul idiler. Ama sen onları Rahman'ın aşkında yok ettin,

Sayırsız kadına sahip olmak ve bol bol içki içmek, bu iki şey milleti kör etmişti,

Kadınlara gelince, mahrem erkeklerle evlenmeleri Kur'ân'da haram kılındı,

Meyhaneleri viraneye çevirdin ve şarap dükkânlarını kentlerden yok ettin.

Nice kadeh üstüne kadeh içenler vardı ki, sen onları din sevgisiyle sarhoş ettin,

Nice çalgıları çalan bid'atî kimseler, senin bereketinle, Allah'la konuşma şerefine nail oldular,

Güzel kokulu kadınlara abayı yakan nice kimseleri, sen Kur'ân'a doğru çektin,

Sen bir tek cilvenle asırlardır ölü olanları diriltin. Ölülerini diriltmek açısından hiçbir benzerin yoktur. (Eğer varsa ortaya çıksın),

Onlar gabuk²¹⁰ lezzetini bıraktılar ve bu zevklerini üzüntülü gecelerindeki dua lezzetiyle değiştirdiler.

Bundan önce tutkuları, çalgı sesleri,

Genç kızlar ve içki küpleriydi,

Onların akılları fikirleri hep güzel kadınlardaydı. Tek düşünceleriye içki ve kadehleriydi,

Cahilliklerinden dolayı en sevdikleri şey kargaşa yaratmaktı. Onlar bütün pisliklere razı olmuşlardı,

Cahilliklerinden dolayı iki ayıp sembolleri haline gelmişti. Birincisi kurt saldırganlığı, ikincisi eşek gibi ahmak olmalarıydı,

Ey hidâyet güneşi Muhammed (s.a.v.)! İyilik olsun diye, onları nurani yüzünle aydınlatmak için zuhur ettin,

Kargaşalık ve zulümde haddini aşmış bir çağda, iyiliği seven Rabbin tarafından gönderildin sen, ey Muhammed (s.a.v.)!

Kokun reyhan kokusu gibi kalpleri sarmaktadır. Ne güzel, ne yiğit, ne cömertsin sen, ey Muhammed (s.a.v.)!

Sen'in yüzünde Allah'ın yüzü görünmektedir ve O'nun sıfatları senin bu şanınla parladı,

Bu yüzden Sen bütün sevgilere layıksın ve dostlar arasında sadece Sen'in güzelliğin âşık olunmaya değer,

İyi ahlâklı, şerefli, cömert, takva dostu ve yiğitlerin en şerefliyi Sen'sin,

Kemalin, güzelliğin, celâlin ve güzel kalbinle, kâinatın en üstünü Sen'sin,

---

²¹⁰ Akşamleyin içilen içki

Hiç şüphe yok ki, kâinatın en hayırlısı, en şerefli ve efendilerin en seçkini Muhammed'dir (s.a.v.),

Övülen sıfatların hepsi O'nunla kemale erdi. Ve nimetlerin hepsi O'nun şahsında tamamlandı,

And olsun, Muhammed (s.a.v.) Allah'ın halifesidir. Ayrıca Allah'a varmanın tek yolu O'dur,

Her temiz ve kutsal olan Muhammed (s.a.v.) ile şeref duymakta ve ruhanî ordu O'nunla övünmektedir,

Bir kişinin üstün olup olmaması önce veya sonra gelmesiyle değil, yaptığı hayırlı işler ve iyiliklerle belli olur.

Bu sebepten dolayı Muhammed (s.a.v.) hem Allah'a varmış olanların hem de O'nun yolunda ilerlemekte olanların en üstünüdür,

Hafif yağmur, şiddetli yağmurdan önce yağmasına rağmen hafiftir ve şiddetli yağmura benzemez,

Benzeri bulunmayan, oku hedefini şaşmayan ve şeytanı öldüren, (Allah'ın) pehlivanı Sen'sin,

Muhammed (s.a.v.) bir bağıdır. Şüphesiz ben bu bağın meyveleriyle dallarının (O'nun tarafından) benim gönlüm için eğdirildiğini görmekteyim,

Hidâyet ve hakikat ummanı olan Muhammed (s.a.v.), inci gibi parlamaktadır,

İsa (a.s.) boyun eğip vefat etmiştir. Yaşamakta olan sadece Peygamberimizdir (s.a.v.).

Allah'a (c.c.) yemin ederim ki,

Ben yerimden hiç kıpırdamadan, Muhammed (s.a.v.) benimle görüştü. Ve ben cismanî gözümle O'nun güzelliğini gördüm,

(Ey söylediğime inanmayan kimse!) Eğer sen İsa'nın yaşamakta olduğunu zannediyorsan, gel ve bunu ispatlamak için delil getir,

Sen de (benim Peygamber Efendimizle görüştüğüm gibi) İsa ile uyanık iken hiç görüştün mü? Ve hayatta olan herhangi birisi, sana böyle bir şeyden haber verdi mi?

Kur'ân'a bak! O ne kadar net bir ifade ile İsa'nın öldüğünü söylemektedir.

Dikkat et! İsa'nın yaşamakta olduğu ispatlanmış bir şey değildir. Tersine o, fanî bir kul gibi vefat etmiştir,

Peygamberimiz ise hayattadır ve ben buna şahidim. Ben O'nunla görüşüp, görüşme meyvelerini toplamış bulunuyorum.

Ben daha gençken O'nun mübarek yüzünü gördüm. Bundan başka, Peygamber Efendimiz ben uyanık iken benimle görüştü,

Şüphesiz ben bir ölüydüm ve O'nun diriltmesiyle hayata kavuştum. Ne güzeldir bu mucize ve ne hoştur bana hayat vermesi!

Ey Rabbim! Hem bu dünyada hem de ahirette, daima Peygamberine rahmet eyle!

Ey benim Efendim (s.a.v.)! Kalbi yanık ızdıraplı bu mazlum, feryad ederek kapına geldi: Bak!

Milletim bana kâfir diye eziyet çektiriyor,

Sen'in okun her savaşçının kalbini yaralamakta ve azmin, her ejderhanın başını ezmektedir,

Ey kâinatın önderi ve cesurların cesuru! Sen herkesi geride bırakıp ilerledin.

Ey benim Efendim! Hâkir, değersiz ve önemsiz bu kölen rahmet ve şefkat dolu bir bakışına muhtaçtır,

Ey benim Efendim! Sen aşk ve sevgi yoluyla canıma, beş duyuma, aklıma ve gönlüme girdin,

Ey sevincimin kaynağı, Sen'i düşünmeden bir an bile duramıyorum,

Vücudum sana olan aşkımdan dolayı sana doğru uçmak istemekte, keşke uçma gücüne sahip olabilseydim.²¹¹

---

²¹¹ Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; Ruhani Hazain; s.590–594, c.5

İslâm'da Cihad

“Bu eleştirici, İslâm cihadından bahsetmiş ve Kur’ân-ı Kerim’in bir şart gözetmeden cihada teşvik ettiğini sanmıştır. Bundan daha büyük bir yalan ve iftira yoktur. Kur’ân-ı Kerim ancak Allah kullarının ona iman etmelerine mani olan ve bu şekilde dine muhalefet eden kimselerle savaşmayı emreder. O insanların Allah’ın (c.c.) buyruklarına uymalarını ve O’na ibadet etmelerini yasaklayanlarla, aynı şekilde sebepsiz olarak Müslümanlarla savaşan ve müminleri evlerinden ve yurtlarından çıkararak; Allah’ın (c.c.) kullarını zorla kendi dinlerine çekmek isteyen; İslâm dinini yok etmek isteyen ve insanların Müslüman olmalarına mani olan kimselerle savaşmayı emreder. Allah’ın (c.c.) gazabına uğrayanlar da işte onlardır. Vazgeçmedikleri takdirde müminlerin onlarla savaşmaları lâzımdır.²¹²

Sahabeler ne kadar doğru kimselerdi. İçlerinde peygamber ruhu vardı. Allah onlara Mekke’de, paramparça edildikleri hâlde bile kötülüğe karşılık vermemelerini emrettiği zaman onlar, bu emre itaatleri sonucunda süt çocukları gibi güçsüz ve zayıf bir hale geldiler. Ne ellerinde ne de kollarında takat vardı. Bazıları ayaklarından iki deveye bağlanarak develer ters istikametlere doğru koşturulmak suretiyle turp gibi ikiye bölünerek öldürüldüler. Fakat ne kadar acıdır ki Müslümanlar, özellikle din bilginleri, bütün o hadiseleri unuttular ve artık bütün dünyayı av olarak görmeye başladılar. Bir avcının korulukta sinsice bir ceylana yaklaşarak, fırsatını bulduğunda onu vurması gibi! Mollaların çoğu da işte bu şekilde hareket etmektedir. İnsanlıktan hiçbir nasipleri olmayan bu tür insanlara göre, hiç sebep yokken, gafil bir insana tabanca yahut tüfek ile saldırmak İslâm’dır! Ashab-ı Kiram gibi dayak yiyip sabreden insanlar nerede? Acaba Allah bize, hiç bilmediğimiz ve tanımadığımız insanları elimizde suçlu olduklarına dair hiçbir delil yokken, gafil avlayarak bıçak yahut tüfekle öldürmemizi mi emretmiş-

²¹² Nur-ül Hak; (1894) Ruhani Hazain; s.62, c.8, 2.bs., London, 1984

tir? Acaba Allah'ın (c.c.) “günahsız, suçsuz, İslâm dini hakkında tam olarak ikna edilmemiş kullarımı öldürün; böylece cennet'e gireceksiniz” diye emreden bir din Allah (c.c.) tarafından olabilir mi?

Eskiden beri bir düşmanlığımız bulunmayan ve kendisiyle hiç ilgimiz yokken hatta belki de hiç tanımadığımız birisine; çocukları için bir şeyler satın alırken yahut başka bir işle meşgulken sebepsiz olarak tabancayla ateş ederek birden karısını dul, çocuklarını yetim ve evini de bir matem yeri haline getirmek yazık ve utanç verici değil midir?

Hangi hadis veya hangi âyette böyle yazılıdır. Bu soruya cevap verebilecek bir din adamı var mıdır? Ey cahiller! Siz cihadın sadece adını duymuşsunuz ve onunla nefsanî amaçlarınızı yerine getirmek istiyorsunuz.²¹³ “Hâlbuki kâfirlerin bize karşı hazırlandıkları gibi hazırlanmamız ve onların bize davrandıkları gibi bizim de aynı şekilde onlara davranmamız, bize kılıç çekmedikçe bizim de onlara kılıç çekmememiz emredilmiştir.”²¹⁴

İslâmiyeti yüceltmeye çalışınız. Muhaliflerin dinî suçlamalarını cevaplandırınız. Güzel bir din olan İslâm'ın güzelliklerini dünyaya ispat ediniz. Allah başka bir durum dünyaya göstermedikçe cihad işte budur.²¹⁵

Bana öğretilen ikinci prensip, bazı cahil Müslümanlar arasında şöhret bulmuş olan “yanlış cihad” düşüncesini islâh etmektir. Bugün cihad olarak kabul edilen hareketlerin Kur'ân talimatına ters düştüğünü Allah (c.c.) bana anlatmıştır. Evet, Kur'ân-ı Kerim'de savaş emredilmişti. Savaşla ilgili o Kur'ân

²¹³ Govt.Angrezi Or Cihad;(1900), Ruhani Hazin; s.12-13, c.17, 2.bs., London 1984

²¹⁴ Hakikat-ül Mehdi; (1899), Ruhani Hazain; s.454, c.14, 2.bs. London, 1984

²¹⁵ Mevlana M. İsmail; Darud Şerif; s.26

emri, Musa'nın savaşlarından daha mantıklı ve Yuşa bin Nun peygamberin savaşlarından daha hoş idi. Onun dayandığı nokta, yalnız şuydu: Müslümanları öldürmek için haksız olarak kılıç kaldırıp kan akıtan ve zulümlerini son haddine vardiıranlar kılıçlarla katledilsin.²¹⁶

Burası (Hindistan) "Dar-ül harp"tir. Papazlara karşı rahat durmamalıyız. Yalnız bizim harbimiz de onlarınki gibi olsun. Onlar hangi silâhlarla meydana çıktılarsa bizde aynı silâhlarla karşılık vermeliyiz. İşte o silâh kalemdir. Zaten bu sebepten dolaydır ki Allah bu âcize "Sultan-ül kalem" (kalemle hükmeden) ve kalemime de "Zülfikar" ismini vermiştir. Bundaki sır şudur: "Bu çağ savaş çağı değildir. Aksine bu çağ kalem çağıdır."²¹⁷

Gelmiş geçmiş bütün gerçek Müslümanlar "İslâmiyet kılıçla yayılsın" şeklindeki inanca hiçbir zaman sahip olmamışlardır. Tersine İslâmiyet kendine özgü güzellikleriyle dünyaya yayıldı. Sonuç itibarıyla, kendilerine Müslüman deyip "İslâmiyet kılıçla yayılmalı" şeklindeki inanış dışında hiçbir şeyi bilmeyenler İslâmiyet'in kendine özgü güzelliklerini kabul etmemektedir. Çıkardıkları olaylar ise vahşi hayvanların yaptıklarına benzemektedir.²¹⁸

Kur'ân-ı Kerim dinin yayılması için kılıcın kullanılmasını açıkça yasaklamaktadır. Ona göre, dinin kendine özgü özellikleri takdim edilip, güzel ahlaki örneklerle insanlar İslâmiyet'e davet edilmeli. İslâmiyet'in başlangıcında kılıcın kullanılma emri dinin yayılışı için değildi. Tersine düşmanların saldırıları karşısında Müslümanlar kendilerini müdafaa etmek ve

²¹⁶ Tuhfe-yi Kayseriye;(1897), Ruhani Hazain; s.262, c.12, 2.bs. London, 1984

²¹⁷ Malfuzat; s.232, c.1

²¹⁸ Tiryak-ul Kulub;(1902), Ruhani Hazain; s. 167, c.15, 2.bs., London, 1984

barışı korumak için kılıç kullanmıştır. Bunun gayesi hiçbir zaman “dinde zorlama” değildi.²¹⁹

“Vadedilen Mesih gökten inip kâfirlerle savaşacak, cizyeyi kabul etmeyecek, onları ölüm ve İslâmiyet arasından birini seçmeye zorlayacak” şeklindeki meşhur inanış ve bazı din bilginlerinin sözü tamamıyla batıldır. Hatalarla dolu olup Kur’ân-ı Kerim’in naslarına açıkça ters düşmektedir ve iftiracıların iftirasıdır.²²⁰ Milletime (Müslümanlara) acıdığım için, Urdu, Fars ve Arap dilinde kitaplar yazıp şunları açıkladım: Müslümanlar arasında cihad anlayışı, kan dökecek olan bir İmamın beklenmesi ve diğer milletlere kin tutmak şeklindeki inanışlar düşüncesizce hareket eden bazı din bilginlerinin hatalarıdır. Yoksa İslâmiyet’te şu durumlar haricinde din için kılıcın kullanılması caiz değildir:

- Kendini müdafaa etmek,
- Zalimi cezalandırmak
- Özgürlüğü korumak.

Düşmanın saldırıları karşısında hayati tehlike doğduğu zaman kendini müdafaa etmek için savaşa ihtiyaç duyulur. İşte bu üç çeşit cihad şer’en caizdir. Bunlar haricinde, dini yaymak için yapılan herhangi bir savaşın İslâmiyet’te yeri yoktur. Bu yolda bir hayli para harcayarak, bu konuyu içeren kitapları, başta kendi memleketim olmak üzere Arabistan, Suriye ve Horasan gibi ülkelere dağıttım.²²¹ Unutulmamalı ki İslâmiyet sadece kılıç çekip öldürmekte ilk davranan karşısında kılıç kullanmayı ve öldürmeyi emreder. Kendilerine adaletli ve insafli

²¹⁹ Sitara -ı Kaysariyya; (1899), Ruhani Hazain; s.120-121, c.15, 2.bs., London, 1984

²²⁰ Nur’ul Hak; Ruhani Hazain; s.67, c.8

²²¹ Mesih Hindustan Men;(1908), Ruhani Hazain; s.4-5, c.15, 2.bs., London, 1984

davranan kâfir padişahın saltanatında yaşayıp, adaletli ve insaf-
lı tutumundan faydalanmak ve daha sonra ona karşı savaş aç-
mak İslâmiyet'in öğretisi değildir. Kur'ân-ı Kerim'e göre böyle
bir davranış takva sahibinin değil, şerhilerin tutumudur.²²²

Açıkca bilinsin ki cihad, kesinlikle Müslüman din bilgin-
lerinin anlattıkları ve halk önünde açıkladıkları gibi değildir.
Bunun sonucunda, coşku dolu vaazlarıyla bilgisiz halkı yırtıcı
hayvanlar haline getirip insanlığın güzelliklerinden yoksun
etmelerinden başka hiçbir şey elde edemediler. Sonuç aynen
böyle oldu. İslâmiyet'in neden "cihat"ı farz ettiğini ve başlan-
gıçta neden savaşa ihtiyaç duyulduğunu bilmeyen ve haksız
yere kan akıtan bu akıldan yoksun, nefsanî insanların günahını
bu din bilginleri taşımaktadır. Çünkü onlar halka gizlice bu tür
meseleleri öğretirler. Bunun sonucu da acı dolu ölümlerdir.

Yazılanlara göre, Vadedilen Mesih geldiğinde kılıçla
cihad ve dini savaşlar son bulacaktır. Vadedilen Mesih kılıç
dâhil dünyevi silahların hiçbirini eline almayacak. O'nun silahı
dua, kılıcı ise azmi olacak. Barış temelini atacak, öyle ki keçi
ve aslanı aynı yerde toplayacak. Devri barış, yumuşaklık ve
dert paylaşma zamanı olacak. Yazıklar olsun! Peygamber
Efendimiz bin üçyüz sene önce Vadedilen Mesih'in savaşları
sona erdireceğini söylemiştir. Yazıklar olsun! Onlar bunun
üzerinde neden düşünmüyorlar?²²³

Ey arkadaşlar şimdi cihad düşüncesini terk edin;

Din için savaşmak şimdi haramdır.

Dinin imamı Mesih geldi;

Şuan bütün din savaşları sona erdi.

Şimdi gökten Allah'ın nuru inmektedir;

²²² Encam-yı Atem;(1897), Ruhani Hazain; s.37, c.11, 2.bs., London, 1984

²²³ Government Angrezi or cihad; Ruhani Hazain; s.7, c.17

Savaş ve cihad fetvası şuan boş yeredir.

Kâinatın Efendisi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.): “İsa Mesih savaşları erteleyecektir” buyurmuştur.²²⁴

Azizim! Dini desteklemenin yolu tamamıyla farklı olup,
Sana ihtilaf edene kılıç çekmek değildir.

Dini desteklemek için neden kılıç çekmeye ihtiyaç duyuyorsun;

Bekası (ayakta kalması) kana bağlı olan din, din değildir.²²⁵

---

²²⁴ Tuhafa Golraviya; (1902), Ruhani Hazain; s.77, c.17, 2.bs., London, 1984

²²⁵ Tiryak'ul Kulub; Ruhani Hazain; s.132, c.15

Kraliçe'yi İslâmiyet'e Davet

Ey saygıdeğer Kraliçe! Kemal-i fazilet, ilim ve ferasetine rağmen İslâm dinini kabul etmediğine hayret ediyorum. Sen saltanat işlerini yürüttüğün gibi aynı feraset ve aynı gözle neden İslâmiyeti incelemiyorsun? Zifiri karanlıktan sonra artık tekrar güneş doğmuştur. Bunu görmüyor musun? Allah yardımcın olsun! Bil ki İslâm dini nurlardan oluşmuştur. O, nehirlerin doğup aktığı pınardır; meyveli bir bostandır. Bütün dinler onun bir parçasıdır. Sen bu güzelliği gör ve bundan bolca rızıklandırılanlardan ve bahçelerinden istifade edenlerden ol. Hiç şüphesiz ancak bu din diridir; bereketlerle dolu olup mucizeleri göstermektedir. O iyi işleri emreder ve kötü işlerden vazgeçirir. Ona karşı duran yahut emrine uymayan muradına erişemez.

Ey saygıdeğer kraliçe! Dünya nimetleri bakımından Allah'ın sana büyük bir lütfu vardır. Sen artık ahiret krallığıyla da ilgilen ve tövbe et; doğrulmuş olmayan ve krallıkta da bir ortağı bulunmayan Tek ve Bir Allah'a (c.c.) boyun eğ. Sen O'nun yüceliğini beyan et. O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratamayan ve kendi yaratılmış olanları tanrı olarak mı kabul ediyorsunuz? Eğer bir şüphen varsa bana gel. Sana O'nun doğruluğuna dair mucizeler göstereyim. O her hal-ü kârda benimle birlikte. Ben O'nu çağırdığım zaman O, çağırma cevap vermektedir ve O'nu yardıma çağırdığım zaman daima yardıma gelir. O'ndan yardım talep ettiğim zaman bana yardımcı olur. Ben, her yerde bana yardımcı olacağına ve beni zayi etmeyeceğine inanıyorum. Hesap gününden korktuğun için benim mucizelerimi ve doğruluğumun kanıtını görmek ister misin? Ey Kraliçe! Tövbe et, tövbe et ve kulak ver ki Allah malına ve sahip olduğun her şeye bereket versin ve Allah'ın (c.c.) rahmet gözüyle baktığı insanlardan olasın.²²⁶

²²⁶ Ayna-ı Kemalât-i İslâm; Ruhani Hazain, s.530-533, c.5

Birden Fazla Evlilik

Yetiştirdiğimiz yetim kızlarla evlenmenizde bir uygunsuzluk yoktur. Ama onlar yetim oldukları için nefsiniz onlara haksızlık eder diye korktuğunuz takdirde anne babası veya akrabaları olan hanımla evlenin. Onlar size karşı edepli olsunlar ve siz de (ailesinden dolayı haksızlık yapmaktan) korkasınız. İtidal şartıyla birden dörde kadar evlenebilirsiniz. Bunu yapmadığınız takdirde ihtiyacınız olsa dahi birle yetinin. Evliliklerin dörtle sınırlandırılmasının sebebi eski alışkanlığınızdan ötürü ifrata kaçmanıza engel olmaktır. Yani yüzlerce hanımla evlenmenize veya zinaya yönelmenize engel olmak!²²⁷

İslâmiyet'ten önce milletlerin çoğunda birden fazla evlilik yüzler hatta binlere kadar varmıştı. İslâmiyet hanımların sayısını çoğaltmadı tersine azalttı. Sınırsız hanımların alınmasının reddedilmesi İslâmiyet'e özgü bir fazilettir. Acaba yüz ve hatta yedi yüze kadar hanımla evlenen İsrailoğullarının peygamberleri hayatlarının sonuna kadar zinakâr mıydılar? Sonra nesillerinden peygamberler de oldu acaba onların hepsi gayri meşru evlat mıydı?²²⁸

Kutsal peygamberleri bir vakitte yüzlerce hanımla evlenmiş olmalarına rağmen iki-üç hanımla evlenmeyi büyük günah sayan, hatta bunu zina olarak gören milletler ne kadar haksız ve insaftan uzaktırlar. Bir ailenin neslinin her zaman bir hanımdan devam etmesi mümkün değildir. Bu zincirin her hangi bir halkasının çocuk doğuramayacak bir hanıma rastlaması mümkündür. İnsanoğlu neslinin birden fazla evlilik sonucunda süre geldiği bu tarihi gerçekten anlaşılmaktadır. Birden fazla evlilik yasaklanmış olsaydı, insan nesli şimdiye kadar hemen hemen tükenmiş olurdu. Bu uğurlu ve faydalı yolun

²²⁷ Tefsir Mesih-i Mev'ud (a.s.), Nisa Suresi, a.4, s.203, Rabwah, Pakistan, İdaret-ül Musannifin, 1972,

²²⁸ A.g.e. s.203

insan neslini ne kadar koruduğu ve viraneye çevrilmiş olan evleri birden şenlendirdiği araştırılınca ortaya çıkacaktır. Birden fazla evlilik insanın takvasına yardımcı olan ne kadar harika bir yoldur. Gebelik, loğusalık ve hayız günleri vs. gibi hanımların yaradılışında erkeklerin ihtiyacını gidermesini engelleyen bir takım eksiklikler bulunmaktadır. Bu uğurlu yol bu eksikliği tam manasıyla gidermekte ve erkeğin yaradılışından ötürü doğan talebini karşılamaktadır. Bunlar dışında da bir erkek birçok sebepten ötürü birden fazla hanımla evlenmeye mecbur kalır. Mesela bir hanımın yaşından yahut herhangi bir hastalığından ötürü güzelliğini yitirmesi! Böyle bir durumda erkeğin kuvvet-i faili (özne olma gücü) işe yaramaz hale gelir. Kadının tepkisi tamamıyla erkeğin gücüne dayanmaktadır. Ama erkek çirkin olsa dahi kadına bir zarar gelmez çünkü işlev gücü erkeğe verilmiştir. Kadının teselli olması erkeğin elindedir. Erkeğin erkeklik gücünde kusur bulunduğu hâlde Kur'ân-ı Kerim'in emri gereği talak (erkeğin boşaması) olabilir. Ama eğer erkek teselli etmeye kadir ise o zaman kadın ikinci evliliğe itiraz edemez. Çünkü erkeğin genel ihtiyaçlarından kadın sorumlu olamaz. Bundan ötürü erkeğin başka bir hanımla evlenme hakkı baki kalır. Takva sahibi olup Allah yolunda yürüyen ve güçlü olan kimseler için bu yola başvurmak caiz olmakla kalmayıp vaciptir. İslâm muhaliflerinin bazıları nefis-i emmareye tabi olup her türlü günahı işlerler ama bu pak yoldan nefret ederler. İçlerinde sınır tanımamazlık yayıldığı için bu temiz yolu umursamazlar ve buna ihtiyaç da duymazlar.

Burada en çok teessüf Hıristiyanlardır. Çünkü onlar peygamber olarak kabul ettikleri kişileri görmemezlikten gelip haksız yere Müslümanlara öfkelenirler. Mesih'in atası Davut (a.s.) iki veya üçle kalmayıp yüze kadar hanımla evlendi. O zaman Mesih'in vücudu ve hamurunun gerçek kökünün annesi tarafından yoğrulduğunu ve bunun arkasında da birden fazla evliliğin yattığını kabul edenlerin tutumu utanç vericidir. Onlar birden fazla hanımla evlenmeyi zina olarak kabul ederler. Bu

necaset dolu kelime ve Hz. Meryem'in sonuç itibarıyla hangi durumla baş başa kaldığı umurlarında dahi değildir. Bu kelimeleri dile getirirken hiç sakınmazlar. Bu kadar edepsizliğe rağmen Mesih'i sevdiklerini iddia ederler. Birden fazla evlilik Kutsal kitabın sadece sözleriyle ispatlanmakla kalmayıp peygamberlerinin çoğunun fiili tutumuyla da ispatlanmaktadır. Mesih'in dedesi dâhil olmak üzere peygamberlerinin büyük bir kısmı bunun cevazına hatta istihbabına²²⁹ damga vurmuşlardır. Ey Allah korkusu olmayan Hıristiyanlar! Eğer vahiy nimetine mazhar olanların bir tek hanımı olması gerekiyorsa, o zaman doğru yoldan taviz vermeyen Davut'u (a.s.) peygamber olarak kabul etmeyecek misiniz? Acaba sizler Allah indinde kabul gören Süleyman peygamberi peygamberlerin listesinden silecek misiniz? Varsayımınıza göre hep işledikleri bu fiil ömürlerinin sonuna kadar işledikleri daimi günah değil midir?

Hâlbuki gönülleri vahiy telleriyle bağlıydı. Gönüllerine her an hoşnutluk veya hoşnutsuzlukla ilgili emirler varit olurdu. Acaba onlar Allah emirlerini hiçe mi saydılar? İsyankârlıktan ötürü Semut ve Âd milletini helak eden, Lut kavmine taş yağdıran, Firavun'u şerli cemaatiyle birlikte boğan Allah, neden İbrahim, Yakup, Musa, Davut, Süleyman ve onlar gibi nice peygamberlere birden fazla evliliklerinden dolayı hayat boyunca söz dinlemez ve ileri derecede isyankâr (!) oldukları hâlde azap indirmede. Tersine hep onları sevip onlarla dost oldu. O'nun şanı, yüceliği ve onuru bunumu gerektirir? Acaba İlahınız vahiy indirmek için başka kimseyi bulamadı mı? O neden birden fazla hanımla evlenenlerden hoşlandı? Aslında peygamberler ve diğer bütün Allah dostları, birden fazla hanımla evlenip ruhani güçler ve Allah katında makbul olma konusunda diğerlerinden daha da ilerde olmakla şunu ispatladılar: Allah dostu olmanın yolu muhannes²³⁰ yahut namertler gibi yaşamak-

²²⁹ Müstehab görme, bir şeyi iyi, güzel sayma.

²³⁰ Kadınlılaşmış erkek.

tan geçmez. Tersine imanda en güçlü olanınız, çoluk çocuğun yükünü en iyi şekilde kaldırdığı hâlde, bütün bu bağlara rağmen, hiç birisine bağlı olmayanınızdır.²³¹

Şüphesiz Arya Samac'a mensup olanlar birden fazla hanımla evlenilmesini nefretle karşılamalarına rağmen, birden fazla hanımla evlenmek için genellikle, insanoğlunu mecbur kılan şu ihtiyaçlarını kabul etmektedirler: İnsanoğlu mahlûkatın en şerefliisidir. Bundan dolayı neslinin devamı ve erkek evladının olmayışından kendini koruması için en güzel yola başvurması gerekir. Şimdi, bazen bir hanımdan hiç çocuğunun doğmaması, doğan çocukların bir hastalıktan ötürü ölmesi veya hep kız çocukların dünyaya gelmesi herkesçe bilinmektedir. Bu durumlarda bir erkek, özellikle de neslinin yok olması üzüntü verici olan bir erkek ikinci hanımla evlenme ihtiyacını duyar. Çünkü erkek çocuğun olmaması mülküne ve riyasetine zarar verir. Bundan başka da birden fazla hanımla evlilik hususunda birçok sebep daha karışımıza çıkmaktadır. Ama şimdilik biz burada bir tek bu ihtiyaçtan söz ettikten sonra, bu konuda Veda²³² ile Kur'ân'ın öğretileri arasında mukayese yapacağız²³³.

Muhalipler tarafından ileriye sürülen itiraz şöyledir: Birden fazla eşlilik haksızlık olup itidal ve adalete ters düşmektedir. Adalet gereği bir erkeğin sadece bir eşi olmalıdır.

Muhaliplerin diğer insanların durumlarına yersiz müdahale etmeleri tuhaftır. Dört hanımla evlenmenin İslâmiyet'te caiz olması herkesçe bilinen bir gerçektir. Bu konuda hiç kimseye baskı yapılmamaktadır. Bu meseleyi her erkek ve kadın çok iyi

²³¹ A.g.e. s.203-205

²³² Hinduların kutsal kitabı

²³³ Arya mezhebine tabi Hindulara göre; bir hanım erkek çocuk doğurmazsa, kocası hanımını, onbir erkek çocuk dünyaya getirinceye kadar başka bir erkekle ilişki kurmasını sağlar. Böylesine çirkin ve hayasız bir öğretiye sahip olanların İslâmiyet'in birden fazla evliliğe izin vermesine dil uzatmaları güneşe tükürmelerine benzer. (Çeviren)

bilir. Durum böyleyken bir kadın Müslüman bir erkekle nikâhlanmak istediğinde “durum her ne olursa olsun başka bir kadınla evlenmeyeceksin” şeklinde bir şartı ileriye sürme hakkına sahiptir. Nikâhtan önce böyle bir şart kayda geçirildiği takdirde, böyle bir hanımın kocası ikinci hanım almak istediğinde şüphesiz sözleşmeyi bozma suçunu işlemiş olacaktır. Ama eğer bir kadın böyle bir şart ileriye sürmeyip şeriatın emrine rıza göstermişse, o zaman başkasının müdahalesi yersizdir. Onların hali: “Karı-koca razı, ne yapar kadı” şeklindeki atasözüne benzer. Akli başında olan herkesçe anlaşılan şudur: Birden fazla evlilik farz olmayıp Allah'ın emri gereği caizdir. Şimdi Allah'ın icra ettiği kanuna göre, bir erkek kendine özgü bir ihtiyacından ötürü, bu caiz olan emirden faydalanmak istediğinde, birinci eşi razı değilse, o zaman onun için talak (boşanma) yolu açıktır. Böylece o bu üzüntüden kurtulur. Aynı şekilde evlenmek istediği ikinci bayan, böyle bir teklifi reddetme hakkına sahiptir. Bu kolay bir yoldur. Hiç kimseye baskı yapılmamaktadır.

Birden fazla evlilik birinci hanıma haksızlıktır ve itidale aykırıdır şeklindeki tartışma, bu düşünceye körü körüne inanmış olmalarından ötürü, akli ölmüş olan kimselerin işidir. Bu meselenin kul hakkıyla ilgili olduğu açıktır. Burada zarar göreceğ olan Allah (c.c.) olmayıp birinci veya ikinci eştir. Onun için eğer birinci eşi bu nikâh sonucu haksızlığa uğradığını düşünüyorsa, talak almak suretiyle bu sorundan kurtulabilir. Kocasını talak vermezse, kadın hâkime gidip boşanma talebinde bulunabilir. İkinci eşi de bu olayın artı ve eksilerini iyi bilmektedir. Bundan ötürü “böyle bir evlilikle itidal elden gider” şeklindeki itiraz yersizdir. Ayrıca Allah (c.c.) erkeklere birden fazla eşleri olduğunda adaletli davranmalarını emretmiştir. Bunu yapamadıkları takdirde bir eşle yetinmelerini istemiştir.

“Birden fazla kadınla evlenme sebebi şehvet perestliktir” şeklindeki bir itiraz tamamıyla bilgisizlik ve bu düşünce ve

inanişta körü körüne bağlanmış olmaktan kaynaklanmaktadır. Gözümüzle gördüğümüz ve edindiğimiz tecrübe şudur: Şehvet perestliğe yenik düşenler, birden fazla hanımla evlenme gibi uğurlu ve hayırlı bir yola başvurduktan sonra, Allah'ın emirleri konusunda haddini aşmaktan kendilerini alıkoyup, zinakarlığı terk ederler. Bu yol onları takva sahibi kılar yoksa nefsanî duyguların hiç durmayan seli onları genelevlerin kapılarına götürür. Eninde sonunda frengi vs. gibi tehlikeli cinsel hastalıklara yakalanırlar. Onlar gizlice ve açıkça Allah'ın emirlerini o kadar çok çiğnerler ki benzeri, hoşuna giden iki, üç, hanımla evli olanlarda hiç bulunmaz. Ötekiler bir zamana kadar nefislerini tutarlar. Daha sonra tıpkı bir nehrin coşup, seddini param parça ettikten sonra, gece veya gündüzün her hangi bir vaktinde etrafındaki bütün köyleri yok ettiği gibi, şehvetleri de birden bire harekete geçer. Doğrusu amellerin hepsi niyete bağlıdır. Eğer birisinin içinde, ikinci hanım alırsam "takvam tamamlanır, günahattan korunurum veya salih evlat bırakırım" şeklinde bir duygu varsa, o zaman bu uğurlu ve hayırlı işten pay almak ona farzdır. Allah indinde zina ve nefsanî bakışlarla başkasına bakmak öylesine necis günahlardandır ki bunun sonucu bütün iyilikleri batıl olur. Böyle kimseye bu dünyadayken fiziksel azap iner. Nitekim takvanın sağlam kalesine girmek niyetiyle, birden fazla hanımla evlenen kimse için böyle bir evlilik caiz olmakla beraber sevap kazanmasına neden olur. Nefsini günahattan alıkoymak için böyle bir sorumluluk üstlenen, kendini melekler gibi yapmak ister. Bu kör dünyanın yalan mantık ve kibir dolu boş lafların tutsağı olduğunu, takva arayışında olmayan, onu elde etmek için tedbire başvurmayan ve duaya yönelmeyen insanların durumunun, dıştan parlayan ama içinde iltihaptan başka hiçbir şey bulunmayan çibana benzediğini çok iyi biliyorum. Ama Allah karşısında boynu eğik olanlar, kınayanların

kınamasından korkmayıp, bir dilencinin ekmeği aradığı gibi takva yollarını ararlar.²³⁴

Çocukların çokluğu bir berekettir ve birden fazla evlilik buna yol açmaktadır. Bir kadının yüz kocası olsa dahi o yüz erkek çocuk dünyaya getiremez. Ama yüz kadının bir kocası olduğu takdirde, yüz erkek çocuğun dünyaya gelmesi uzak bir ihtimal değildir. Kısacası insan neslini çoğaltan ve Allah kullarını sayıca artıran bir yol neden kınansın? Bunun adalete ters düştüğünü söyleyenlerin düşüncesi batıldır. Çünkü Allah (c.c.) bizzat birisini erkek olarak yaratıp çok çocuk yaptırtması gücünü ona verdi. Kadına nispetle ona olağanüstü güçler nasip eyledi. Durum böyle olunca O, (sözde adalet denilen bu) dengeyi kendi eliyle bozmuş oldu. Allah'ın eşit tutmadığını biz nasıl eşit tutabiliriz. Onları eşit tutmak ahmaklıktır. Bunun dışında önce de yazmış olduğumuz gibi, birden fazla evlilik hiçbir kadına haksızlık değildir. Mesela: Bir erkek önceden bir hanımla evliyse, o zaman ikinci eş olarak evlenecek olan kadın neden onunla evleniyor? Doğal olarak o birden fazla kadınla evlenmesine razı olduğu için onunla evlenmektedir. Karı-koca razı olunca dışarıdan kimsenin itiraz etme hakkı yoktur. Hak sahibi hakkından vaaz geçtikten sonra, başkasının itiraz etmesi bir saçmalaktır. Birinci hanıma gelince, o da İslâmiyet'te ikinci hanımla evlenilebileceğini bilir. O neden evlenirken “eşim benden başkasıyla evlenmeyecektir” diye bir şart koşmamıştır. Durum böyle olunca, o da sessiz kalmak suretiyle hakkından vazgeçmiştir. Biliniz! Birden fazla evlilik Allah'a olan bağlılığınıza engel değildir. Bir erkeğin Allah ile temiz ve sağlam ilişkisi varsa, on bin eşi olsa dahi ona zarar getiremez. Tersine onun kemalini ispatlamış olur. Çünkü bu kadar kişiyle ilişkili olmasına rağmen sanki hiçbirisiyle ilişkisi yokmuş gibidir. Yük altına girip koşamayan ama boş olunca dörtnala koşan at hiçbir işe yaramaz. Aynen bunun gibi bütün ilişkilere rağmen hiçbir

²³⁴ A.g.e. s.205–209

ilişkisi yokmuş gibi davrananlar, işte gerçek cesur kimseler bunlardır.

Pak kimselerin şehveti diğerleriyle kıyas edilmemeli. Çünkü pak olmayanlar şehvetin eline esir düşmüşlerdir. Ama Allah hikmet gereği pak kimselerde de şehvet duyguları yaratır. Onlarla diğerleri arasında ortak olan şey sadece şekildir. Tıpkı tutsak ve bekçinin her ikisinin de cezaevinde bulunmaları gibi. Hâlbuki her ikisinin durumu birbirinden farklıdır. Aslında bir insanın tam manasıyla Allah'a bağlılığı şöyle ispatlanır: O zahiren birçok yere bağlı görünür. Mesela, hanımları, çocukları, ticareti, tarımı vs. gibi birçok yük altına girmiş olduğu hâlde Allah dışındakilerle hiçbir bağı yokmuş gibi davranır. İşte bunlar kâmil kimselerin belirtileridir. Bunun tersine ormanda oturup, çoluk çocuk ve arkadaşlık sorumlulukları taşımayanın Allah'ı eşinden, çoluk çocuğundan ve malının mülkünün hepsinden üstün tuttuğu anlaşılabilir. Böyle kimsenin denenmeden üstünlüğü kabul edilemez.

Peygamberimiz (s.a.v.) bu kadar çok evlilik yapmamış olsaydı, Allah söz konusu olduğunda sanki hiçbir hanımı yokmuş gibi davranmış olması anlaşılamazdı. Ama o birçok hanımla evlenip yüzlerce denenme vakitlerinde cismani lezzetlerle hiçbir alakası olmadığını ve ilişkilerinin hiçbirisinin onu Allah'tan uzaklaştıramadığını ispatladı. Tarihten haberdar olanlar; evinde on bir erkek çocuğu doğduğunu ve hepsinin vefat ettiğini bilirler. Her biri vefat ettiğinde O şunu dedi: "Bununla hiçbir alakam yoktur. Ben Allah'ımın ve O'na gideceğim." İnsanoğlunun canı ciğeri olan evladının vefatında O'nun ağzından çıkan sözler hep buydu: Allah'ım Sen'i her şeye tercih ederim, çocuklarla hiçbir ilişkim yoktur. Acaba bu olaylar O'nun dünyevi istek, arzu ve şehvetleriyle hiçbir alakası olmadığını, tersine Allah için her an kendisini tehlikeye atmaya hazır olduğunu göstermez mi?

Savaşların birinde parmağına kılıç çarptığı zaman O parmağına hitaben şöyle demişti: “Sen bir hiçsin. Allah yolunda yaralanan sadece bir parmak!” Bir keresinde Hz. Ömer (r.a.) ziyaretine gitti. Evinde eşya bulunmadığını ve O'nun bir hasır üzerinde yatmış olması sebebiyle hasırın izlerinin sırtına çıkmış olduğunu gördü. Hz. Ömer bu hali görünce ağladı. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) ağlamasının sebebini sordu. O da : “Senin zorluklarını görünce kendimi tutamadım. İran ve Bizans imparatorları kâfir oldukları hâlde rahat yaşamaktadırlar ama Sen zorluklar içindesin ” dedi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v.) şöyle buyurdu: Bu dünyadan bana ne? Benim halim şiddetli bir sıcakta devesine binerek yolculuk eden, öğle vakti sıcak şiddetinden rahatsız olup birazcık dinlenmek için bir ağacın gölgesine birkaç dakika için çekildikten sonra yolculuğuna devam eden kimseye benzer.

Hz. Ayşe hariç diğer hanımlarının hiçbirisi genç değildi. Bazıları yetmişe varmışlardı. Bundan anlaşılan; birden fazla evlilik yapmasının mühim ve öncelikli amacı kadınlar arasında dini bilgileri yaymak, onları bizzat kendi sohbetinde bulundurup dini öğretmekti. Bunun gayesi eşlerinin diğer hanımlarla bilgileri paylaşması ve güzel örnek teşkil etmek suretiyle onlara hidâyeti gösterebilmektir. Bir yakınının vefatında öteden beri Müslümanlar arasında süregelen bir sünnet şudur: Onlar “innalillahi ve inna ileyhi raciun” yani “Biz Allah'ımız, O'nun malıyız ve dönüşümüz O'nadır” derler. İlk olarak bu sadakat ve vefa dolu kelimeler Peygamber Efendimizin (s.a.v.) ağzından çıkmıştı. Daha sonra diğerlerinin bu örneğe uymaları emredildi. O birçok hanımla evlenmemiş ve vefat eden bunca erkek evlada sahip olmuş olmasaydı, evladını dahi Allah karşısında hiç olarak kabul edecek kadar âşık ve O'nun yolunda feda olmuş olduğu anlaşılmazdı.²³⁵

²³⁵ A.g.e. s.209–211

Birden fazla evlilikle ilgili Kur'ân-ı Kerim'de apaçık ikişer, üçer ve dörder şeklinde kelimeler kullanılmıştır. Ama aynı âyette itidal emri de bulunmaktadır. İtidal olmayıp bir tarafa eğilmek, gelirin azlığı yahut erkek gücünün zayıf olması halinde; birden fazla hanımla evlenilmemeli. Bizce insanın kendi kendini ibtilâya düşürmemesi daha uygundur. Allah (c.c.) “Allah haddi aşanı sevmez” buyurmaktadır.

Nefis perest olacak kadar helalin peşine düşmeyin. Helâli helal kabul ederek hanımlara kulluk eden de hatalıdır. Herkes Allah'ın isteğini anlayamaz. O'nun isteği hanımlara kulluk edip nefis perest olmanız yahut rahipliği seçmeniz değil aksine itidale uyup boş işlerden kendinizi uzak tutmanızdır.²³⁶

“İslâm, birden fazla hanımla evlenmeye müsaade etmiştir” deyip de birden fazla evliliğe (sanki zorunluymuş gibi) itiraz edenlere “hodri meydan” diyoruz! Acaba hangi babayiğit cesaret edip bize Kur'ân-ı Kerim'de birden fazla evliliği zorunlu kılan âyeti gösterebilir? Bununla beraber genellikle bir erkeğin birden fazla hanımla evlenme ihtiyacı duyması tabii bir şeydir. Mesela; bir hanımın kör olması veya ağır bir hastalığa yakalanıp ev işlerini yapamaz hale gelmesi durumunda, erkek acısını paylaştığı için ondan ayrılmak da istemez. Yahut hanım tehlikeli bir kadın hastalığına yakalanarak erkeğin doğal ihtiyacını karşılayamaz hale gelebilir. Şimdi söyleyin böyle durumlarda ikinci evliliğe müsaade edilmezse zina ve ahlaksızlık artmaz mı acaba? Birden fazla hanımla evlenmeyi engelleyen bir din ve şeriat kesinlikle zina ve ahlaksızlığa arka çıkmaktadır. Ama dünyadan ahlaksızlığı ve zinayı yok etmek isteyen İslâmiyet ihtiyaç olduğunda birden fazla evliliğe müsaade etmektedir. Bunun dışında, evladı olmayan özellikle erkek çocuğu bulunmayanın, ölümünden sonra kanlı kavgalar başlar ve hatta bu olaylar ölümlerle sonuçlanır. Böyle kimse için gerekli

²³⁶ A.g.e. s.211

olan birden fazla hanımla evlenip evlat sahibi olmasıdır. Böyle durumlarda takva sahibi soylu hanımlar kendiliğinden evlenmeye müsaade ederler. Kısacası bu meselenin derinliğine in-dikçe, temizliği ve haklılığı zihinlerde daha iyi canlanacaktır. Hıristiyanların buna itiraz etme hakkı dahi yoktur. Çünkü tar-tışmasız peygamber ve vahiy sahibi olarak kabul ettikleri kim-seler, hatta Hz. İsa'nın (a.s.) ecdadının bazıları yedi yüz ve bazı-sı üç yüz hanımla evliydi. Eğer bu Peygamberlerin yaptıkları fâsiklik (!) idiyse, o zaman Allahü Teala neden onları Peygam-ber olarak seçmiştir? Bununla beraber Hıristiyanlarda da bazı gruplar var ki bu tür küstahlıkları peygamberlerin şanına yakış-tıramazlar. Bunun haricinde İncil bu meseleye bir açıklık ge-tirmemiştir. İkinci evliliğe muhalefetin sebebi İngiliz (Avrupa-lı) hanımların etkisidir ama bu muhalefetin sonuçları da orta-dadır: Bugün Londra ve Paris'te iffet ve takva değersiz bir şey hükmündedir.²³⁷

Kadınlarda bulunan kötü huylardan birisi şudur: Bir ka-dının kocası kendine özgü bir sebepten ötürü ikinci kez nikâh-lanmak istediğinde, kadın ve akrabaları çok öfkelenirler. Ona küfredip gürültü koparırlar. Allah'ın bu kuluna haksız yere eziyet ederler. Bu tür kadınlar ve akrabalar işe yaramaz, şerli ve kötü kimselerdir. Çünkü Allah (c.c.) içinde yüzlerce iyilikler bulunan kâmil hikmetinden ötürü, erkeklere kendilerine özgü ihtiyaç veya sebepler gereği dörde kadar evlenmeye müsaade etmiştir. O zaman Allah ve peygamberin emri gereği evlenen kimse neden kınansın. Allah ve peygamber'in emirlerine karşı gelen bu tür kadın ve akrabaları ileri derecede (Allah indinden) kovulmuş kimseler olup, Şeytan'ın kardeşleridir. Çünkü onlar Allah ve peygamberin buyruklarından yüzlerini çevirip, Allah ile savaşmak isterler. Eğer kalbi temiz olan bir Müslüman'ın

²³⁷ A.g.e. s.211-212

evinde bu tür şerli yahut şımarık bir hanım varsa, onu cezalandırmak için kesinlikle ikince kez evlenmeli.²³⁸

Tek ve ortaksız olmak Allah'ın özelliğidir. Ama kadınlarda ortağı hiç sevmezler. Bir ermiş şöyle der: Komşum karısına çok kötü davranırdı. Bir zaman sonra ikinci hanımla nikâhlanmak istedi. O zaman eşi çok üzülmüş ve kocasına şöyle demiş: "Verdiğin her eziyete katlandım. Ama şimdi başkasını benimle ortak etmene katlanamam." Ermiş şöyle devam eder: Kadının kocasına söylediği bu sözler kalbime çok acı verdi ve Kur'ân-ı Kerim'de buna benzer bir söz bulmak istedim. O zaman şu âyeti buldum. "O şirk dışında her günahı bağışlar."²³⁹

Benim gönlüm Cemaat fertlerinin birden fazla evlilik yapmalarını ve evlatlarının çoğalmasıyla cemaati sayıca arttırmalarını arzu eder. Ama ilk eşlerine ikinci eşlerinden daha iyi davranmaları şartıyla! Birinci hanım kendisine olan ilginin azalacağını ve haklarının eksileceğini düşündüğü için ikinci hanımdan hoşlanmaz. Cemaatim bunu yapmamalı. Kadınların bu sözlere (ikinci evliliğe) güvenmelerine rağmen öğretim işte budur. Ama birinci eşe olan ilgisinin ve haklarının ikinciye göre daha dikkatle verilmesi birden fazla evliliğin vazgeçilmez bir şartıdır. Birinci eş ikinciye göre daha hoş tutulmalı. Yoksa sevap yerine azap olur. Bu takva edinmenin ilginç yoludur. Ama şartı adaletli olup birinci eşe kusursuzca bakılmasıdır. Hıristiyanlarda zaman zaman birden fazla evliliğe ihtiyaç duymuşlardır. Ama bu ihtiyacı birinci eşi zehirleyerek ortadan kaldırdıktan sonra yerine getirmişlerdir²⁴⁰. (Çünkü kilise hem boşanmaya hem de ikinci evliliğe müsaade etmemektedir).²⁴¹

²³⁸ A.g.e. s.213

²³⁹ A.g.e. s.213–214

²⁴⁰ Bugünkü adı üstünde çağdaş denilen yasalar bir erkeğin ikinci bir hanımla evlenmesini yasaklamıyor. Bu yasaların istediği sadece erkeğin birinci eşini boşayıp ikincisiyle evlenmesidir. Böylelikle bir erkek birinci eşini boşamak zorundadır. Hâlbuki birinci eşi ondan ayrılmak istemiyor olabilir.

Kötü gözle bakmak ve gûnahtan korunmak için biz cemaatimize birden fazla hanımla evlenmeleri nasihatinde bulduk. Onlar takva edinmek için birden fazla hanımla evlenmek isterlerse evlensinler. Ama Allah'ın emirlerine isyan etmesinler. Çünkü günah işleyip iman iddiasında bulunan yalancıdır.²⁴²

Bir adam Vadedilen Mesih'e (a.s.) sordu: Birden fazla evlilikle ilgili adil davranma emri vardır. Acaba bir erkek kavvam olduğu için adil bir hâkim gibi hangisine güzel davranmayı uygun görürse sadece ona mı iyi davranmalı? Yahut bu emir başka bir mana mı taşımaktadır?

Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle buyurdu: Sevgi haricinde her hanıma eşit davranmalı. Giyecek, yiyecek, nafaka ve muşeret hatta karı koca arasındaki özel ilişkisinde dahi eşit davranmalı. Bu hakların tümünü tam manasıyla bilen, evleneceği yerde yalnız kalmayı tercih eder. Hayatlarını Allah korkusuyla geçirenler ancak bu sorumluluğu üstlenebilir. Allah'ın öfkesini başımıza musallat eden lezzetten sıkıntılı hayat geçirmemiz binlerce kere daha hayırlıdır. Birden fazla evliliği öğretmemiz insanoğlunu günaha düşmekten korumamızdan dolayıdır. Şeriat bunu ilaç hükmünde kabul etmiştir: Nefsin şehvete meylettğini ve gözlerinin sık sık harama kaydığını gören kimse kendini zinadan korumak için ikinci hanımla evlenmeli. Ama birinci hanımın haklarını çiğnememeli.

Tevrat da onun gönlünü daha ziyade hoş tutmayı emreder. Çünkü gençliğinin büyük bir kısmını onunla geçirmiştir. Erkek ve birinci hanım arasında sıkı bir bağ bulunur. Erkek birinci hanımı o kadar hoş tutmalı ki; ikinci hanıma ihtiyaç

İslâm burada da kadını koruduğu için, İslâmiyet'te erkek eşini boşamak zorunda değildir. Ama birinci hanımı onun evlilik yapmasından memnun değilse, kocasına karşı boşanma davası açabilir.(Çeviren.)

²⁴¹ A.g.e. s.215

²⁴² A.g.e. s.215

duyduğunda birincisi, dayanılmaz acı içinde olup, gönlüde ileri derecede yaralıysa, o zaman günah işlemek ve şer'i bir ihtiyaca zarar vermemek koşuluyla, sabır edip kendi ihtiyacını feda etmek suretiyle birinci hanımın gönlünü hoş tutmak için bir hanımla yetinmesi caizdir. Böyle bir durumda ikinciyle evlenmemesi uygun olur. Bunun üzerine adamın biri şöyle dedi: "El-bedir ve El-hekem isimli gazetelerde bu konu hakkında yazılanları okuduğumuzda, sanki ikinci evlilik üzerimize farz-mış gibi anlaşılmaktadır. Vadedilen Mesih (a.s.) şöyle buyurdu: Allah (c.c.) bize nasıl anlattıysa biz de öyle beyan ederiz. Kur'ân-ı Kerim'in bundan gayesi şudur: Nefsin takva edinmesi, salih evlâdın dünyaya gelmesi, akrabaların bakılması ve haklarının ödenmesiyle sevap kazanılması. Hanımıyla muamelesi güzel olanın eşi şer'i ihtiyaç doğduğunda, diğer evliliklerinden ötürü öfkelenmez. Aslında hanımların öfkesinin sebebi kocalarının bencil davranışlarıdır. Onlar eşlerinin doğru amaç ve takva prensibinden ötürü evlenmelerini öğrenince gücenmezler. Fitne ve kavga takvaya ters düşmekten kaynaklanır.²⁴³

---

²⁴³ A.g.e., s.215-219

Bibliyografya

Çalışmamızda faydalandığımız Vadedilen Mesih'in (a.s.) kitaplarının listesi aşağıdaki gibidir:

Al-vasiyet; (1905), Ruhani Hazain, c.20, 2.bs. London, 1984.

Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; (1892), Ruhani Hazain, c.5, 2.bs., London, 1984.

Berahin-i Ahmediye; (1880), Ruhani Hazain, c. 1, 2.bs., London, 1984.

Berekat-üd Dua; (1893), Ruhani Hazain, c.6, 2.bs. London, 1984.

Çeşme-yi Marifet; (1908), Ruhani Hazain, c.23, 2bs., London , 1984

Çeşme-yi Mesihi; (1906), Ruhanî Hazain c.20; 2bs., London, 1984.

Dürr-i Semin Urdu, London, Islam International Publications Ltd. 1996.

Ancam-ı Atem; (1897), Ruhani Hazain, c.11, 2.bs., London, 1984.

Feth-i İslâm; (1891), Ruhani Hazain, c.3,2.bs., London, 1984.

Government Angrezi or cihad; (1900), Ruhani Hazain, c.17, 2.bs., London, 1984.

Hakikat-ül Mehdi; (1899), Ruhani Hazain, c.14, 2.bs., London, 1984.

Hakikat-ül Vahiy, (1907), Ruhani Hazain, c.22, 2.bs., London, 1984.

İslâmi Usul Ki Filasafî; Ruhanî Hazain; s.367, c.10, 2.bs., London, 1984.

İzale-yi Evham;(1891), Ruhani Hazain, c. 3, 2.bs., London, 1984.

Keşti-yi Nuh; (1902), Ruhani Hazain, c.19, 2.bs., London, 1984.

- Kitab-ül Beriye;(1898), Ruhani Hazain, c.13, 2.bs., London, 1984.
- Malfuzat, c. 1-10, 2.bs. London, 1984.
- Malfuzat, (yeni baskısı), c.5, (..)
- Mecmua-yı İştiharat; c.1-3, London, 1984.
- Mesih Hindistan Men; (1908), Ruhani Hazain, c.15, 2.bs., London, 1984.
- Nur'ul Hak; (1894), Ruhani Hazain, c.8, 2.bs. London, 1984.
- Nüzul-ül Mesih; (1909), Ruhani Hazain; c.18, 2.bs., London, 1984.
- Sitara-ı Kaysariyya; (1899), Ruhani Hazain, c.15, 2.bs., London, 1984.
- Sürme-i Çeşme-yi Arya; (1886), Ruhani Hazain, c.2, 2.bs., London, 1984.
- Tecelliyat-i İlâhiye; (1906), Ruhanî Hazain c.20, 2.bs., London, 1984.
- Tefsir Mesih-i Mev'ud (a.s.), Nisa Suresi, a.4, Rabwah, İdaret-ül Musannifin, 1972.
- Tezkeret-üş Şehâdeteyn; (1903), Ruhani Hazain c.20, 2.bs. London, 1984.
- Tiryak'ul Kulub; (1902), Ruhani Hazain, c. 15, 2.bs., London, 1984.
- Tuhafa Golraviya;(1902), Ruhani Hazain, c.17, 2.bs., London, 1984.
- Tuhfe-yi Bağdat; (1893), Ruhani Hazain, c.7, 2.bs., London, 1984.
- Tuhfe-yi Kayseriye; (1897), Ruhani Hazain, c.12, 2.bs. London, 1984.
- Zaruratü'l İmam; (1897), Ruhani Hazain, c.13, 2.bs., London, 1984

Diğer Eserler:

Başirü-d Din Mahmud Ahmad, Mirza, Minhacu-t Talibin, Anvar-ul ulum, c. 9, İslâm International Publications Ltd.

Darud Şerif; s.26 Yazar Mevlana M.İsmail

İzmirli İsmail Hakkı, Yeni İlm-i Kelâm; Hazırlayan, Dr.Sabri Hizmetli, Umran Yayınları, Ank. 1981

Kitab-ı Mukaddes Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil) , İstanbul, 1993.

Kur'ân-ı Kerim; çev. Dr.Abdulgaffar Han, London, 1990.

Seyyid Zeyn-ül Abidin, Sahih Buhari ve Şerhi; c.1, Rabwah, Pakistan, Nazarat İşaat, (..)